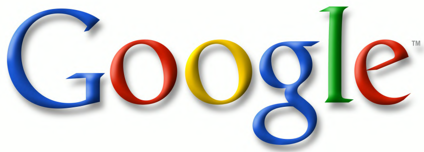

Nicolai Frederik Severin

N. F. S. Grundtvigs,

Kirke-Salmebog.

Festsalmer.

Attende Oplag.

København.
Det Schubotheske Forlag.
— Lybecker & Hirschsprung —
1894.

Ved C. J. Brandt.

J. Jørgensen & Co. (M. A. Hannover).

Indhold.

De store Tal ved Siden af Salmens Løbenummer henviser til den ældre Udgave af Festsalmerne (1—10. Oplag).

Bogstavet K. henviser til B. Kalhauges Melodisamling til Festsalmerne.

Br.

Ga — Ha — Fo — So — Gs

1. (640)

Egen Tone. (K. 2 og 3)

Guds Menighed, syng for vor Skaber i Løn! ..
— Engle synge med, —
Han gav os til Frelser sin enbaarne Søn.
Saa liflig lege vi for vor Herre!

2. Slaa Harpen, du fromme Salmist paa Jord,
— Strængen er af Guld, —
For Jesus, vor Konge, Guds levende Ord!
Saa liflig lege vi for vor Herre!

3. Da høres de glødende Tungers Røst,
— Aanden er os nær, —
Som bringer os altid den evige Trøst.
Saa liflig lege vi for vor Herre!

2. (649)

Egen Tone. (K. 4)

Giv mig, Gud, en Salme-Tunge,
Saa for dig jeg ret kan sjunge
Højt og lydelig,
Saa jeg føle kan med Glæde,
Sødt det er, for dig at kvæde
Uden Skrømt og Svig!

2 Himlene din Glans forkynde,
Lad hver Morgen mig begynde
Dagen med din Pris!
Og naar Aften-Klokken ringer,
Lad min Sang paa Lærkevinger
Stige ligervis!

Ordet og Troen.

---

3. (830)

Egen Tone. (K. 5)

Alt staar i Guds Fader-Haand,
Hvad han vil, det gør hans Aand,
Af Guds Naade til Guds Ære,
Evig glade vi skal være
I vor Herres Jesu Navn.

2. Sikre paa vor Arv og Løn
Er med Guds enbaarne Søn,
Af Guds Naade til Guds Ære,
Evig glade vi skal være
I vor Herres Jesu Navn.

3. Fælles om hans Liv og Fred,
Lys og Kraft og Herlighed,
Af Guds Naade til Guds Ære,
Evig glade vi skal være
I vor Herres Jesu Navn.

4. (842)

Som: Alt staar i Gud Faders Haand. (K. 187)

Helligaanden trindt paa Jord
Er Guds Røst med Livets Ord;
Hvem, der har for Aanden Øre,
I Guds Naades Røst kan høre
Guddoms-Faderhjærtet slaa.

2. Livets Ord af Guddoms-Rod
Kilden er til Livets Flod,
Lysets Børn deri sig bade,
De af Daaben sjæleglade
Dukker op til evigt Liv.

3. Livets Træ ved Flodens Rand
Voxer op i Troens Land,
Saa Guds-Folket Mad og Drikke
Midt i Ørken savner ikke,
Lever højt ved Herrens Bord.

4. Det er sandt, og det er stort,
Det har Jesus Kristus gjort,
Det har Herren, som vor Næste,
Kærlig gjort til fælles Bedste:
Evigt Liv med Salighed.

5. (926)

Som: Blomstre som en Rosengaard. (K. 41)
eller: Takker Herren god og mild. (K. 32)

Ordet var fra Arilds Tid,
Var og er og bliver,
Hvad vor Sjæl gør vred og blid,
Knuser og opliver:
Ordet, som et Tordenslag,
Ordet, som et Vaabenbrag,
Ordet, som det lyder.

2. Tungen ligger Hjærtet nær,
Talen i dets Tone
Den er alle Hjærter kær,
Kan al Tvist udsone!
Ordet, som et Harpeslag,
Ordet, som et Favnetag,
Ordet, som det lyder.

3. Talens Strøm er Livets Flod,
Som den her kan rinde,
Risle-Bæk ved Blomster-Fod,
Fos fra Klippe-Tinde:
Ordet som en Bølgegang,
Ordet, som en Havfrusang,
Ordet, som det lyder.

4. Ord ej blot fra Mund til Mund
Gaar til Verdens Ende,
Farer og i allen Stund
Mellem Verdner tvende:
  Ordet, som et Julebud,
  Ordet, som en Bøn til Gud,
  Ordet, som det lyder.

5. Af Guds Ord blev Jorden grøn,
Af det Bølger blaane,
Af Guds Ord blev Himlen skøn,
Skinner Sol og Maane:
  Ordet, som er Lys og Liv,
  Ordet, som et Guddoms-Bliv,
  Ordet, som det lyder.

6. Af Guds Ord en Efterklang
Alle Fugle sjunge,
Af det lagdes Ord og Sang
Paa vor bløde Tunge:
  Ordet, som en Klokkeklang,
  Ordet, som en Buggesang,
  Ordet, som det lyder.

7. Om sig selv Oplysning skøn
Har Guds Ord os givet:
Det er Guds enbaarne Søn,
Udtryk af Guds-Livet:
  Ordet, som Guds Ja med Liv,
  Ordet, som et Almagts-Bliv,
Ordet, som det lyder.

8. Aandens Røst kun raader Gud,
Hjærtets, halv vor egen,
Lyder med i Julebud,
Ligner Strængelegen,
  Svarer, som en Efterklang,
  Til Guds Engles Julesang,
Alt som Ordet lyder.

9. Livets Brød i allen Stund,
Ogsaa midt i Ørken,
Det er Ordet af Guds Mund,
Det gør Sjæle-Styrken:
Ordet, som et Ære-Skud,
Ordet, som et Engle-Bud,
Ordet, som det lyder.

6. (872)

Egen Tone. (K 6)
eller: Med fin Alabaster-Krukke. (K. 116)

„Herrens Røst er over Vandet,"*)
Herrens Røst med Aand og Liv,
Herrens Røst og intet andet
Var det store Skaber-Bliv;
Deraf skinner Sol og Maane,
Deraf Sky og Bølger blaane,
Deraf blomstrer Mark og Eng.

2. Herrens Røst var over Støvet,
Da han skabte Mand af Muld,
Aldrig vorder overdøvet
Efterklangen underfuld;
Klart det toner fra vor Tunge,
Naar som Mennesker vi sjunge:
„I Guds Billed skabtes vi."

3. Herrens Røst er over Vandet,
Herrens Røst i Daabens Ord,
Herrens Røst og intet andet
Igenføder Liv paa Jord;
Nytaars-Livet af Guds Naade,
Kristenlivet, Daabens Gaade,
Salighedens visse Pant.

4. Herrens Røst er dulgt i Bønnen
Af vor Herres egen Mund,

*) [Se Dav. Salm. 29, 3.]

Ækker barnlig Naade-Lønnen
For hans Dyd af Hjærtens Grund,
For hans Kærlighed til sine,
For hans Kors og for hans Pine,
For hans dybe Ydmyghed.

5. Herrens Røst er over Bordet
I sin Kraft og Herlighed,
I sin Fylde dér Livs-Ordet
Som Guds Manna drypper ned;
Kærlighed og Sandhed sammen
Nydes dér med Lyst og Gammen
Som Guds Vin og Himlens Brød.

7. (925)

Egen Tone. (K. 7)

Lyset og Livet er Tvillinger bolde,
Døden alene kan skille dem ad;
Lyset fra oven og Livet i Trolde
Kun til hinanden bær dødeligt Had,
For de tilhøre to fjendtlige Riger
Som i al Evighed ingen forliger:
Himmel og Helved med Sandhed og Løgn.

2. Lyset og Livet, som de er til Skue,
Mødes hver Morgen, naar Solen opstaar,
Yndigst, naar højt under Himmelens Bue
Lærken sig svinger og Trillerne slaar;
Rigtig her nede, som Glansen og Varmen,
Mødes de dog kun i Menneske-Barmen
Og paa de glødende Tunger i Mund.

3. Lyset og Livet, som trøster i Vaanden,
Det er Guds Naades det levende Ord,
Det er guddommelig Sønnen og Aanden,
Hjærternes Elsker og Trøster paa Jord;

Og, hvad end Døden adskiller her neden,
De kun adskiltes Langfredag forleden,
Kun da den enbaarne opgav sin Aand.

4. Lyset og Livet i Frelserens Kirke,
Som de gør ét i Guds mundtlige
Ord,
Tidlig opstod, for end silldig at virke,
Og med de glødende Tunger nedfór;
Begge forener, som Glansen og Varmen,
Faderens Aand nu i Menneske=Barmen
Og paa de glødende Tunger i Mund.

5. Lyset og Livet, hvor Tungerne gløde,
Fødselsdag holde hver Uge paa Jord:
Søndag det var, de opstod fra de døde,,
Søndag det var, de med Aanden nedfór,
Søndag det var, da de sammen paa Jorden
Vandred fra Østen, i Vest og til Norden:
Lys=Dag og Liv=Dag er ingen som den.

6. Lyset og Livet i Frelserens Kirke
Mødes hver Søndag, som Tale og Sang,
Saa skal i Aanden med Præst sammenvirke
Menighed frit, uden Knur eller Tvang:
Lyset skal tale med Livet for Øje,
Livet i Sangen skal Lyset ophøje,
Begge skal ære den levende Gud.

7 Lyset og Livet i Dagene søgne
Synes adskilte, men er det dog ej,
Læse og skrive med Livet for Øjne,
Det lære Præster paa Bibelens Vej;
Vandre i Lyset og lysende virke,
Det lære alle i Frelserens Kirke,
Kærligheds Aand er de levendes
Lys.

8. (908)

Som: Jesus, Frelser og Befrier. (K. 57)

Hvad er det, som vore Sjæle
Hæver over Ørnens Flugt?
Det er Aandens Mund og Mæle,
Det er Hjertedybets Røst;
Højtids-Ordet, lavt og lydt,
Sammeldags og nytaarsnyt,,
Om det dybe og det høje,
Som er dulgt for Verdens Øje.

2. Hvad er det, som vore Sjæle
Skænker Lys og Liv og Fred?
Det er Himlens Mund og Mæle,
Guds det evige Livs-Ord:
Jesu Kristi Røst og Navn,
I hans fjærne Fødestavn
Og saa vidt som i Lovsangen
Lever, lyder Efterklangen.

3. Hvor er det, vi Ordet møde,
Som er baade Aand og Liv:
Jesu Aand med Liv af Døde,
Naade-Strømmens Kildevæld?
Det er paa den hele Jord
Kun ved Jesu Bad og Bord:
Aande-Badet og Guds-Bordet,
Aaand og Liv er dér Guds-Ordet.

9. (909)

Egen Tone. (K. 12 og 13)

Hører du Røsten,
Raabet fra Østen
Hvor Solen opstaar,

Og i Lovsangen
Hjærte-Genklangen
Til sent Gyldenaar!

2. Himmerigs Skjalde
Julebud kalde
Den Røst under Sky,
Som i det lave
Edens Gudshave
Mon herlig forny.

3. Møder du Røsten,
Leder om Trøsten
Og føler dit Savn,
Røsten dig kender,
Standser og vender
Og kalder ved Navn.

4. Spørger du Røsten,
Hjemfødt i Østen,
Uset paa sin Vej,
Røsten dig svarer,
Klart aabenbarer:
„Din Frelser er jeg."

5. Jesus dig tjender
Og uden Hænder
Dig tager i Favn,
Døber tillige
I Himmerige
Med Guds-Barnets Navn.

6. Røsten med Navnet,
Kærlig omfavnet
Af Menigheds-Tro,
Den er Livs-Roden,
Den er Livs-Floden,
Den ét gør af to.

7. Ren og ublandet
Ton over Vandet,
Genfødelsens Røst!
Stumhed giv Mæle,
Dødfødte Sjæle
Den evige Trøst!

8. Ton over Bordet
Gennem Livs-Ordet!
Forklarelsens Røst,
Aandelivs-Kødet,
Vinen og Brødet,
De levendes Lyst!

9. Himlene sjunge:
Jesus, vor Tunge,
Vort Lys og vort Liv.
Han med sin Fader
Aldrig aflader
At tale Guds „bliv!"

10. (728)

Som: Tag det sorte Kors fra Graven (K. 75)

Liv og Død er Arvefjender,
Bo de end hinanden nær,
Død alt Kød vel overvinder,
Daaner dog for Aandens Sværd;
Jesus Kristus, Livets Drot,
Døde vel, til Daarers Spot,
Tro paa ham, som en Heltinde,
Døden dog kan overvinde.

2 Liv og Lys er Hjærtens-Venner,
Om end vidt de skilles ad,
Sandheds Aand, som Lyset tænder,
Skænker Liv i Ordets Bad;

Liv af Sandheds Art og Æt
Føder Lys i hver Idræt,
Og Guds Søn, som os er givet,
Lyset er saa vel som Livet.

3. Liv og Lys, hvor Tunger gløde,
Aldrig bryde Vennelag,
Sammen stod de op af Døde
Paa den store Paaskedag;
Sammen de, som Aand og Ord,
Vandre, virke trindt paa Jord,
Til i os, som det blev givet,
Soleklart er Kristus-Livet.

11. (702)

Som: Herrens Røst, som aldrig brister. (K. 124)

Skabt er baade Jord og Himmel
Af Guds Tanker, ved Guds Ord;
Af Guds Skaber-Kraft, af Aanden,
I al Skabning findes Spor.

2 Og hos Mennesket, i Sjælen,
Der er Glimt af Skaber-Aand;
I det smaa Gud efterligne,
Det kan vi med Mund og Haand.

3. Lidt har vi kun af Guds Fylde,
Lidt af Magt og lidt af Vid,
Og af Godhed endnu mindre,
Korte Syn og stakket Tid.

4. Men det lidt kan dog os lære:
Han, i hvem alt har sin Rod,
Er alvidende, almægtig,
Evig stor og ejegod.

5. I vor Mund og i vort Hjærte
Han afbilded saa sit Ord,
At med Fynd vi kan udtale
Alt, hvad inden i os bor.

6. Vel er vi kun Støv og Aske,
Guders Gud er alt i alt;
Dog med os, som med sin Næste,
Skifte Ord kan Gud om alt.

7. Saa med Abraham og Moses
Venlig talte Guders Gud,
Saa hans Hjærtelag de kendte
Og forstod hans vise Bud.

8. Ja det saas i Tidens Fylde,
Ses igen paa Dommedag:
Gud og Mand kan sammensmelte
Til Gud Faders Velbehag.

9. Jesus Kristus er Jærtegnet,
Han er baade Gud og Mand,
Guddoms-Blivet med vor Tunge
I Guds Kraft udtaler han.

10. I hans Sjæl er Visdoms-Fylde
I hans Bryst Guds Kjærlighed,
Og som han er, vi skal blive,
Derfor kom han til os ned.

11. Alt det tabte, det blev fundet
I vor Frelser, Davids Søn,
Hele Guddoms-Herligheden
Nu er Troens Naadeløn.

12. I vor Mund og Hjærte fødes
Nu det levende Guds-Ord,
Leve skal deri og røres
Evig glad hver Sjæl, som tror.

13. Gud ske Lov for al sin Gave:
Billed først og Fylde sidst,
Her i Sandhed, Aand og Naade.
Alt i Kærlighedbdu hist!

12. (825)

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Mon ikke her det mindste Frø
End skulde være at finde,
Hvoraf ej blot i Tidens Løb
Køkken=Urt god kan oprinde,
Men skal opvoxe Livets Træ,
Som giver Himmelens Fugle Læ,
Lyst og til lislig at sjunge.

2. Frø=Grannet er det Troens Ord,
Som alle Kristne bekende,
Det i vor Frelsers Jesu=Navn
Saaes til Dagenes Ende,
Og overalt i Jorden god
Slaar det for Evigheden Rod,
Skyder i Skyen sin Krone.

3. Grunden er klar, vor Herres Kraft,
Af den Frø=Kornet oplives,
Jorden er hans og Himlen med,
Maa da hans Plantning ej trives!
Hvem kan i nogen Himmel=Egn
Planten forholde Sol og Regn,
Eller Dugperlerne klare?

4. Vox da nu op, du mindste Frø!
Højere end nogen Ceder,
Saa i Løvhytten lun og sval
Himmelens Fugle gør Reder,

Synger om Jord og Himmel ny,
Indtil han dages selv i Sky,
Som er for evig Guds-Ordet!

13. (658)

Som: Tag det sorte Kors fra Graven. (K. 75)

Jesus! hvor er du dog henne!
Hjertet søger dig omsonst,
Selv hvor dig Apostel-Penne
Tegned af med himmelsk Kunst,
Som en Hjælper af al Nød,
Herre over Liv og Død,
Som du gik og stod her nede,
Nem at finde, god at bede.

2. Alle Dage har du lovet,
Være vil med dine du,
Paa dit Ord jeg alt har vovet,
Men hvor findes du da nu!
Er med Ordet i vor Mund
Du os nær i Hjærtens Grund,
I hvad Ord har da saa længe
Du fra Mund til Mund haft Gænge?

3. Dine Fodspor blev ej kendte,
Soleklart det er dog, hvor
Munds-Ord dit du alle sendte
Med dit Bad og med dit Bord;
Svarer Hjærtet dertil Ja,
Liv og Lys du er os da,
Med Guds Børn, som dine Lige,
Æde Brød vi i Guds Rige.

4. Ja, i Jesus-Kristus-Navnet
Er din Aand, som skrevet staar,
Med dit Ord paa Hjærte-Savnet
Raades Bod i Gylden-Aar;

Hvor kun findes Hjærterum
For dit Evangelium,
Med dit Lys, din Fred og Glæde
Aandelig du er til Stede.

5. I dit Navn du saa har vandret
Som en Sol fra Øst til Vest,
Døbt paa Troen uforandret,
Bedt til Bords og budt til Gæst;
I dit Navn med Aand og Ord
Favnes du i Højenord,
Om dit Navn af Idræts-Glansen
Tider slynge Straale-Kransen.

6. Frelser, Tak for al den Glæde!
Tak for Naade-Livets Ord
Ved vor Daab til dine spæde,
Til vort Samfund ved dit Bord!
Med dit Ord, som Død til Trods
Lever, lyder end til os,
I dit Navn, med Støv fortrolig,
Ydmyg du hos os gør Bolig.

14. (897)

Egen Tone. (K. 8)

Trods Længselens Smerte,
Sig ej i dit Hjærte:
Hvem farer i Afgrunden ned,
Min Frelser, den søde,
Mig op fra de døde
At hente til Fryd og til Fred!

2. Det skønnere klinger:
Hvem vil dog paa Vinger
Opfare til Himmerigs Slot,

Til os at nedhente
Den Herre, vi vente!
Det er for Guds-Ordet dog Spot.

3. Vi ere, vi bleve,
Vi røres, vi leve
I Kristus, Guds levende Ord;
Tag Ordet i Munden
Og elsk det fra Grunden!
Da hos dig i Navnet han bor.

4. Ja, tro og bekende,
Til Dagenes Ende
Det er Saliggørelsens Vej;
Paa den lad os sjunge
Med Hjærte og Tunge:
Vi har ham, vi slipper ham ej!

5. Han Hjærtet tiltaler,
Han Hjærtet husvaler,
Han svarer som Gud til sit Navn:
Naar Hjærtet med Varme
Om Navnet slaar Arme,
Vor Frelser vi tager i Favn.

15. (929)

Som: Nu fryde sig hver kristen Mand. (K. 148)

Udfrittes du, hvoraf vi véd,
At Troen, vi bekende,
Gaar med Guds Folk og Menighed
Fra Øst til Verdens Ende,
Saa Troens Ord af Jesu Mund
Er Hjørnestenen allen Stund
Paa Jorden for Guds-Huset! —

2. Svar aabenlydt: hvad Gud kun véd,
Kan for sig selv bevise,
Det er, hvor Engle op og ned
End stige, Gud at prise
For Jesus, hans enbaarne Søn,
Som var i Lys og er i Løn
Paa Jorderig Guds-Ordet!

3. Hvad fordum sig paa Jord tildrog
Og hvad herefter kommer
Med ham, som sig vort Kød paatog,
Vor Frelser og vor Dommer,
Er ej saa graudt, som to er to,
Men godt vi tør Guds-Røsten tro,
Som vækker op af Døde.

4. Vi tro, Guds Rige kom os nær
Med Badet og med Bordet,
Og Hjærtet følte dybt, at her
Tiltaler os Livs-Ordet:
Omvender jer og giver Rum
Guds Riges Evangelium!
Da til Guds Folk I fødes.

5. Vi kan forstaa, at det er sandt,
Er Aanden her den rette,
Kan Daaben, med vor Pagt i Pant,
Vor Synde-Skyld udslette,
Da er vor Pagt, vor Tro og Daab
Saa gamle som det Himmel-Haab,
Der i vor Barm oprinder.

6. Det samme er vort Syndefald,
Det samme Hjærtesorgen,
Det samme er Guds Naadekald,
I Gaar, i Dag, i Morgen,
Den samme er vor Frelsermand,
Den samme Port til Livets Land
Paa samme Vis oplades.

7. Og Jesu Aand i allen Stund,
Som af ham selv udsendes,
Kun i et Ord af Jesu Mund
Modtages kan og kendes,
Som da den første Paaskedag
Han mundtlig gav sit Vennelag
Med Ordet Helligaanden.

8. Og kun i Ordet af sin Mund
Er Jesus her til Stede,
Er aandelig vor Troes Grund,
Vort Hjærtes Lyst og Glæde;
Kun som en Virkning af hans Ord
Er ved hans Bad og ved hans Bord
Vor Salighed hans Gerning.

9. Os frelser kun hans Ord til os
Ej Ordet til de andre,
Vi tør ej byde Sandhed Trods,
Vil ej i Mørket vandre;
Til dem, som først hans Ord gav Magt,
„Mit Ord til eder,“ har han sagt,
„Er Aand og Liv tillige.

10. Saa vist som Jesu Tro og Daab
Da findes under Solen
Og føder et livsaligt Haab
Om Liv fra Naade=Stolen,
Da lyder end hos os paa Jord
Det Pagtens, Troens, Daabens Ord,
Som Jesu Mund udtalte.

11. Hvo det benægter, har ej Lod
I Livet, som her nede
Paa Trods mod Dødens Gru og Brod
Fra Jesus vi udlede,
Som skrevet staar: at samme Haab
Og samme Herre, Tro og Daab
Har hele Menigheden.

16. (834)

Egen Tone. (K. 9)

Te Deum.

(Pr.) O store Gud! vi love dig
Af Hjertens Grund evindelig!

(Kor) 2. I Naade ser du til os ned,
Og evig er din Miskundhed.

(Pr.) 3. Lovsangen fra den frelste Jord
Sig blande med dit Engle-Kor!

(Kor) 4. Ja, Adams Æt istemmer glad
Kerubers og Serafers Kvad:
Hellig, kærlig, stærk og vis!
Evig Ære, Lov og Pris,
Alle vide Vegne fra,
Være dig! Halleluja!

(Menigheden.)

Som: O Søn af Verdens Skaber god. (K. 52)

5. Du skabte Himlen underskøn
Og i dit Billed Støvets Søn,
Du styrted Aanden stolt i Hu,
Det faldne Støv oprejste du.

6. Profeters og Apostlers Kor
Lovsynger højt dit Naades Ord;
Martyrer vidne uden Svig,
Det saligt er at dø for dig.

7. Og al den ganske Kristenhed
Velsigner dig for Liv og Fred.
Ja, evig Tak, Gud Fader from!
Med Fred din Søn til Jorden kom.

8. Din Hellig-Aand med Guddoms-Røst
I Kirken skaber Liv og Trøst.
Du Ærens Drot, vor Frelser kær,
Velkommen og velsignet vær!

9. Du lagde ned dit Herredom
I Kvinde-Skød og Krybberum;
Du vied ind vor Tjener-Dragt
Til Straale-Glans og Himmel-Pragt.

10. Vor Synd du bar, vort Aag du brød,
Vor Straf du led i Korsets Død;
Du sejerrig af Grav opstod
Og dæmped Dødens Overmod.

11. Til Himmels aabenlyst du fór
Og troner højt i Engle-Kor;
Du sidder ved Guds højre Haand.
Mens i din Kirke bor din Aand.

12. O Hellig-Aand, vort Hjerte kær!
Velkommen og velsignet vær!
Du steg med Lue-Tunger ned,
At tale ud Guds Kærlighed.

13. Du vækker op til Liv og Lyst
Alt sandt og godt i Kristnes Bryst;
Du samler Folket i din Favn
Og skaber Fred i Jesu Navn.

14. I dig vi har Guds Segl og Pant
Paa Naadens Ord, at det er sandt:
Du er det store Guddoms-Bliv,
Som skaber evigt Lys og Liv.

15 Halleluja! vor Sorg er slukt,
Os Eden er igen oplukt!
Halleluja! vor Fryd er stor,
Guds Aand i Støvets Hytte bor!

16. Halleluja! evindelig
Gud glæder os i Himmerig!
O store Gud! vi love dig
Af Hjertens Grund evindelig.

(Kor) 17. Ja, Adams Æt istemmer glad
Kerubers og Serafers Kvad:
Hellig, kærlig, stærk og vis!
Evig Ære, Lov og Pris,
Alle vide Vegne fra,
Være dig! Halleluja!

17. (827)

Som: Jesus kalder ad de smaa. (K. 10)
eller: Frygt, mit Barn, den sande Gud. (K. 18)

Al den ganske Kristenhed
Prise Guds Barmhjertighed!
Han, vor Skaber, faderlig
Over os forbarme sig,
Hørte ømme Hjærters Bøn;
Han ved sin enbaarne Søn
Frelser os i Lys og Løn.

2. Jesus Kristus, Frelseren,
Deler med os Salvelsen,
Guds enbaarne, Kvindens Sæd,
For os fødtes, led og græd,
Blev korsfæstet, lagt i Jord,
Til Dødsriget han nedfór,
Men stod op med Livets Ord.

3. Himmelfaren, Gud og Mand,
Hos vor Fader sidder han,
Kommer dog igen her ned
Med sin Faders Herlighed,
Dømmer levende og dødt;
Da hos ham, i Skyen mødt,
Hver en Kristen hviler sødt.

4. Indtil da den Helligaand
Fører os i Ledebaand,
I det levende Guds-Ord,
Til vor Frelsers Bad og Bord,

Skænker os, med Synd forladt,
Fred og Frelse Dag og Nat,
Livets Krone, Himlens Skat.

18. (881)

Som: Alene Gud i Himmerig. (K. 11)

Vor Gud han er den sande Gud,
Den ejegode Fader,
Fra ham alt Liv og Lys gaar ud,
Han os vor Synd forlader;
Han al Ting skabte med sit Ord,
Paa ham alt stort og smaat beror,
Kun han er uafhængig.

2. Vor Frelser er Gud Faders Søn,
Og Menneskens tillige,
Han Guddoms-Fylden bar i Løn
Ydmyg paa Jorderige;
Med sin Korsfæstelse og Død
Afsoned han, hvad vi forbrød,
Hans Navn er Jesus Kristus.

3. Han kom paa Jorden til os ned
Som Himlens Morgenrøde,
Og os til Gavn med Liv og Fred
Opstod han fra de døde;
Og naar han kommer hid paa ny
Med Guddoms-Herlighed i Sky,
Som han er, vi skal vorde.

4. Til Borgen for, det alt er sandt,
Sin Kirke, Liljevaanden,
Han satte Livets Ord i Pant,
Med Ordet Fader-Aanden,
Saa, skønt usynlig, med sin Røst,
Han er hos os til evig Trøst,
Vort Lys, vort Liv, vor Glæde,

5 Det volder alt den Helligaand,
Som alt Guds Værk kan virke,
Opbygger, som Guds højre Haand,
I Jesu Navn hans Kirke,
Hvor med Fuldkommenhedens Baand
Forenes Legem, Sjæl og Aand
I Helgen-Fællesskabet.

19. (928)

Som: Til vor lille Gerning ud. (K. 14)

Kristendom i Verdens Mund
Er, hvad man behager,
Kun ej Tro af Hjærtens Grund,
Den al Verden vrager,
Kræves dog i Daabens Pagt,
Har og, trods al Verdens Magt,
Himmel-Haabet til os bragt,
Jesu Navn forklaret.

2. Kristendom i Kirkens Mund
Er da, som den lyder,
Kristen Tro af Hjærtens Grund,
Og hvad deraf flyder:
Daab i Jesu Kristi Navn,
Styrelse til Himlens Havn,
Barne-Smil i Herrens Favn,
Salighed af Naade.

Herrens Salighedsmidler.

---

20. (882)

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)
eller: Bælgmørkt er Dødens Hus og Hjem. (K. 34)

Tjene kan ingen Herrer to:
Judas med Jesus forlige;
Følge kan ingen Sandhed tro,
Uden fra Løgnen at vige;
Derfor vor Herre selv har sagt,
At, vil med ham vi gaa i Pagt,
Løgneren maa vi afsige.

2. Løgneren er den fule Aand,
Som af sit eget kun taler,
Naar han med Flid paa egen Haand
Lyver, bedrager og praler;
Hvile i Sandhed fandt han ej,
Uden om Sandhed vild hans Vej
Gaar til det yderste Mørke.

3. Menneske-Mord med Vold og List,
Avindsfots Gift og dens Galde,
Det er hans Gerning først og sidst,
Niddinge-Værk kun at kalde;
Aandepust hans er Hvirvelvind,
Væsenet hans er Skryl og Skin,
Skinnet dog Verden bedrager.

4. Ingen Forgift som Tvivl er fin,
Tvivlen om Sandhed i Ordet,
Menneske-Barn! det Moder din
Lærte først bag efter Mordet;
Det sig stadfæster Dag for Dag:
Troen gør stærk, og Tvivlen svag,
Tro derfor Herren paa Ordet!

5 Vend til den træske Frister Ryg,
Bad dig i Daabens Livs-Kilde!
Hvil paa dens Bred kun barnetryg,
Kysses med Boblerne milde!
Frelserens Mund dig skuffer ej,
Han er slet ikke Ja og Nej,
Han er Guds Ja og Guds Amen.

21. (868)

Som: Naar vi vort Øje lukke til. (K. 15)
eller: Hvad kan os komme til for Nød. K. (105)

Det Pagten var med Abraham,
Guds Ven i Mamre-Lunden:
Vil med din Æt du dyrke ham,
Som Mand gav Ord i Munden,
Da alle Folkefærd paa Jord,
Som Øren har for Aand og Ord,
Skal i din Sæd velsignes.

2. I Tidens Fylde fødtes spæd
Velsignelsen fra Himlen,
Med Abrahams og Kvindens Sæd,
Til Fryd for Folke-Vrimlen!
Det er det evige Guds-Ord,
Vor Frelser, Gud og Mand paa Jord,
Med Jesus-Kristus-Navnet.

3. Luk Øren op for Pagten ny,
Som alle Folk staar aaben,
Og Frelseren fra Davids By
Har gjort med os ved Daaben!
Naar du bekender Troens Ord,
Frasiger dig al Løgn og tror,
Du er af Gud velsignet.

4. Hos Frelseren fra Davids By,
I Jesus-Kristus-Navnet,
Den gamle Pagt er med den ny
Af Sandheds Aand omfavnet,

Han aander som Gud Faders Røst
Velsignelsen i hvert et Bryst,
Hvor Navnet er indskrevet.

5. Og ved det Himmeriges=Bord.
Som dækket er i Ørken,
Velsignelsen med Herrens Ord
Har iført Legems=Styrken;
Som Mad og Drikke nydes den
Af hver en Jesus=Kristus=Ven
Til evigt Liv med Glæde.

22. (869)

Som: Takker Herren god og mild. (K. 32)
eller: Blomstre som en Rosengaard. (K. 41)

Gud ske Lov for Daabens Pagt,
Ens med alle døbte!
Herrens Ord, i Mund os lagt,
Det er intet Løfte:
Det er Sandhed Liv og Aand,
Det er Enighedens Baand
Mellem Jord og Himmel.

2. Ayler vi Guds milde Aag,
Skænker han os Freden,
Skriver ind i Livets Bog
Os til Saligheden;
Ja og Amen gaar i Dans,
Vores Ja og Amen hans,
Det er ren Aftale.

3. Troens og Troskabens Ord,
Med Guds Ja og Amen,
Det en Ringmur er paa Jord
Om os alle sammen;
Djævelskabet uden om
Raser vel, men har sin Dom,
Stamper kun mod Brodden.

4. Gud ske Lov for Pagtens Hegn
Om vort Himmerige,
For de visse Kendetegn
Paa vor Himmelstige,
For det Ord af Sandheds Mund,
Som er Kirkens Klippegrund
Og Livs-Kildespringet!

5. Hvirvelvinden raste vild,
Storhavs-Bølger bruste,
Mørkets Bjærge sprudled Ild,
Jordskælv Stæder knuste,
Tordner rulled, Lyn i Lyn,
Dog Guds Hus staar godt for Syn,
Liv er i dets Stene.

23. (870)

Som: Takker Herren god og mild. (K. 32)
eller: Blomstre som en Rosengaard. (K. 41)

Samme Herre, Tro og Daab
Findes alle Vegne,
Hvor det kristelige Haab
Lader sig tilegne:
Livets Haab, trods Døden, sandt,
Haabet med Guds Aand i Pant,
Om Guds-Herligheden.

2. Samme Herre Jesus Krist,
Sønnen af Marie,
Som, skønt himmelfødt for vist,
Kvinden gav at die,
Han der, som Guds Offerlam,
Dødens Kval og Korsets Skam
Taalte for os alle.

3. I den gamle Romer-Stat
Han, som Frelsermanden,
Under Pontius Pilat
Død er og opstanden;

Ingen anden det er vist,
Være kan den sande Krist,
Menighedens Herre.

4. Samme Tro fra først til sidst,
Der sig selv udtyder,
Uden Tvivl og uden Tvist,
Alt som Ordet lyder:
Troens og vor Herres Ord,
Hvori selv han er paa Jord
Aande-Kirkens Klippe.

5. Samme Daab for hver, som tror,
Samme Pagt om Livet,
Samme Vandbad i Guds Ord,
Samme Aand medgivet,
I Treenighedens Navn,
Til Treenighedens Favn,
For genfødte Sjæle.

6. Samme Herre Tro og Daab,
Ærlig talt saalunde,
Derpaa Salighedens Haab
Tør sig dristig grunde;
Dermed i Guds-Fredens Baand
Sammenholder Kristi Aand
Hele Menigheden.

7. Jord og Himmel, Gud og Mand,
Ret som Mand og Kvinde,
Enes frit i Livets Land
Kun med Hjærtets Minde;
Aand er Livets Kraft og Dyd,
Hjærtet har dets Fred og Fryd,
Der er Livets Kilde.

24. (873)

Som: Takker Herren god og mild. (K. 32)
eller: Blomstre som en Rosengaard.

Dybt fornedres skal enhver,
Som sig selv ophøjer,
Højt ophøjes skal enhver,
Som sig selv nedbøjer;
Det er Børne-Lærdom fin,
Som vor Herre kalder sin,
Har og klart beseglet.

2. Sønnen i Guds Herlighed
Var sin Faders Lige,
Vilde dog i Ydmyghed
Til os smaa nedstige,
Hente os fra Afgrund op,
Løfte os til Livets Top,
Himmel-Bjergets Tinde.

3. Hører dog den stores Ord,
Alle smaa her nede!
Hvem der paa sin Moder-Jord
Jesus vil tilbede,
Uden Løn ham, for en Bøn,
Skænker Guds enbaarne Søn
Med sig Livets Krone.

4. Dertil i sit Billed skabt
Gud har Mand og Kvinde,
Dertil, i sig selv fortabt,
Sjælen Raad kan finde
I vor Herres Tro og Daab,
I Guds-Barnets Abba-Raab
Og Guds-Bordets Manna.

5. Thi med ham, som fra Guds Favn
Sig til Muld nedbøjed,
Ved hans Ord og i hans Navn
Bliver højt ophøjet

Hver, som i hans Barne-Daab
Dukker ned med Tro og Haab,
Saa sig selv fornedrer.

25. (708)

Som: Sin Vogn gør han af Skyer blaa. (K. 78)
eller: Nu fryde sig hver kristen Mand. (K. 118)

Der var en Kæmpe stor og stærk
En Gang i gamle Dage,
I Krig han gjorde Underværk,
Var dog Spedalskheds Plage,
Til i en sær lyksalig Stund
Han hørte Ord af Barnemund
Om Jødefolkets Læge.

2. Elisa hed den Seer from,
Iført Elias-Aanden,
Hvori var Kraft til Lægedom
Med Munden og med Haanden;
Og Naman, Syrer-Kæmpen stolt,
Til Vogns for Seer-Porten holdt,
Med Bøn om Gunst og Naade.

3. Profetens Ord til Kæmpen lød:
I Jordan du dig bade!
Da brat fornyer sig dit Kød,
Som rene Rosenblade.
Jo vist! genmæled Kæmper graa.
Som om ej Floder himmelblaa,
Trods Jordan, vi har hjemme!

4. God Herre stræng! er det ej saa,
— Tog Køresvend til Orde —
Om svare Ting dig lagdes paa,
Du alt for Sundhed gjorde;
Hvi da ej, hvad er barnelet?
O, prøv i Jordans Flod den Tvæt,
Guds-Manden dig tilraadte!

5. Som sagt saa gjort, den stolte Mand
Nu axled Barne-Skrudet,
Og baded sig i Jordans Vand
Syv Fold paa Seerbudet:
Og brat han fik, som Ordet lød,
For sin Spedalskhed Barne-Kød,
Saa rent som Rosenblade.

6. Spedalsk er Sjælen syndefuld,
Om end dens Kraft er megen,
Paa Barne-Ordet, tro som Guld,
Kun Israel har Lægen:
Han møder os med Vand og Blod,
Med Daaben, som den Jordans Flod,
Hvori vi os skal bade.

7. Lad derfor Naman for os staa,
Naar Stolthed os vil friste,
Lad ydmyg os til Jordan gaa
Med ham, som al Ting vidste!
Lad daglig os paa Barnefod
Neddukke dybt i Daabens Flod!
Der findes Sundheds-Perlen.

26. (883)

Som: Naar vi vort Øje lukke til (K. 15)
eller: Hvad kan os komme til for Nød. (K. 105)

I Daaben lukkes op den Dør,
Som laaset var saa længe,
I Paradis, som aldrig før,
Kan Troen sig indtrænge;
Men det er baade vist og sandt,
At uden Tro det er kun Tant
At korses og at døbes.

2. Vor Tro er Hjertets Sikkerhed
Paa Herren og hans Tale,

Den falder ej af Skyen ned
I Hytter eller Sale;
Den findes kun af Troens Ord
I Hjertevangens gode Jord
Som aabner sig for Sæden.

3. Lad derfor dog ej Barne=Daab
For Hovedet dig støde!
De smaa vi døbe i det Haab:
Guds=Ordet Tro skal møde;
Den kommer først, den kommer sidst!
Den hos vor Herre ganske vist
Hans Himmerig skal finde.

27. (706)

Som: Hvad kan os komme til for Nød (K. 105)
eller: Naar vi vort Øje lukke til. (K. 15)

Guds=Husets Dør er i vor Daab,
Og hvem derad indganger,
Ham møder Herlighedens Haab
Og Paradisets Sanger;
Thi Herren vidner: her er jeg,
Guds=Husets Dør, den rette Vej
Til Himlens Højelofte.

2. Thi smiler englemildt, I smaa!
Hvor det er sandt at sige,
At kun paa Barnefod indgaa
Man kan i Himmerige!
I store! vorder smaa paa ny,
Saa op til Herren over Sky
I voxe kan med Ære!

3. Med Fryd vi i Guds Menighed
For ham os dybt nedbøje.
Som trykker kun al Hovmod ned
Vil Ydmyghed ophøje,

Sig kalder selv en Konge-Ørn,
Som bær paa Vinger sine Børn
Op til sit høje Sæde.

4. Udstammer da ved Himlens Dør
Vor Herres Pris, I spæde!
Udsyng, Guds Folk, som aldrig før
Saa klart, din Hjærtensglæde!
Thi aldrig før saa klart det blev,
At skrevet har et Himmelbrev
Guds Finger i dit Hjærte.

5. Da skjuler sig med Velbehag
En Engel i hver Tone,
Og bærer op hver Herrens Dag
Din Lovsang til Guds Trone,
Og bærer med Halleluja
Velsignelsen igen derfra
Til Guds de smaa paa Jorden.

28. (659)

Som: Jesus kalder ad de smaa. (K. 10)
eller: Frygt mit Barn den sande Gud. (K. 18)

Kommer hid kun med de smaa,
Som ej godt og ondt forstaa,
I hvis Mund ej findes Svig!
Just til dem er Himmerig;
Deres Sjæl er i Guds Haand
De bedrøve ej Guds Aand,
Laste ej hans Ledebaand.

2. Født af Kødet er dog Kød,
Frugt af Synd og Frø til Død;
Fødsel kun af Vand og Aand
Løser Synds og Dødens Baand;
Barne-Daab, foruden Svig,
Skænker os vidunderlig
Indfødsret i Himmerig.

3. Bærer da de smaa til ham,
Som borttog vor Synd og Skam!
Han velsigner med Guds Haand,
Døber med den Hellig-Aand,
Har i sine Klæder svøbt,
Har fra Døden dyrekøbt
Hver, som tror og bliver døbt.

4. Jesus kalder ad de smaa,
Hvo tør dem i Vejen staa!
Sønnen, i sin Faders Navn,
Aabner dem sin ømme Favn,
Lukker i sit Himmerig
For enhver, som bryster sig,
Vil ej være Barnet lig.

5. Naade-Port til Paradis,
Spring da op til Jesu Pris!
Livets Flod, som klar i Vaar
Vandede Guds Urtegaard!
I Treenighedens Navn,
Spring du ud af Jesu Favn,
Flyd i Kristnes Fødestavn!

29. (695)

Som: Naar vi vort Øje lukke til. (K. 147)
eller: Hvad kan os komme til for Nød. (K. 105)

Af diendes og spædes Mund,
For Ordet: Fred med Eder!
Sig Lovsang Gud i allen Stund
Ved Barnedaab bereder;
De spæde aabenbarer han,
Hvad Verdens Visdom og Forstand
Forgæves efterleder.

2. Han gaar med dem i Naadepagt
Om Himlens Arv og Eje,

Han skænker dem sin Englevagt
Paa alle deres Veje,
Og Jesus-Navnet yndig Klang
Hver Aften faar i Buggesang
Ved deres Barne-Leje.

3. Vi døbe dem i Jesu Navn.
Trods hvem det vil forhindre,
Vi lægge dem i Jesu Favn,
De kan ej blive mindre;
Gud, lad dem voxe ved hans Bryst!
Gud lad dem frydes ved hans Røst,
Saa deres Øjne tindre!

30. (843)

Egen Tone. (K. 16)

O, lad din Aand nu med os være
Vor Jesus Kristus, Herre sød!
Saa Børnene, vi til dig bære,
Maa døbes til din Sejer-Død!

2. Vi efter dig dem her opkalde,
O lad dem i dit Navn opstaa!
Om end de snuble, ej de falde,
Men fare fort og Maalet naa!

3. Er Løbet langt, lad dem ej mattes,
Graahærdet Tjener kom i Hu!
Er Løbet kort, lad ej dem fattes
En Plads, hvor hjemme selv er du!

4. O skriv dit Navn i deres Hjærte,
Og deres i din højre Haand!
Saa de med dig har Fryd og Smerte
Til fælles i den Hellig-Aand!

5. For Buggen lyde Engle-Toner,
Lad dem ej dø paa Gravens Bred!
Alt som du korser, saa du kroner,
I Skygge-Dalen du gaar med.

31. (891)

Egen Tone. (K. 17) (K. 190)

Sov sødt, Barnlille!
Lig rolig og stille!
Saa sødelig sov
Som Fuglen i Skov,
Som Blomsterne blunder i Enge!
Gud Fader har sagt:
Staar, Engle! paa Vagt,
Hvor mine de smaa er i Senge!

2. Guds-Fingrene grande
Slog Kors for din Pande,
Guds enbaarnes Røst
Slog Kors for dit Bryst,
Thi skal ingen Djævel dig skade;
Nu kan i din Daab
Med Saligheds-Haab
Din Sjæl og dit Hjærte du bade.

3. Sov sødt, Barnlille!
Lig rolig og stille,
Og nyn paa det Navn
Med Naaden i Favn,
Al Jorden til Salighed givet!
Syng: Jesus er min,
Saa favr og saa fin,
Min Jesus er Lyset og Livet!

32. (660)

Som: Tag det sorte Kors fra Graven. (K. 75)

Løgnens Fader vi forsage,
Falsk er al hans Lyst og Pragt;
Sandheds Fader at behage,
Vi forny vor Daabes Pagt.
Alt han kan, og alt han véd,
Gør dog alt i Kærlighed,
I sit Billed han os skabte,
Igenløste det fortabte.

2. Gud gav os sin Søn til Broder,
Jesus Kristus, Gud og Mand,
Salig prise vi hans Moder,
Himlens Brud i Jomfrustand,
Han for os paa Korset led,
Død og Helved overstred,
Deler paa sit Herre-Sæde
Med os Liv og Lys og Glæde.

3. Gud gav os sin Aand til Trøster,
I vor Herres Jesu Navn
Han med alle Engle-Røster
Kalder Folk til Herrens Favn,
Aander med vor Frelsers Røst
Fred i det beklemte Bryst,
Lader, med Guds Fader-Stemme,
Støvet evigt Liv fornemme.

4. Det er Pagten, som oprettes
Ved det store Sjælebad,
Det er Naaden overvættes
I den store Konges Stad:
Livets Pant og Troens Grund
I vort Hjærte og vor Mund,
Skjold mod Helveds Lue-Pile,
Moder-Skød til Barne-Hvile.

5. Her er Fuglen, som paa Vinger
Troen bar med Herrens Røst;
Her er Ordet, som Guds Finger
Skriver i hver Kristens Bryst;
Her er Nøglen, kunstig gjort,
Til Guds Hus og Himlens Port;
Her er Lyset paa Guld-Stagen,
Det gør Natten klar som Dagen.

6. Fader vor i høje Sale!
Kom din Pagt med os i Hu!
Sandheds Aand i dybe Dale!
O bekræft, besegl den nu!
Herliggør med Glans paa Jord
Frelseren i Troens Ord!
Gør det klart, at alle Dage
Gud er mægtig i de svage!

33. (639)

Som: Hjælp Gud, at jeg nu kunde. (K. 19)

Velkommen, Morgenrøde
Til Salighedens Dag!
Nu staa de op af Døde,
Som tro med Velbehag;
  De leve af vor Herres Ord,
  Som Aandens Førstegrøde
  Meddeler os paa Jord.

2. Guds Aand er Kraft-Beviset
Paa Daabens Gyldighed,
I Barne-Paradiset,
Hvor vi deraf ej véd;
  Vort Sjælebad i Livets Flod
  — Guds Naade være priset! —
  Sin Prøve godt bestod.

3. Han, som paa Jorden bejler
Til Troskab uden Svig,
Naar vi kun vil, besegler
Sin Pagt om Himmerig;
Han døber med den Hellig-Aand,
Paa Ord, som aldrig fejler,
Han rækker os sin Haand.

4. Den Haand, som fra Afgrunden,
Hvor Syndens Sold er Død,
Os fører ind i Lunden,
Hvor Livets Lyst er sød,
Den fører os til Herrens Bord,
Med Hjærtet og med Munden
At smage Naadens Ord.

5. Den Haand med Bibelstaven
Os trøster i al Nød,
Den lukker op Guds-Haven
For os i Liv og Død;
En Gang den bryder gennem Sky,
Og vinker op fra Graven
Vor Krop med Kjortel ny.

6. Den Haand hvert Hoved kroner
Med Evighedens Guld,
Som Jesus, vor Forsoner,
Paa Jord var tro og huld;
Med Frydesang der skabes da
Et Hav af Himmel-Toner,
Et fuldt Halleluja.

7. Halleluja for Haanden,
Som Herren os har rakt!
Halleluja for Aanden,
Som Livet os har bragt!
Halleluja for Ærens Krans,
For Hvilen efter Vaanden,
For Glæden i sin Glans!

34. (638)

Som: Tag det sorte Kors fra Graven. (K. 75)
eller: Jesus, Frelser og Befrier. (K. 57)

Barnelivets favre Dage
Kun forgæves Folk paa Jord
Kalde sukkende tilbage,
Som en Drøm de heden fór;
Hjærte hvert dog føle maa:
Vorde ej vi atter smaa,
Aldrig mer paa Engle-Stige
Vinde vi til Himmerige.

2. Men hvad alle Verdens vise
Kun omsonst vil prøve paa,
Han, som alle Kristne prise,
Har bevist, hans Ord formaa:
Hver, som tror af Hjærtens Grund,
Hvad han os har lagt i Mund,
De i Daaben fødes atter
Til Guds Børn, hans Søn og Datter.

3. Vore egne Barne-Dage,
I det bedste Fader-Hjem,
Intet er mod dem, vi smage
Med Guds Søn i Betlehem,
Naar, genfødte i hans Navn,
Han os tager ømt i Favn
Og, med mer end Engle-Røster,
Kalder Broder os og Søster.

4. Disse Herrens Barne-Dage,
De er Evighedens Vaar,
Vifte bort al Sorg og Klage,
Ogsaa fra de hvide Haar,
Tale med hinanden lydt
Om det Maal for Livet nyt,
Himmelvidt fra Skyggedale:
Guddoms-Liv i gyldne Sale.

35. (755)

Som: Fader vor udi Himmerig. (K. 122)

Gud Fader god i Himmerig!
Vor Fader frit vi kalde dig,
Din Hellig-Aand, din Fader-Røst
Det vidner trofast i vort Bryst,
At du i din enbaarnes Navn
Som Børn har aabnet os din Favn.

2. Dit Navn os vorde helligt nu!
En hellig Fader kun er du,
Som aldrig gennem Fingre ser
Med ondt, af hvem det saa end sker,
Men kræver strængt af al din Æt
At tale sandt og gøre ret.

3. Til os lad komme Rige dit,
Som Rosen skønt, som Fuglen frit,
Med Kærlighedens Duft og Dyd,
Retfærdighed og Fred og Fryd,
Saa dine Børn udbryde kan:
Livsaligt er vort Fædreland!

4. Din Vilje ske, saa fuldelig
Paa Jorden som i Himmerig!
Da stoppes hver en Løgners Mund,
Du stiger op af Hjærtens Grund,
Fra det genfødte Paradis,
Vort: Gud ske Lov! til evig Pris.

5. Giv du os dagligt Brød i Dag!
Og giv os paa din Godhed Smag!
Saa dybt vi føle, Fader sød!
At dine Børn har ingen Nød:
Du sender dem ved første Suk
Dit Manna-Korn som Morgen-Dug!

6. Tilgiv os, Fader, al vor Skyld!
Og tryk ej paa den ømme Byld,

Naar vore Skyldnere og vi
Vil lade mildt gaa Ram forbi!
Hver Time lad os frydes ved,
At evig er din Miskundhed!

7. I Fristelse, vor Fader mild!
Os ikke led, os ikke hild!
Og naar med den, du kalder stor,
Hjemsøges skal den hele Jord,
Da skab en Udvej os derfra
Til Sejer og Halleluja!

8. Ja, fra det onde du os fri,
Og fra den onde midt deri!
Saa vi indgaa, hvor udelukt
Er Synden med sin beske Frugt,
Hvor Sot og Død er kun til Spot,
Hvor alt er saligt, sødt og godt!

9. Da, Fader i det høje! da
Vort evige Halleluja
Vi synge, som vi stamme nu;
Thi alle Guders Gud er du,
For evig ene dig tilkom
Al Ære, Magt og Herredom.

36. (861)

Som: Det kimer nu til Julefest. (K. 20)
eller: Her komme dine arme smaa. (K. 52)

Vor Fader over Skyen blaa,
I Himle, som ej Støvet saa',
Sambaarne med din ældste Søn,
Vi bede frit hans egen Bøn.

2. Han er Guds-Ordet, som blev Kød,
Gav os sit Liv, tog selv vor Død,
Han byder os med Børnekaar
At bede: Abba, Fader vor!

3. Dit Fader=Navn, livsalig sandt,
Lad helliges foruden Tant,
Retfærdiggøres aabenbart
Af Hjertedybet solesklart!

4. Dit Fader=Rige mageløst,
Med al Velsignelse udøst,
Lad komme, som din Sol opgaar
Med Salighedens Gyldenaar!

5. Din Fader=Vilje ejegod,
Som Ondskab kun har Knur imod,
Lad ske paa Jord saa fuldelig
Som evig i dit Himmerig!

6. Da Himlens Lys til Gavns har brændt,
Da Tidens Løb er godt fuldendt,
Højsaligt alt, hvad du har skabt,
Kun Løgn og Synd og Død fortabt.

7. I Verden, mellem Liv og Død,
Til da giv du os dagligt Brød!
Og eftergiv os al vor Gæld,
Som Næsten vi gør samme Skel!

8. Indled os aldrig, søde Gud!
I Fristelse, men riv os ud!
Og frels os, som du har bestemt
Fra, hvad for dig er ondt og slemt!

9. Dit Ja og Amen, Fader! da
Opelsker vort Halleluja;
Thi med dit Rige og din Magt
Har Æren gjort en evig Pagt.

10. Halleluja i Jesu Navn,
Din egen Søns i Faderfavn!
Halleluja med Aandens Røst,
Som udgaar fra dit Faderbryst!

11. Halleluja i Herrens Fred,
Som hviler paa hans Menighed!
Halleluja med saligt Haab,
Hos os genfødt i Barne-Daab!

12. Halleluja i Fællesskab
Med alle dem fra Hav til Hav,
Som Sandheds Aand med Naadens Ord
Forsamler om vor Herres Bord!

37. (884)

Som: Blomstre som en Rosengaard. (K. 41)
eller: Takker Herren god og mild. (K. 32)

Fadervor er Herrens Bøn,
Givet til vor Moder,
Kærlig stilet af Guds Søn,
Som vor ældste Broder;
Saa med Jesus bedes kun
Fadervor af Hjærtens Grund,
Med hans Aand tillige.

2. Paa vor Vugge, ved vor Daab,
Den er Faddergaven,
Dermed Herlighedens Haab
Spirer i Guds-Haven;
Bedes kan kun Fadervor
Med Guds-Husets Børnekaar,
Arveret til Riget.

3. Læses kan, hvad skrevet staar,
Staves alle Bønner,
Bede kan dog Fadervor
Døtre kun og Sønner,
Staaende paa Barnefod
Med Gud Fader ejegod,
Alt som hans enbaarne.

4. Aandelig i allen Stund
Herrens „Abba-Fader!“

I vort Hjærte og vor Mund
Aande efterlader;
Saa Guds Aand sig selv i Pant
Sætter paa, at det er sandt,
Vi er ægtefødte.

5. At med himmelsk Barnehaab,
Arveret tillige,
Vi genfødes i vor Daab,
Fødes til Guds Rige,
Det beviser Fadervor,
Som os skænker Børnekaar
Med Guds førstefødte.

38. (664)

Som: Frygt, mit Barn, den sande Gud. (K. 18)

Mæt min Sjæl, o Jesus sød!
Med dit Legem, Livets Brød!
Vederkvæg mig, Frelser min!
Med dit Blods den dyre Vin!
Tag dit Herberg saa hos mig,
At for evig jeg hos dig
Leve maa i Himmerig!

39. (632)

Som: Det kimer nu til Julefest. (K. 20)

Vor Herres Jesu Mindefest
Den Højtid er, som glæder bedst;
Thi hvor han kommes ret i Hu,
Lyslevende han er endnu.

2. Vær, Jesus! da mit Liv, min Lyst!
Den skjulte Perle i mit Bryst!
Vær du min Trøst, vær du min Fred!
Vær du mit Lys, min Salighed!

3. Et Lys, som aldrig bliver slukt,
En Blomst, som altid sætter Frugt,
En Videnskab, som Gud kun véd,
Er Livet i din Kærlighed.

4. Du Kildespring til Naadens Flod!
I dig al Sødme har sin Rod;
Og kun som Vandet er mod Vin,
Er Kvindens Kærlighed mod din.

5. Den hilser mildt som Morgenrød,
Den brænder klart som Solens Glød,
Den døber Støv med Glædens Daab,
Den føder Herlighedens Haab.

6. Den føder Hjertens-Kærlighed
Til dig, som for os Døden led;
Den føder Kundskab evig sand
Om Livets Lys og Livets Land.

7. Kun hvo, som elsker, kender Gud
Og dig, hans Hjertes Sendebud,
Hans Ord, hans Billed og hans Søn,
Hans Jævnlige i Lys og Løn.

8. Som Faderen, saa ærer dig
Hvert Engle-Kor i Himmerig;
Og som du elskes her paa Jord,
Af Støv opelskes Engle-Kor.

9. Saa bryd da ud i Fryderaab,
Du gamle Tro, du unge Haab!
Og du, som ej af Alder véd,
Du evig glade Kærlighed!

10. I Jesu Navn, syng Jesu Pris,
I Ørken og i Paradis,
Alt hvad som Tunge har og Røst,
Alt hvad som Hjerte har i Bryst!

11. Halleluja for Herrens Bord,
I Himlen hist, og her paa Jord!
Halleluja! far op, far ned
For Jesus, i al Evighed!

40. (665)

Egen Tone. (K. 21)
eller: Det lakker nu ad Aften brat. (K. 142)

O Jesus, søde Jesus! dig
Ske Hjertens Tak evindelig,
Som med dit eget Kød og Blod
Saa kærlig os bespise lod!

2. Bryd ud, min Sjæl, med Fryd og sig:
O, hvor er jeg nu bleven rig,
Min Jesus i mit Hjærte bor,
Et Himmerig det er paa Jord!

41. (662)

Som: Fred til Bod for bittert Savn. (K. 33)

Herre! hvor skal vi gaa hen,
Gaa fra dig vor Sjæleven,
Fra den levende Guds Søn,
Fra vor Troes store Løn,
Fra den eneste paa Jord,
I hvis Magt er Livets Ord!

2. Nej, om end det klinger haardt,
Ej dit Ord os skyser bort;
Dybt vi føle, at paa Jord
Døden er det haarde Ord;
Hvad der aander Liv i dødt,
Er som Kjærligheden blødt.

3. „Æd mit Kød og drik mit Blod!
Siger Livets Fyrste god,
Nyd det kækt som Vin og Brød
Fra Guds Bord i Hungersnød!
Evigt da er Livet dit,
Thi med dig jeg deler mit.“

4. Hør det, Hjærte, hvor du slaar
I mit Bryst med bange Kaar!
Tag vor Herre paa hans Ord!
Nyd ham ved hans Naadebord!
Æd hans Kød og drik hans Blod,
Og stat op, som han opstod!

5. Kongens Søn fra Himmerig
Siger, vidner: „sandelig,
Hvo som i mit Kød og Blod
Tager Del med Vilje god,
Livet mit han har i sig,
Som min Faders er i mig.“

6. Ene det paa Jorden véd
Jesus og hans Menighed,
Verden tænker, det er Tant,
Hjærtet føler, det er sandt:
At til Støv er dalet ned
Livet i Guds Kærlighed.

42. (700)

Som: Fra Himlen kom en Engel klar. (K. 193)
eller: Velsignelse, al Jordens Tarv. (K. 30)

O Jesus! paa din Alterfod
Jeg knæler ned, med Bøn om Bod
For Hjærtesorg og bange Kaar,
For Syndeskyld og Banesaar.

2. Jeg er i Dag min Herres Gæst,
Betænk, min Sjæl, den høje Fest!

Han byder dig tilbords hos sig
Og med sig selv bespiser dig.

3. Ed, drik og vær af Hjertet glad
Ved denne mer end Englemad!
Sig for det Bæger evig Tak,
Hvoraf ej nogen Engel drak!

4. Ser, I Guds Engle, ser her ned!
Indkiger i den Lønlighed,
At Jesus ved Guds højre Haand
Er her i Sakramentets Baand!

5. Hvordan det sker, det véd jeg ej,
Han har ej røbet Støv sin Vej,
Og mig for højt den sig mon sno,
Det mig er nok, hans Ord at tro.

6. Til Bords indbudt af Sandheds Mund
Paa Salighedens faste Grund,
Mit Himmel-Haab dér kvæger sig
Til Liv og Lyst evindelig.

7. O Jesus! lad mig altid gaa
Fra Bordet med Guds Manna paa
I Hjærtet glad, med Smagen sød
Af Himmeriges Vin og Brød!

43. (709.)

Som: O, Herre Krist. (K. 127 og 128.)

Dit Nadver-Bord
Med Livsens Ord,
Vor Herre og vor Broder!
Dit Kød og Blod
Gør sund og god
Vor Hjærterod,
En frydefuld Livsmoder.

2. Ved Aandens Kraft
Og Livets Saft
Vi voxe med dig sammen,
Til aandelig
Og legemlig
Vi ligne dig
I Kraft og Klarhed, Amen!

3. Da i din Glans
Med Sejrs-Krans
Vi dig skal se og hylde,
Du Konning stor!
Hos hvem Guds Ord
Med Sandhed bor
I Kærlighedens Fylde!

4. For Kvinde og Mand
De levendes Land
Oplader her din Naade,
Saa Folket udvalgt,
Udelt og utalt,
Er ét i alt,
Som Kærlighedens Gaade.

44. (854.)

Egen Tone. (K. 22.)

Mindes vi en fuldtro Ven
I det fjærne alle Dage,
Ønskende, han snart igen
Vende maa med Fryd tilbage:
Frelser! i dit Vennelag
Mindet er en Hjærtesag.

2. For vor Trang du sank til Jord,
Gik for vores Skyld i Døden,
Til vort Gavn du højt opfor,
Kommer os til Hjælp i Nøden,

Bad os selv udtrykkelig:
Venner mine! mindes mig!

3. Naar da om dit Nadver=Bord
Trindt og tæt vi tage Sæde,
Med den Tro, at i dit Ord
Du er sandelig til Stede:
Minde dit er Glød i Bryst,
Har paa Læben Engle=Røst.

4. Jesus Kristus, fuldtro Ven!
Skab da i os Hjærter fromme,
Som, til snart vi ses igen,
Saa dig altid ihukomme,
Søge Livet i dit Navn,
Finde Glæden i din Favn!

45. (947.)

Som: Søde Jesus, vi er her. (K. 26.)

Sig fornedred Guders Gud,
Da sin Lignelse i Støvet
Han med Aanden præged ud,
Under Kransen af Vinløvet,
Kronede i Tidens Fylde
Til en Drot, som Engle hylde.

2. Han var som en Gud paa Jord
Mellem Pattedyr og Ravne,
Han med Aandedrættets Ord
Gav dem alle Rang og Navne,
Kappedes i Aande=Hæren
Dog kun med sig selv om Æren.

3. Dog i Samfund med Guds Ord,
Som fornedred sig til Kødet,
Voxe kan ved Herrens Bord
Manden, som paa Fader=Skødet,
Over alle Engle=Hære
Op til ét med Gud at være.

Herrens Dag.

46. (751.)

Som: Jesus, din søde Forening at smage. (K. 28.)

Aand over Aander, kom ned fra det høje!
Aand, som gør levende, Aand, som er Gud!
Kom, med vor Frelser os at sammenføje,
Kom, at berede hans himmelske Brud!
Kalde, forsamle, Guds Søn at forklare,
Stifte Guds Rige og skabe hans Folk,
Det er din Gerning, den vinde og vare,
Prise sin Mester: Guds Kærligheds Tolk!

47. (864.)

Som: Her komme dine arme smaa. (K. 52.)
eller: Fra Himlen kom en Engel klar. (K. 193)

Kom, Sandheds Aand, og Vidne giv,
At Jesus Kristus er vort Liv,
Og at ej du af andet véd
End ham vor Sjæl til Salighed!

2. Kom, Lysets Aand, og led os saa,
At vi paa Klarheds Veje gaa,
Men aldrig dog fra Troens Grund
Et Haarsbred vige nogen Stund!

3. Gud Faders Aand, kom til os ned
Med Himlens Ild, Guds Kærlighed!
Læg paa vor Tunge Naadens Røst
Med Livets Ord til evig Trøst!

48. (681.)

Egen Tone. (K. 25.)

Nu bede vi den Hellig-Aand,
Som Guds vor Faders egen højre Haand,

Kirken at bevare
Vel til Verdens Ende,
I al Nød og Fare
Skaden at afvende.
Hør vort Hjertes Bøn!

2. Med Livets Lys opklar os saa,
At os for Øjne han kan malet staa,
Herren, vi tilbede,
Guds den elskelige,
Som os vil indlede
I sin Faders Rige!
Hør vort Hjertes Bøn!

3. Med Kærlighedens Ild indgyd
Os Helgenlivets høje Fred og Fryd,
Saa vi glade vandre
Med vor Drot hin fine,
Elskende hverandre,
Som han elsker sine!
Hør vort Hjertes Bøn!

4. Hos Jesus lad os finde Trøst,
Som Barnet ved sin ømme Moders Bryst!
Hjærtet saa du fæste
Til vor Herres Tale,
At han os kan gæste
I de dybe Dale!
Hør vort Hjertes Bøn!

5. Som Sandheds Aand sværg du os paa,
At os Gud Fader kalder sine smaa!
Da er Sorgen slukket,
Da er Perlen fundet,
Paradis oplukket,
Døden overvundet.
Hør vort Hjertes Bøn!

49. (711.)

Som: Søde Jesus, vi er her. (K. 26.)

Søndag er vor Herres Dag,
Ikke dog, som Daarer mene,
Som om Salighedens Sag
Var den Ugedags alene,
Men Guds-Lyset og Guds-Livet
Herren os paa den har givet.

2. Paa en Søndag Himlens Gud
Verdens-Skabelsen begyndte,
Bød og sagde: Lys, spring ud!
Som et Lyn det frem sig skyndte,
Saa der blev, selv midt i Ørke,
Skel imellem Lys og Mørke.

3. Paa en Søndag Englehaand
Vælted bort den Sten i Haven,
Hvor, i Døds og Mørkes Baand,
Lys og Liv var lagt i Graven,
Men stod herligt op af Døde
I en Søndags Morgenrøde.

4. Paa en Søndag Gud sin Aand
Sendte med de Lue-Tunger,
Som, trods alle Tungebaand,
Lydt udraaber, favrt udsjunger
Naaden, som al Nød opvejer,
Lysets Kamp og Livets Sejer.

5. Vær velkommen, Herrens Dag,
Med de store Fortids-Minder!
I dig finder Velbehag
Alle kristne Mænd og Kvinder,
Og Guds Aand ta'r helst til Orde
Paa den Dag, som Herren gjorde.

50. (710.)

Egen Tone. (K. 194)
eller: Ser til Fuglene i Luften. (K. 143 og 145.)

Søndag-Morgen fra de døde
Jesus sejerrig opstod;
Hver en Søndags Morgenrøde
Bringer nu for Døden Bod,
Kalder underfuldt tilbage
Alle Herrens Levedage.

2. Tusendtunget Herrens Tale
Da genfødes vidt om Land:
Vaagn nu op af Søvn og Dvale,
Øre hvert, som høre kan!
Stander, Sjæle, op af Døde!
Hilser Paaske-Morgenrøde!

3. Hver en Søndag Døden gyser,
Mørket skælver under Jord,
For med Glans da Kristus lyser,
Kæmpe-Røst har Livets Ord;
Sejersalig de bekrige
Dødens Drot og Mørkets Rige.

51. (837)

Egen Tone. (K. 28 og 29.)

Denne er Dagen, som Herren har gjort,
Den skal hans Tjenere fryde;
Op han i Dag lukked Himmerigs Port,
Saa skal hver Søndag det lyde;
Thi i dens hellige Timer
Herlig af Graven opstod Guds Ord
Naadig fra Himlen Guds Aand nedfór.
Véd I nu, hvorfor det kimer?

2. Frels da nu, Herre, giv Lykke og Held!
Værket i Dag er dit eget;
Lad Millioner dig takke i Kvæld,
For du dem har vederkvæget!
Ja, lad dem prise med Glæde
Aanden, som taler og trøster frit,
Folket velsigner i Navnet dit,
Viser, din Fred er til Stede!

3. Herre, vor Gud, ja besøg os i Glans,
Hvor i din Kirke vi mødes!
Tungerne binde dig Krans over Krans,
Alt som vort Hjærte opgløde s!
Højtiden voxe med Dagen!
Paaske og Pinse udsprang af Jul,
Saa lad og Glæden af Tro i Skjul
Spørge forgæves om Magen!

4. Ja, lad saa virke dit Bad og dit Bord
Med de indviede Tunger,
At det kan høres, din Aand og dit Ord
Er det, som taler og sjunger!
Lad os det føle og smage:
Aanden er bedre end Kød og Blod,
Herren er liflig og ejegod,
Kristne har kronede Dage!

52. (646.)

Egen Tone. (K. 1.)

Den signede Dag med Fryd vi ser
Af Havet til os opkomme;
Den lyse paa Himlen mer og mer,
Os alle til Lyst og Fromme!
Det kendes paa os, som Lysets Børn,
At Natten hun er nu omme!

2. Den signede Stund, den Midnats-Tid,
Vor Herre han lod sig føde,
Da klared det op i Østerlid
Til dejligste Morgenrøde,
Da Lyset oprandt, som Jordens Bold
Skal lysne udi og gløde.

3. Om levende blev hvert Træ i Skov,
Og var saa hvert Blad en Tunge,
De kunde dog ej Guds Naades Lov
Med værdelig Røst udsjunge;
Thi evig nu skinner Livets Lys
For gamle og saa for unge.

4. Thi takke vi Gud, vor Fader god,
Som Lærken i Morgenrøde,
For Dagen, han os oprinde lod,
For Livet, han gav af Døde;
Den signede Dag, i Jesu Navn,
Os alle vort Liv forsøde!

5. Nu sagtelig skrid, vor Højtids-Dag,
Med Straaler i Krans om Tinde!
Hver Time til Herrens Behag
Som Bække i Eng henrinde,
Til frydelig sig til sidst de sno
Op under de grønne Linde!

6. Som Guld er den aarle Morgen-stund,
Naar Dagen opstaar af Døde,
Dog kysser os og med Guld i Mund
Den liflige Aftenrøde,
Saa tindre end maa det matte Blik,
De blegnede Kinder gløde.

7. Saa rejse vi til vort Fædreland,
Dèr ligger ej Dag i Dvale,
Dèr stander en Borg saa prud og gran

Med Gammen i gyldne Sale,
Saa frydelig dèr til evig Tid
Med Venner i Lys vi tale.

53. (924.)

Som: Var I ikke Galilæer. (K. 84)

Samtlig her vi helligholde
Kristnes Højtids-Dag hin bolde,
Bøje Knæ i Jesu Navn;
Denne er Guds Dag den store,
Som med Lys og Liv han gjorde,
Sig til Ære, os til Gavn.

2. Søndag blev i Tider fjærne
Alle Dages Morgen-Stjærne,
Thi paa den er Lyset skabt;
Den Udødeligheds-Kransen
Bragte os med Morgen-Glansen,
Thi paa den gav Døden tabt.

3. Hvor Apostel-Skaren sukked,
Hjærteangst sig indelukked,
Søndag bragte Herrens Fred;
Den og bragte Tunger røde,
Som af Naadens Luer gløde,
Thi paa den fór Aanden ned.

4. Den os bringer Kirkerøsten,
Hjærte-Freden, Himmel-Trøsten
Med Kong Davids Harpeslag;
Kun paa den og ingen anden
Aanden vier Opsynsmanden,
Bispelig er Herrens Dag.

5 Herre! hvor du selv er inde
Lad din Kirkerøst os minde
Om din Dommedags Basun,

Saa, naar Verdens Kæmper græde,
Vi den høre kan med Glæde
I dit rolige Pavlun!

54. (938.)

Som: Som Foraars-Solen morgenrød. (K. 76)

Alt, hvad som Fugle-Vinger fik,
Alt, hvad som efter Fugle-Skik
Med Sanglyd drager Aande,
Lovsynge Gud, for han er god,
Han i sin Naade raader Bod
Paa Støvets Ve og Vaande!

2. Min Sjæl, du har af alt paa Jord
I Tanken og din Tunges Ord
De allerbedste Vinger,
Og friest er dit Aandefang,
Naar dybt du drager det i Sang,
Saa højt i Sky det klinger.

3. Hvad er vel og paa Jorderig,
Der sammenlignes kan med dig
I Trangen til Guds Naade?
Og det var dig, den ledte om,
Da med vor Herre hid den kom
Paa underligste Maade.

4. Saa vaagn da op, min Sjæl, bryd ud
Med Lovsangs-Røst og pris din Gud,
Din Skaber og Genløser,
Som saa til dig i Naade ned
Og over os sin Kærlighed
Med Trøsteren udøser!

5. Og sig det til hver Fugl paa Jord,
Og sig til alle Engle-Kor
Hvis Sang livsaligst klinger:
At du med dem i Væddestrid
Vil prise Gud til evig Tid
For Aande, Røst og Vinger!

55. (911.)

Egen Tone. (K. 81.) (K. 191)

Hyggelig, rolig,
Gud! er din Bolig,
Inderlig skøn;
O, hvor mit Hjærte
Længes med Smerte,
Sukker i Løn,
Efter at gæste din Helligdom prud,
Efter at bo hos den levende Gud!

2. Godhedens Kilde!
Aarle og silde
Gæstmild er du;
Ved dine Sale
Spurv møder Svale,
Kom det i Hu!
Som ved dit Alter den kvidrende Fugl,
Und i dit Tempel din Tjener et Skjul!

3. Hos dig at bygge,
Højeste Lykke
Kaldes med Ret:
Dèr lyster Tunge
Altid at sjunge,
Vorder ej træt.
Til ikke lægger og tager ej fra
Glædens det evige Halleluja.

4. Alt dog her nede
Lykkelig hedde
Skal, hvo dig tror;
I Himmerige
Tør han indkige
Frit paa dit Ord;
Ja, i hans Hjærte fra Taarernes Dal
Trappe du bygger til Himmerigs Sal!

5. Tusende Døgne,
Verdslige, søgne,
Gyldne for Rød,
Kan de vel ligne
En Dag af dine,
Som vi dem nød,
Naar under Sang, med dit vingede Ord,
Sjælen af By over Stjærnerne fór!

6. Lykkes og trives,
Styrkes, oplives
Skal dine smaa,
Voxe i Kræfter,
Stige derefter,
Højeloft naa,
Himle, hvor Øjet, som græder ej mer,
Gudernes Gud i sin Herlighed ser.

56. (846)

Egen Tone. (K. 24)

Op til Guds Hus vi gaa
Og banke dristig paa:
„Luk op!" det er vor Bøn,
„Vi leder om Guds Søn."

2. Som Lynild farer brat,
Os Døren er opladt
I Daab med Aand og Vand,
Her staar vor Frelsermand.

3. Vor Sjæl er døv og stum
For Evangelium,
Men høres vil Guds Ord
Og føres trindt paa Jord.

4. Guds Ord til Sjæl og Krop
Det siger selv: „luk op!
Afsiger Løgnen du
Og tror Guds Sandhed nu?“

5. Det er hans Effata,
Og Tungen svarer: Ja!
Guds Røst, som Almagts Haand,
Os skar for Tungebaand.

6. Saa lærer os Guds Søn
Sin egen Barnebøn,
Indaander i vort Bryst
Sin egen Barnerøst.

7. Guds Søn med Fader-Favn
Os giver Børne-Navn,
Gud siger om vor Bøn:
Den kommer fra min Søn.

8. Guds Aand vi har i Pant,
Saa det er vist og sandt:
Vi er Guds Børneflok,
Han har til alle nok.

9. Fuldt op vor Fader huld
Har af det røde Guld:
Af Hjertens-Kærlighed,
Med Fryd, med Liv og Fred.

10. I Jesu Kristi Navn
Han tager os i Favn
Og kysser i os ind
Et himmelsk Barnesind.

11. Thi synge vi i Kor
Med Engle: Fred paa Jord!
Gud Fader Nat og Dag
I os har Velbehag!

57. (885.)

Egen Tone. (K. 30.)
eller: Det kimer nu til Julefest. (K. 20.)

Velsignelse, al Jordens Tarv,
Velsignelsen er Kristnes Arv,
Velsignelsen af Himlens Gud
Er Vinen i hans Gæstebud.

2. Velsignelsen, af Gud tilsagt,
Var Perlen i den gamle Pagt,
Men kun med „Sæden" som Guds Ord
Velsignelsen slog Rod i Jord.

3. Velsignelsen som Dug og Regn
Nu falder i hver Himmelegn,
Guds Menighed tilbudt, tillagt
Med Pagten ny, med Daabens Pagt.

4. Velsignelsen i Herrens Stad
Gør Daaben til et Aande-Bad,
Gør Nadveren ved Herrens Bord
Til Hjærtets Himmerig paa Jord.

5. For Guds Velsignelse opstig
Taksigelse til Himmerig!
Velsignelsen da strømmer ned
I Skybrud til Guds Menighed.

58. (937.)

Egen Tone. (K. 32)

Takker Herren god og mild!
Evig er hans Naade,
Kærligheden er hans Ild,
Den er Livets Gaade:
Hvor den hersker, dér er Gud,
Aand er Brudgom, Hjærtet Brud,
Tak er Børneslokken.

2. Takker Herren mild og god
For hans Naadegave!
Badet hans er Livets Flod,
Livets Træ hans Have;
Freden er hans Aandedræt,
Tro paa ham er Byrde let,
Lønnen evig Glæde.

3. Takker Herren god og mild,
Gavmild og derefter!
Den enbaarne, gæv og gild,
Arter sig derefter!
Ordet hans er selv han i,
Det er vores, hans er vi,
Et i Kristus Jesus.

59. (903.)

Som: Jesus Kristus, Frelsermanden. (K 56.)

Helligaand, vor Sorg du slukke,
Al Mørkladenhed gør klar!
Livets Kilde du oplukke,
Davids-Nøgelen du har!
Giv os Trøst for al vor Nød,
Lys i Mørke, Liv i Død!

2. Guddoms-Dybet du ransager,
Det er Kærlighedens Væld;
Som det Faderen behager,
Han betaler Hjertets Gæld;
Aandelig han til os ned
Daler med sin Kærlighed.

3. Du, den nye Verdens Skaber,
Vis paa os, hvad du formaar!
Kæmp, saa Verdens Fyrste taber,
Vind, saa Jesu Ord bestaar!
Byg dit Tempel i vort Bryst,
Fyld Guds Hus med Himmellyst!

60. (678)

Egen Tone. (K. 33)

Fred til Bod for bittert Savn
Gud os gav i Jesu Navn,
Fred os købte med sit Blod,
Fred os Jesus efterlod;
Kristendom er i en Sum
Fredens Evangelium.

2. Fred er Kirkens Velkomst-Ord
Og Farvel paa denne Jord;
I vor Daab det til os lød,
Skal genlyde i vor Død:
Fred med eder! Herrens Fred,
Nu og i al Evighed!

61. (948)

Egen Tone. (K. 35)

Gud i dine Vingers Skygge
Lad os glade bo og bygge!
Thi, med Liv og Lys og Lykke,
Dér kun er for Smaafolk Hygge,

Og for Børnene tillige
Paradis og Himmerige,
Som i Hjærtet Kristus skrev
Med sin Aand vort Himmelbrev.

62. (889)

Som: Op, al den Ting, som Gud har gjort. (K. 113)

O, søde Jesus! lad din Aand
Til Bunds vort Hjærte røre,
Og som Gud Faders højre Haand
Vor Afmagt Kraft tilføre!

2. Da skal vor Gerning priselig
Ved dig alene blive,
Og du af Naade Himmerig
Os skænke vil og give.

63. (890)

Som: Jeg vil mig Herren love. (K. 61)

O, hør os, Jesus milde!
O, dan vort Hjærte saa,
At aarle det og silde
Dit Tempel være maa,
Hvor du er selv til Stede
I Ordet af din Mund,
Med Liv og Lys og Glæde,
Nu og i allen Stund!

Kirkeaarets Evangelier.

[1. Søndag i Advent.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)
eller: Gløbende Tunger kom til Jord. (K. 36)

Indtoget i Jerusalem,
Det er en kristelig Gaade:
Er det den store Konges Hjem,
Kongen af Faderens Raade?
Skal da endnu fra Sions Top
Voxe en Trone skyhøj op,
Tronen, Gud loved Kong David?

2. Herren har sagt, os nytter ej
Spørgsmaal om Israels Rige,
Faderens Ja ej vorder Nej,
Mere han ingen vil sige;
Selv sine Engle ej betror
Faderen om den Sag et Ord,
Har sig den selv forbeholden.

3. Dog fra det dunkle lyd vor Sang,
Aabnes, I Evigheds-Porte!
Krouet har Sejer Kampen lang,
Borte er alle de sorte;
Lovsang i Sky for Ærens Drot,
Glæde og Fryd paa Sions Slot,
Frelseren vandt, Hosianna!

65. (757)

[2. Søndag i Advent.]

Som: Bælgmørkt er Dødens Hus og Hjem. (K. 34)
eller: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Tegn skal der ske for Dommedag
Baade i Sol og i Maane,

Da under Dybets Bølgeslag
Brimlende Folkene laane;
Og før den Slægt er sovet hen,
Kommer vor Herre selv igen,
Dødes og levendes Dommer.

2. Verden er stolt af største Kløgt,
Siger, den alt har ransaget,
Himmelens Kræfter undersøgt,
Slet ingen Fare opdaget;
Men det er Verdens gamle Skik,
Tryggest den sov, da den forgik
Fordum i Syndflodens Vande.

3. Himmel og Jord, de skal forgaa,
Som de er nu at beskue;
Sandhedens Ord, det skal bestaa,
Trods Elementernes Lue;
Møde vi Herren skal i Sky,
Himmel og Jord da gøres ny,
Sandhed og Kærlighed sejre.

66. (758)

[3. Søndag i Advent.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Hvad har i Ørken I vel set,
Som gik fra Verden til Daaben?
Hørte I dér en stor Profet,
Mærked I, Himlen var gaben?
Hørte I Lovens Torden-Ord,
Mærkede Hjærtet Aandens Spor,
Som naar en Engel henskrider?

2. Da var I med ved Jordans Flod,
Hørte Johannes den Døber,

Som i Guds Aandens Kraft han stod,
Da saa' I Herrens Forløber;
Ej mellem Mænds og Kvinders smaa
Større paa Jorden kan opstaa,
Tale med Folkenes Tunger.

3. Men vil I kende ret Guds Haand,
Hører da ham, man ej skuer,
Ham, som kan døbe med Guds Aand
Og med de himmelske Luer!
Tror ham paa Ordet, at de smaa,
Som i Guds Rige hos ham staa,
Større dog er end Johannes!

67. (759)

[4. Søndag i Advent.]

Som: Tidende ny til Verdens Ø. (K. 38)
eller: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Se det Guds Lam med Verdens Synd,
Se ham taalmodig den bære!
Tale Guds Ord med Almagts Fynd,
Det kan kun han til Guds Ære;
Han er alene den Profet,
Som siger sandt: han selv har set
Himmerigs-Hemmeligheden.

2. Han er Brudgommen, som sin Brud
Køber i dyreste Domme,
Og alt det Guld, han giver ud,
Det bliver hende til Fromme:
Bliver, alt efter Hjærtets Lyst,
Smykker om Hals og saa paa Bryst,
Dejligheds Dronninge-Krone.

3. Brudgommens Ven er Sandheds Aand,
Som paa hans Tjenerskab hviler;

Rækker ham Bruden rørt sin Haand,
Trykker han mildt den og smiler,
Siger: husk paa din Brudgoms Navn,
Naar jeg dig ser i Jesu Favn,
Da er min Glæde fuldkommen!

68. (760)

[Juledag.]

Som: Tidende ny til Verdens Ø. (K. 88)
eller: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Barnet er født i Bethlehem,
Badet og svøbt som de spæde,
Han skal i Guds Jerusalem
Krones til Lykke og Glæde;
Ej paa hans Kæmper bider Staal,
Ej for hans Dage sattes Maal,
Fredsælt er Frelserens Rige.

2. Frelseren, han er Kvindens Sæd,
Lige fuldt Guds den enbaarne;
Saa der i Tiden Byggested
Fandtes for Evigheds Taarne;
Gud, som gav Adam Aand og Kød,
Skabte sin Søn et Moderskød:
Dybet i Kvindeligheden.

3. Troen, hun er af samme Art,
Har og et Skød for Guds-Ordet,
Føder os Haabet aabenbart,
Som med Guds Kraft er omgjordet;
Haabet har og sit Betlehem:
Barnemunds Bøn er Herrens Hjem,
Skjult i Gudsherligheds-Haabet.

69. (761)

Som: Tidende ny til Verdens Ø. (K. 38)
eller: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Svøbelse-Barn i Krybbe lagt,
Det var fra Himmelen Tegnet,
Hyrderne af Guds Engel bragt
Og af Guds Visdom udregnet;
Hyrderne løb og kom og saa'
Krybben, hvori Guds-Barnet laa,
Hyldet af Himlens Hærskare.

2. Moderen sad ved Krybben nær,
Josef var ogsaa til Stede,
Sandt om Guds Engles Herrefærd
Hyrderne meldte med Glæde;
Moderen med Forundring stor
Gemte som Guld hvert vinget Ord,
Vejede dem i sit Hjærte.

3. Svøbelse-Barn i Krybbe lagt,
Det er fra Himmelen Tegnet,
Hyrderne af Guds Engel bragt
Og af Guds Visdom udregnet.
Saa ligger end ved Barne-Daab
Kristus i Krybben som vort Haab,
Mærke det Al-Menigheden!

70. (762)

[Julesøndag]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K 99)

Oldingen tog Guds lille Søn,
Vugged ham paa sine Arme,
Priste sin Gud med Takkebøn,
Sagde med inderlig Varme:

Øjet sig lukker nu i Fred,
Thi det har set din Herlighed,
Hedningers Lys og din Frelse!

2. Oldingen derhos spaade brat:
Denne i Templets Omgange
Er til en stor Opreisning sat,
Men og til Anstød for mange;
Trods hendes dybe Hjertesaar,
Liflige er hans Moders Kaar
Hjertegrund kommer for Dagen.

3. Oldinger, saa i høje Nord
Prise nu Gud over Daaben,
For det genfødte Guddoms-Ord,
Paradis-Porten vidaaben;
Herren er med det, Ordets Aand
Rejser og fælder som Guds Haand
Hos os til Dagenes Ende.

71. (763)

[Nytaarsdag.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K 99)
eller: Glødende Tunger kom til Jord. (K 36)

Jesus er Navnet mageløst,
Baaret af Herren med Ære,
Deri al Naaden er udøst,
Som kan i Sandheden være;
Frelser for alt, hvad frelses kan,
Vor og al Verdens Frelsermand,
Det er vor Jesus den Kristus.

2. Jesus er Navnet paa Guds Søn,
Sandheden, Ordet og Livet,
Som sig vort Kød paatog i Løn,
Og har for os sig hengivet,

Tømte sig for sin Gudbom ud,
Bandt den igen til os af Gud,
Vi, som os Jesus tilegne.

3. Jesus er Navnet under Sol,
Ene til Lægedom blevet,
Over hans Kors som Naadestol
Staar med hans Blod det indskrevet;
Kun i hans Navn vor Bøn er hørt,
Kun i hans Navn Guds Ord er ført,
Taler Guds-Aanden og trøster.

4. Jesus er Navnet over Sky,
Hvori paa evige Høje,
Blive end alle Himle ny,
Knæerne alle sig bøje,
Mens alle Tunger sødt i Kor
Istemme: Jesus, det Guds Ord,
Frelser til Faderens Ære!

72. (764)

[Hellig tre Kongers Dag.]

Som: Glødende Tunger kom til Jord. (K. 86)
eller: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Stjærnen, som blev i Øster set,
Stod over Krybberums-Taget,
Den, som en Hedenskabs-Profet,
Blev af de vise opdaget;
Da blev det set, hvad David sang
Liflig til Sions-Harpens Klang:
Himlen fortæller Guds Ære!

2. Kongen, i Betlehem nyfødt,
Fik da Guld-Æblet at skue;
Virak blev for Profeten strøt,
Som satte Hjærter i Lue;

Myrra ham raktes til den Skaal,
Han skulde tømme, bredfuldt Maal,
Ypperste-Præsten opofret.

3. En Gang vel end det hændes skal,
Der kommer Bud fra det fjærne:
Jødernes Drot en Hedning-Skjald
Os har forkyndt som en Stjærne!
Da skal Guds-Ordet spædt i Braa
Ogsaa de Fadder-Gaver faa,
Ofres Guld, Virak og Myrra.

73. (765)

[Nytaarssøndag.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Engelen, som til Betlehem
Og til Ægypten udsendtes,
Fulgte Guds-Barnet ud og hjem,
Saa ingen Ulykke hændtes;
Han over Daaben svæver end,
Alle de spædes fuldtro Ven,
Som er i Sandhed genfødte.

2. Døde er de, som med Udaad
Guds-Barnet stod efter Livet,
Dette Guds-Ord til Sang for Graad
Er os med Engelen givet;
Han er af Herren sat paa Vagt
Fremmest og først for Daabens Pagt,
Dernæst for Diendes-Daaben.

3. Næppe Tyrannen end det véd
Ret, hvor Guds-Barnet skal fødes;
Men kommer Lys fra Østerled,
Og alle Skriftkloge mødes,
Aldrig skal dog Herodes naa
Moder og Barn, men de i Braa
Skal ham med Lyst overleve.

74. (766)

[1. Søndag efter Hellig tre Konger.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Aarene tolv var Jesus fyldt,
Da han i Tempel tog Sæde;
Ros over ham var velforskyldt,
Hvem der saa end var tilstede;
Visdommen hans var dyb og ren,
Var, imod Verdens, Brød for Sten,
Født af Guds Kærligheds Aande.

2. Ja, hos vor Frelser var nedlagt
Alle Guds-Visdommens Skatte,
Moder og Fader, jordisk sagt,
Kunde hans Tanker ej fatte;
Næst efter Fader sin i Løn,
Var han dog dem en lydig Søn,
Ydmyghed gaaer for Ære.

3. Er du med Jesus født paa ny,
Vorer du med ham og trives,
Vinder og snart for Visdom Ry,
Som af Guds Naade oplives;
Næst efter Gud du ogsaa vil
Moder og Fader høre til,
Virke for Fædrenelandet.

75. (767)

[2. Søndag efter Hellig tre Konger.]

Som: Gløbende Tunger kom til Jord. (K. 36)

Herren han sad paa Brudebænk,
Med sin kær Moder ved Siden,
Vin, som han gav i Brudeskænk,
Smagtes ej før eller siden;

Tvivlene sank til Jorden ned,
Bluedes for hans Herlighed,
Alle Diciplene trode.

2. Brudgom og Brud i Jesu Egn!
Byder I Herren til Gilde,
Eder han ter sit første Tegn
Just, naar det synes for silde;
Han, som af Vandet skabte Vin,
Skaber af Savnet Glæde fin,
Kærligheds-Gløden af Kulde.

3. Ordet om „to til ét" af Gud
Herren kun selv kan opfylde,
Naar ham, som Brudgom med sin Brud,
Alle Guds Skabninger hylde;
Men før det sker, det spaadomsvis
Træder i Kraft til Herrens Pris,
Laver til Hjærtets Guldbryllup.

76. (768)

[3. Søndag efter Hellig tre Konger.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

„Menneske kun og Undersaat
Er jeg, med Mæle i Munden,
Ved dog om Ord og Tale godt,
Mægtige er de i Grunden!
Magten, de har hos mig, er stor,
Sig derfor, Herre, kun et Ord!
Sikkert det sker, som du byder."

2. Det var en hedensk Høvedsmand,
Som fæsted Tro til Guds-Ordet;
Saadan en Tro fra alle Land
Samler os rundt om Guds-Bordet;

Dèr er Guds-Ordet Livets Flod,
Menneske-Sønnens Kød og Blod
Kærligheds ægte Guldbælte.

3. Sidde til Bords med Abraham
Midt i den himmelske Glæde,
Blod dèr at blande med Guds Lam,
Som vilde Blod for os græde,
Times nu hver den Sjæl, som tror,
Gjort er som sagt ethvert Guds Ord,
Liv springer ud af Livs-Ordet.

77. (769)

[4. Søndag efter Hellig tre Konger.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99).

Herren han laa om Bord og sov,
Medens Vandbølgerne bruste,
Medens med Takkel og med Tov
Stormene spilled og suste;
Herrens Disiple tog da paa:
Regner du ej, at vi forgaa?
Frels! eller Skibet kuldsejler.

2. Herren stod op i Mag og Ro,
Sagde for Øren fuldmange:
Er end saa spæd da eders Tro?
Er I for Døden saa bange?
Sagde saa kort til Havet: ti!
Trued den Storm, som fór forbi,
Gjorde saa Vejret blikstille.

3. Hver Gang det stormer end paa Jord,
Stejle de brusende Bølger;
Men hvor i Mund er Jesu Ord,
Herren i Aanden medfølger;
Ham lyder Vejr og Vand endnu,
Glæde han skaber af vor Gru,
Bølgerne brydes mod Klippen.

78. (770)

[5. Søndag efter Hellig tre Konger.]

Som: Bælgmørkt er Dødens Hus og Hjem. (K.34)

Fjenden stod op, mens Folket sov,
Saade sin Klinte i Hveden,
Saa spændte Ræv han for sin Plov,
Saade med Rænker Ufreden;
Løgneren hos Troskyldighed
Lægger til Ondskab Sæden ned,
Medens Samvittighed sover.

2. Sammen nu vorer ondt og godt,
Blomstrer ved Varme og Væde,
Klinten er skjult i stort og smaat,
Synd har i Hjærterod Sæde;
Menneske-Kløgt og Engle-Vid
Række for kort, de naa ej did,
Klinten kan ingen afluge.

3. Han, som ej knuser knakte Rør,
Slukker ej rygende Tanke,
Taaler det onde, til det dør,
Sparer de syndige Lande,
Bier, til al Ting i sin Art
Kommer for Lyset rent og klart,
Gør saa Skilsmisse for evig.

79. (771)

[Septuagesima.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Gør det dig ondt, at god er jeg,
Skulde min Ret jeg da miste,
Saa af mit Gods jeg maatte ej
Gavmild betænke de sidste!

Over dit Ja staar fast mit Nej,
Tag, hvad du fik, og gak din Vej!
Hver nyde sit efter Loven!

2. Lignelsesvis det lyder saa,
Siger vor Drot, om Guds Rige:
Først eller sidst ej regnes paa,
Tjenerne alle er lige;
Troskaben kun der spørges om,
Ikke, hvad Klokkeslæt de kom,
Ikke om Heden og Møden.

3. Vi, som i Tidens Solbjærgslag
Lejede blev til Vingaarden,
Prise med Sang vil Nat og Dag
Herrens livsalige Orden:
Senest til Værk og først til Løn,
Sæde fik vi paa Grenen grøn,
Maa da vel lystelig kvæde.

80. (772)

[Sexagesima.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Sæden for Himlen er Guds Ord,
Hjærtet hos os er Jordbunden,
Som vi har Hjærte, saa vi tror
Guds-Ordet lagt os i Munden;
Og, som vi tror, saa løst, saa fast,
Brister vor Tro og Haab i Hast,
Eller de frugte til Høsten.

2. Det er et Lys paa Livets Vej,
Tændt ved den hellige Lampe,
Slukt under Stormens Hurlumhej
Og under Skyggernes Kampe;

Tændt dog paany i Luthers Barm,
Kær ad Oplysning, troesvarm,
Nu ikke mer til at slukke.

3. Daabspagtens Ord og Hjertets Tro,
Det er den rette Forklaring,
Levende findes i de to
Sandelig Guds Aabenbaring;
Og naar hos os den Tro har Hold,
Marken da bærer mange Fold,
Ordet og Troen til Ære.

81. (773.)

[Fastelavns-Søndag.]

Som: Gløbende Tunger kom til Jord (K. 36)

Himmerigs Port en Gang fløj op,
Det var i Tidernes Fylde,
Himmelens Due da fór ned,
Tidende bedst vi den skylde;
Den kom med Himlens Olje-Blad,
Stiftede dermed Fredens Stad,
Kurrer derom alle Dage.

2. Det sig begav ved Jordans Bred,
Det voldte Jesus alene,
Menneske sandt og dog Guds Søn,
Han var med Gud paa det rene;
Kjærlighed kun er Hjærte-Baand,
Søn kun har Ret til Faders Aand,
Fælles er de om Livs-Ordet.

3. Det bærer Frugt den Dag i Dag,
Sikkert til Dagenes Ende,
Saa overalt ved Tro og Daab
Himlen vi lære at kende;

Og ved Guds-Bordet læres det,
Fader og Søn, de to er ét,
Har og Guds-Aanden tilfælles.

82. (774)

[1. Søndag i Fasten.]

Som: Bælgmørkt er Dødens Hus og Hjem. (K. 34)

„Gør som Guds Søn nu Sten til Brød!
Haard er den himmelske Fader,"
Saa det i Ørken hult genlød
Listig fra Kærligheds Hader.
Svaret dog som et Lyn udfór:
„Kraften er i min Faders Ord,
Deraf kun Mennesket lever."

2. „Spring, om du er Guds Øjesten,
Ød det, fra Højelofts-Svale!
Vogte dig for hver Anstødssten
Kan du Guds Engle befale."
Brat fra Guds Søn det Svar fór ud:
„Mener du, jeg vil friste Gud,
Styrte mig selv i Afgrunden!"

3. „Verden er stor og skøn og rig,
Hvisled den gamle Meneder,
Verden i Vold jeg giver dig,
Naar du mig bare tilbeder."
Svaret da tordned Jesus ud:
„Pak dig nu, Satan! Sandheds Gud
Han vil tilbedes alene."

4. Hjælpe sig selv og friste Gud
Og ham for Verden frafalde,
Derpaa end løber djævelsk ud
Mellem os Fristelser alle;
Dog kun Guds Børn ved Endens Tid
Stride saa klart den gode Strid,
Tjenes af Engle for Borde.

83. (775)

[2. Søndag i Fasten.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Hver en Profet til Folket sit
Sendes af Tungemaals-Aanden,
Selv sig Messias kalder frit
Bod kun for Israels-Baanden;
Dog som al Verdens Frelsermand
Bud han udskikker trindt om Land
Med alle Menneskétunger.

2. Derfor ved Græker-Kvindens Tro
Og hendes vittige Tale
Lagdes for hende en Guldbro
Over til Høiseloftssale;
Dér under Bord, blandt Hunde smaa,
Fylde hun fandt at mættes paa,
Fremmet saa blev hendes Villie.

3. Heraf vi lære maa og skal
Ej af Messias at æske
Under og Tegn i Maal og Tal,
Som de ebraiske og græske;
Men har vi hart behov et Tegn,
Lære i Sors og Sidons Egn
Mere end Smuler at finde.

84. (776)

[3. Søndag i Fasten.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)
eller: Bælgmørkt er Dødens Hus og Hjem. (K. 34)

Kæmpen for Huset staar paa Vagt,
Freder sit Gods med sin Styrke,
Fældes kun af en Overmagt,
Uden han sviges i Mørke;

Det er vor Trøst i Jesu Navn,
Hele hans kristne Folk til Gavn,
Alle hans Fjender til Kvide.

2. Belsebub i sit mørke Land
Turde vel trodse Almagten,
Jesus dog blev hans Overmand,
Plyndrede Huset, trods Vagten;
Derved fik Raad vi for Uraad,
Synge nu: Død, hvor er din Brod?
Helvede, hvor er din Sejer?

3. Frelseren i sin Lynilds-Dragt,
Med sine Tjenere klare,
Staar for sit Hus og Gods paa Vagt,
Derfor vi har ingen Fare;
Konge er han i Lysets Land,
Findes ej skal hans Overmand,
Fred lyser han over sine.

85. (777)

[Midfaste-Søndag.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Hvor i en Ørk skal købes Brød,
Vidste vor Herre alene,
Da han var selv i Hungersnød,
Fristeren bød ham kun Stene;
Brødene fem til Middagsbord
Gav ham en Dreng for gode Ord,
Men hvad var det blandt saa mange!

2. Verden er for hver Sjæl en Ørk,
Øde paa Mad og paa Drikke,
Og har til Udsigt Døden mørk,
Om man er syg eller ikke;

Dog har vor Herre med sit Ord
Dækket i Ørk et Nadverbord,
Rigt til utallige Sjæle.

3. Dem har bespist det ene Brød,
Dalet fra Himlen til Mulde,
Levnet er af, hvad alle nød,
Mere end tolv Kurve fulde;
Herren har sagt: den Mad fuldfør
Kun er for Mund Umagen værd,
Sjæle den mætter for evig.

86. (778)

[Bebudelsen.]

Egen Tone. (K. 38)

Tidende ny til Verdens Ø
Kom der i Tidernes Fylde,
Gabriel til Maria=Mø
Sendtes fra Kongernes Konge,
Hilste fra ham: du Kvinde prud!
Naade du fandt for Himlens Gud,
Bær ham en Søn under Hjærte!

2. Over dig skal Gud Faders Aand
Skygge med Vinger som Duens,
Da, som fra skær en Liljevaand,
Jesus du bærer til Verden:
Nævnes skal han i Lys og Løn
Alfaders og Kong Davids Søn,
Herske med Solen og Maanen!

3. Bøjet til Jord, Maria Mø
Svared som Guds Tjenerinde:
Times mig saa paa Verdens Ø,
Som falde Ordene dine!

Salig den Mø, og saa den Svend,
Som siger saa af Hjærtet end:
Ske mig, som Guds-Ordet lyder!

87. (779)

[Skærtorsdag.]

Som: Gløbende Tunger kom til Jord. (K. 36)

Han, som har sine elskt først,
Elsked dem og til det sidste,
For deres Hungersnød og Tørst
Ene det Husraad han vidste:
Selv dem at vorde Næring fin,
Nydt ved hans Bord som Brød og Vin,
Evigheds Spise og Drikke.

2. Jesus, den Kristus, det har gjort,
Just i den Nat, da han solgtes,
Det er et Herre-Maaltid stort,
Afsmagen er kun de stoltes;
Hjærterne mættes, som vi véd,
Kun af den ægte Kærlighed,
Den, som Guds-Loven opfylder.

3. „Her er mit Kød, og her mit Blod,
For eder alle hengivet!"
Runde hans Ord af Sandheds Rod,
I dem er Aanden og Livet;
I dem er Kristi Kærlighed,
Som overgaar alt, hvad vi véd,
Synder og Død overvinder.

88. (780)

Paaskedag.

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Søger ej Liv paa Dødens Grund!
Sagde Guds Engel ved Graven,
Fandtes dog selv i samme Stund
Livfuld i Døbninge-Haven;
Kvinder, som havde Herren kær,
For dem han kvad: han er ej her,
Er, som han sagde, opstanden!

2. Søger ej Liv paa Dødens Grund!
Sige vi nu ved Bogstaven,
Findes dog selv i samme Stund
Livfulde i Billed-Haven;
Kvinder, som har vor Herre kær,
Kvæde vi for: han er ej her,
Er, som han sagde, Livs-Ordet.

3. Agtes endnu det tit for Tant:
Ordet fra Gud er i Live,
Syn dog for Sagn, at det er sandt,
Ordet skal Vennerne give;
Fjenderne alle, nu som da,
Ordet paa Vinge flyver fra,
Sejerrig dem overlever.

89. (781)

Som: Glødende Tunger kom til Jord. (K. 86)

Ved den opstandnes tomme Grav
Græbende stod Magdalene,
Spurgte med Sorg: hvor blev han af,
Herren og Mestren alene?

Vidste jeg kun, hvor han var lagt,
Hvor i al Verden ud henbragt!
Vid staar min Hu med Forlængsel.

2. Jesus i samme Øjeblik
Stod der og kaldte: Marie!
Gennem hans Røst da Lys opgik;
Kvær maatte Tvivlene tie;
Med hans ebraiske Mester-Navn
Flyve hun vilde i hans Favn,
Rusende var hun af Glæde.

3. Klyng dig ej til mig! sagde han,
Med mig du ej kan opfare,
Men, som jeg byder, gak paa Stand
Til mine Brødre i Skare!
Sig dem, at nu er jeg og I,
Naar jeg opfarer, alle vi,
Fælles om Gud som vor Fader!

4. Lad os da gaa fra Jesu Grav,
Raabe til alle udkaarne:
Virkeligt er vort Broderskab
Nu med Guds Søn, den enbaarne,
Fader og Gud og Liv og Fred
Har vi nu i al Evighed
Med den fra Døde opstandne!

90. (782)

[Anden Paaskedag.]

Som: Glødende Tunger kom til Jord. (K. 36)

Det var den første Paaskedag,
Dejlig var Solen oprundet,
Nær var det nu ved Solbjærgslag,
End var det ikke udfundet,

Om alle Kvinder før med Tant,
Eller det Englesyn var sandt:
Frelseren, Jesus, han lever!

2. Gammel og ung, Disciple to,
Tvisted derom med hinanden,
Jesus omkring den dunkle Tro
Selv tændte Lys i Forstanden;
Og da han, efter Kors og Død,
Brødet, som fordum, med dem brød,
Da saa' de Jesus forklaret

3. Lærlinger vi om Ordets Liv
Trættes igen med hinanden,
Herre! opløs den mørke Kiv
Brat med dit Lys i Forstanden!
Lue saa ved dit Nadverbord
Levende lydt dit Guddoms-Ord,
At alle Hjerterne brænde!

91. (783)

[Søndag efter Paaske.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Salige de, som ej har set,
Men dog Opstandelsen troet!
Paa det Guds Ord af vor Profet
Altid vor Trøst har beroet;
Fler dog og fler, det er en Gru,
Brødre blandt os faar Tomas nu,
Trøsten for dem er i Graven.

2. Fingrene i hans Naglegab,
Haanden lukt ind i hans Side
Stikke jeg vil, det er mit Krav,
Skal jeg paa Vidnesbyrd lide;

Thi at den døde leved op,
Lever endnu med Sjæl og Krop,
Sees det maa, før det troes! —

3. Tomas! det er forvovne Ord,
Er det ej Herren at friste?
Jo, men at Tvivl er Syge stor,
Naaden og Sandheden vidste;
Derfor med Kraft til Lægedom
Tvivleren han i Møde kom,
Gav ham i Hænderne Troen.

4. Har da vor Sjæl kun Sandhed kær,
Han, som vort Inderste kender,
Lægger os brat den Røst fuldnær:
Kom da og syn mine Hænder!
Stik i det Saar, din Synd mig gav!
Føl, det ej lukkes i min Grav!
Ved det end Hjærterne læges.

92. (784)

Som: Gløbende Tunger kom til Jord. (K. 36)

Kød skabte Gud saa vel som Aand,
Synd kun og Død dem adskiller,
Død sønderriver Livets Baand,
Naaden dog Sorgen formilder;
Synden forlader os Guds Søn,
Da kommer Aand til Kød i Løn,
Tager saa Brodden fra Døden.

2. Saa gik det til den Paaskedag,
Jesus stod op fra de døde,
Traadte saa ind i Vennelag
Yndig som Sol-Aftenrøde;

Lyste Guds Fred og sagde saa
Til alle dem, han aanded paa:
Tager imod Hellig-Aanden!

3. Saa gaar det til nu trindt paa Jord,
Hvor i sin Kraft og sin Fylde
Lyder med Herrens egne Ord
Navnet, som Englene hylde;
Hjærtet da gennemviftes just
Af den opstandnes Aandepust,
Tager imod Hellig-Aanden.

4. Han det udretter, stærk og ren,
Til den korsfæstedes Ære,
At som vor Herres Kød og Ben
Vores i Aanden kan være,
Mødes med Herren højt i Sky,
Smage med Herren Vinen ny,
Glæden i Saligheds-Kalken.

93. (785)

[2. Søndag efter Paaske.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Hyrden er én, og saa hans Hjord,
Er end fuldmange hans Folde,
Enbaaren i sin Faders Gaard,
Sønnen skal alting beholde;
Sønnen er Sandhed først og sidst,
Virkelig være, her og hist,
Kan kun, hvad Sandhed besjæler.

2. Kilden er én, og Floden med,
Er end Smaabækkene mange,
Engene er ved Flodens Bred,
Alle de skønne Græsgange;

Kilde og Flod er Daabens Ord,
Engene er vor Herres Bord,
Føden er Kærligheds Fylde.

3. Jesus han er den Hyrde god,
Som haver Hjorden til Eje,
Dyrt har han købt den med sit Blod,
Sanket paa vildsomme Veje;
Driver sin Hjord han op og ned,
Altid med Staven „Liflighed“ *)
Vogter han Flokkene fine.

4. Tidernes Løb er sent og sært,
Hyrdernes Tid synes omme,
Dog har os Tidens Fylde lært,
Senest den bedste kan komme;
Hyrden, som spaaet soleklart,
Kommer igen med Lynets Fart,
Himmelblaa ere hans Telte.

94. (786)

[3. Søndag efter Paaske.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Glæder og Sorger følges ad
Paa alle Veje og Stier,
Ogsaa paa den til Herrens Stad,
Hvor os Guds Salighed bier;
Verden vist tænker, for sin Dyd
Mindst er dens Sorg og størst dens Fryd,
Regner dog fejl, som den plejer.

2. Mange er Verdens Glæder vist,
Verden sig selv velbehager,

*) (Sakar. 11, 10.)

Blive dog inden stakket Frist
Mødre til Sorger og Plager;
Tvillinger tit der fødes dem,
Buggerne da i Glædens Hjem
Gaar kun med Sorg og med Pine.

3. Mange er Kristnes Sorger vist,
Over sig selv de maa græde,
Blive dog inden stakket Frist
Mødre til Trøst og til Glæde;
Tvillinger tit og fødes dem,
Da gaar i Hjerte-Sorgens Hjem
Bugger med Fryd og med Gammen.

95. (787)

[4. Søndag efter Paaske.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Ej af sig selv er Sandheds Aand,
Og af sig selv han ej taler,
Ej af sig selv er nogen Aand,
Løgnerens deraf kun praler;
Sandhedens Aand i Sandheds Navn
Kommer fra Kærlighedens Favn.
Med al Guds Sandhed og Naade.

2. Jesus har lovet, han dermed
Trøste os skal og ledsage,
For han os staar i Faders Sted
Til Bederkvægelsens Dage,
Levendegør vor Herres Ord,
Nøder som Vært os ved hans Bord
Til ej at levne det bedste.

3. Det er vor Ros, at Jesu Aand
Smelter med Sandheden sammen,

Segl har vi paa det Enheds-Bud:
Aanden med Guds Ja og Amen
Overbeviser Verden om
Synd og Retfærdighed og Dom,
Kristne om Faderens Raade.

96. (788)

[5. Søndag efter Paaske.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)
eller: Glødende Tunget kom til Jord. (K. 86)

Stol du kun paa dit Fadervor!
Lad dig derfra ej forlokkes!
Himmel og Jord en Gang forgaar,
Aldrig dog Fadervor rokkes;
Det er Guds Ord i Barnemund,
Klippe og Skjold i Farens Stund,
Pant paa Guds-Faderligheden.

2. Agt det kun vel: i Jesu Navn
Bedes det maa alle Dage,
Som af et Barn i Jesu Favn,
Der kan hans Kærlighed smage,
Føler det paa sig, alt hans Haab
Fødtes af Troen i hans Daab,
Vokser med Jesus den lille!

3. Kom saa i Hu med Mund og Haand,
At „Herre Jesus!" det rette
Læres kun af den Helligaand,
Hvem alle Daarer forgætte!
Han aander Liv i Jesu Navn
Han lægger os i Jesu Favn,
Lægger hans Bøn os i Munden.

4. Beder du saa dit Fadervor,
Aanden med Faderens Stemme

Hjemler dig Jesu Børnekaar,
Saa i Guds Hus du har hjemme;
Thi kun Guds ægte Børn har Mund
Til, uden Tant, af Hjertens Grund
Gud deres Fader at kalde.

97. (789)

[Kristi Himmelfartsdag.]

Som: Gløbende Tunger kom til Jord. (K. 36)
eller: Tidende ny til Verdens Ø. (K. 38)

Hvor er Gud Faders højre Haand?
Dværgene spørge med Latter;
Svare skal vi: hvor er den Aand,
Som alle Kræfter omfatter?
Dèr, det forstaar den mindste Aand,
Dèr ogsaa er Guds højre Haand,
Frygte den Spottere alle!

2. Skyer, som brygge Regn og Sne,
Spørger man, er det Guds Bolig?
Himlenes Himle, hvor er de?
Svarer Guds-Aanden dem rolig:
Kom ej engang til Maanen I,
Mindre I kom da Sol forbi
Op til de evige Høje.

3. Frelseren op til Himmels fór,
Hvor han for evig har hjemme;
Ingen, som ej har fulgt hans Spor,
Har om hans Højsæde Stemme.
Lægges hver Fjende hans i Baand,
Sikkert det gør Guds højre Haand,
Holder med ham som hans Næste.

98. (790).

Som: Bælgmørkt er Dødens Hus og Hjem. (K. 34)
eller: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Herren arbejder med endnu,
Som i Apostlernes Dage,
Hvor man det kommer ret i Hu
Herren, ham selv, at medtage;
Ordet da af hans egen Mund
Stadfæster han i allen Stund,
Lader paa Tegn ikke mangle.

2. Om end ej Verden ser hans Tegn,
Sker de dog ikke des mindre,
Under hver kristen Himmelegn,
Slet ikke til at forhindre;
Urene Aander altid fly,
Ældgamle Folk faa Tunger ny,
Edderen vorder til Skamme.

3. Kraften i Jesu Guddoms-Ord,
Som han os alle forjætter,
Først ved hans Bad, saa ved hans Bord,
Mageløst Storværk udretter:
Dagen oprinder midt om Nat,
Livet opstaar fra Døde brat,
Ondskab med godt overvindes.

99. (791)

[6. Søndag efter Paaske.]

Som: Tidende ny til Verdens Ø. (K. 38)
eller: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Sandhedens Aand er Vidne fast,
Om end ej Verden ham kender,
Kraft han indaander Sandhed hver,
Lys over Livet han tænder;

For ham Samvittighedens Røst
Vorger i hvert et sanddru Bryst,
Gram er han Løgnere alle.

2. Derfor det Jesu Vidnesbyrd,
Underfuldt over al Maade,
Selvklogskab al til Spe og Spot,
Alle Guds Engle en Gaade,
Finder dog med og uden Tegn,
Tro under hver en Himmelegn,
Tunger, som tør det forkynde.

3. Herren det siger ogsaa frit:
Hvo som hans Vidnesbyrd hader,
Kender i Grunden lige lidt
Ham og hans himmelske Fader;
Mage blev aldrig hørt paa Jord,
Sandhedens Kraft er i hvert Ord,
Baaret af Kærligheds Styrke.

100. (792)

[Pinsedag.]

Egen Tone. (K. 36.)

Glødende Tunger kom til Jord
Glædeligt Budskab at melde,
Aanden han fører Livets Ord,
Levende Røster kun gælde;
Han, som Guds Aand har os tilsendt,
Han har paa Jord en Ild optændt,
Tunger og Hjærter at smelte.

2. Tale maa Gud vort Hjærtesprog,
Skal vore Hjærter det hue,
Dermed Guds Aand, paa Hjærter klog,
Sætter dem alle i Lue;

Thi ved det store Pinsebaal
Hører enhver sit Modersmaal,
Føle de alle Guds Aande.

3. Gløbende Tunger snart paa ny
Skabes, naar Hjærterne smelte,
Aanden, som før kom ned fra Sky,
Skyder sig op under Bælte;
Da gaar det samme Livets Ord
Rundt som en Løbeild paa Jord,
Tænder saa Brudefærds-Blusset.

101. (793)

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Tungen er Hjærtets Hoved-Tolk,
Vugge for Ord af Guds Aande,
Uden det Ord hver Tunges Folk
Synker i Ve og i Vaande;
Derfor Guds-Ordet ingen Stund
Vige kan fra Guds-Folkets Mund,
Aanden ej skilles fra Tungen.

2. Det er Guds-Ordet, som vor Drot
Beder os vel at forvare,
Deri han vil, som han kan godt,
Selv sig for os aabenbare;
Deri han vil en Pinsedag
Under vort lave Hyttetag
Sig med sin Fader bosætte.

3. Guds-Ordet selv af Evighed,
Lever han højt hos sin Fader,
Daler dog let i Ordet ned
Selv til de laveste Stader;

Bygger og helst paa jævnest Grund:
Her under Sky i Barne-Mund,
Og saa i Mødrenes Hjærte.

102. (794)

[Anden Pinsedag.]

Som: Gløende Tunger kom til Jord. (K. 36)
eller: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Verden vor Gud har elsket saa,
At han sin Søn har hengivet,
For at ved Tro paa ham vi maa
Redde for evig Tid Livet;
Vel er det i en syndig Sum
Hele Guds Evangelium,
Selv dog den mørkeste Tale.

2. Hvilken en Verden elskes saa
Af den retfærdige Dommer?
Hvilken Guds Søn skal troes paa?
Naar og hvordan mon han kommer?
Blev han hengiven Død i Vold?
Er ikke Død nu Syndens Sold?
Hvad skal os trøste ved Graven?

3. Lyset er tændt i Troens Ord:
Skaberen, Gud han er Fader,
Kvindefødt kom hans Søn til Jord,
Aldrig hans Aand os forlader;
Jesus den Kristus er hans Navn,
Død og opstanden os til Gavn,
Bænker os højt i Guds-Huset.

4. Og til det Troens Ord vor Daab
Er uopløselig bundet,
Dér igenfødes Livets Haab,
Som var ved Døden forsvundet;

Dér han os skrev i Livets Bog,
Gav os vort Navn paa Aandens Sprog,
Bænked ved Himmerigs-Bordet.

103. (795)

[Trefoldigheds Søndag.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Menneske maa man fødes til,
Om man skal Menneske blive,
Fødes paa ny hver dødfødt Sjæl,
Om den skal komme til Live;
Menneskens Søn er Manden ny,
Deler med os sit Liv og Ly,
Det er Genfødelsens Gaade.

2. Aanden os staar i Faders Sted,
Troen har moderlig Evne,
Guds-Ordet, som er Aand og Liv,
Livskilde vores vi nævne;
Livet, vi nyde, spørger ej,
Hvordan til os det finder Vej,
Grubler ej med Nikodemus.

3. Sønnen af Gud er født som vi,
At han som vi kunde blive,
Fødes som han maa atter vi,
At vi som han kunde blive;
Han, som er baade Gud og Mand,
Fødtes jo selv af Aand og Vand,
Saa fødes vi til Guds Rige.

104. (796)

[1. Søndag efter Trefoldigheds.]

Egen Tone. (K. 84)

Bælgmørkt er Dødens Hus og Hjem,
Helhjem har Lyset paa Vagen,

Ikkun for ham, som selv er Lys,
Natten mon skinne som Dagen;
Han ikkun ser det Hvilested,
Han ikkun ser det Pinested,
Som er bag Graven i Vente.

2. Herren os siger, hvad han véd,
Vidner, hvad han har for Øje:
Fattigmands Sjæl fandt Ro og Mag,
Rigmandens ondt maatte døje;
Godt eller ondt optages her,
Godt eller ondt os bier dér,
Spørgsmaal, hvad helst vi optager!

3. Loven er Lys i Ret og Dom,
Seerne Frelseren melde,
Laaner ej Øre vi til dem,
Døvhed maa Sjælen undgælde;
Høre vi dem og tro paa ham,
Frelseren, Jesus, det Guds Lam,
Engle paa Hænder os bære.

105. (797)

[3. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Glødende Tunger kom til Jord. (K. 36)
eller: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Tolderen, som det tabte Faar,
Vanker paa Stierne vilde,
Afgrunde nær, som paa et Haar,
Raver han aarle og silde;
Slet ingen Redning var for ham,
Var ikke Hyrde bedst Guds Lam,
Gaves ej Naade for Naade.

2. Men, som en Hyrde god og from
Alt for sin Hjord overstrider,
Leder om Faaret, som forkom,
Til han det finder omsider,

Bærer det paa sin Skulder hjem,
Viser det glad for Venner frem,
Saa er os naadig vor Herre.

3. Midt i Guds Himmel er hans Ord,
Over én omvendt alene
Englenes Fryd er nok saa stor,
Som over alle de rene;
Kommen er Naaden for en Dag
Nu som en Moders Hjertelag,
Ømmest ved Barnets Dødsleje.

106. (798)

[4. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Gløbende Tunger kom til Jord. (K. 86)
eller: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Som du dig venter godt af Gud,
Ønske du det for din Næste!
Det ikke blot er Lovens Bud,
Men er Guds Raad til dit Bedste;
Føles kan ej, som vel du ved,
Mere af Guds Barmhjertighed,
End sig et Hjerte forbarmer.

2. Bede kan ej vi „Fader vor"
Uden derom at paamindes,
Nyde kan ej vi Børnekaar
Uden dertil at omfindes;
Hvem kun har Hjerte som en Sten,
Er ej af Gud, den Sag er ren,
Tror ej paa Faderligheden.

3. Salige priser Sandheds Mund
Alle, som det kan fornemme,
Gerne de tro af Hjertens Grund
Naades og Miskundheds Stemme,
Fryde sig ved Guds Fader=Røst,
Hvile sig i Guds=Ordets Trøst,
Ledes med Kærligheds=Liner.

107. (799.)

[5. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Ude paa Dybet drag en Dræt!
Det var til Peder Fuldmagten,
Peder udkasted da sit Net,
Styrted af Skræk over Dragten;
Reiste dog kæk sig op igen,
Da ham vor Herre tog til Ven,
Gjorde til Menneske-Fanger.

2. Heraf vi lære kan og skal
Forskel paa Net og paa Snare:
Fik vi af Herren Fisker-Kald,
Ud vi paa Dybet maa fare;
Verdsligheds Grund til Tro er Tant,
Savn kun i Hjærtets Dyb er sandt,
Savnes maa Gud, for at findes.

3. Levende fanges Fisk i Hav,
De kun er Menneske-Føde,
Derfor det Raad os Herren gav,
Fra os at kaste de døde;
Levende Folk det gælder om,
Lad kun den døde Kristendom
Selv sine døde begrave!

108. (800)

[6. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)
eller: Glødende Tunger kom til Jord. (K. 36)

Kender du Guds Retfærdighed,
Som han sit Rige oplader?
Dermed du spørges, om du ved,
Gud er evindelig Fader,
Saa han Retfærdighed hos sig
Finde maa altid faderlig,
Kærlighed ham er det rette.

2. Heraf det følger soleklart,
Med alle Menneske-Retter
Har i Guds Land det ingen Art,
Dér er ej Kiv eller Trætter;
Kærlighed kun er Lovens Bud,
Kærlighed selv er Lovens Gud,
Kærligheds-Land er hans Rige.

3. Det Farisæer ej forstaa,
De bygge kalkede Grave,
Det de skriftkloge, ej opnaa,
Som med Koldsindighed stave;
De kun, som i Guds Naades Favn
Faderens Aand gav Børne-Navn,
Børne-Ret har til Guds Rige.

109. (801)

[7. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Hjertelig ynktes Hyrden god
Over den hungrige Skare,
Ikke fra sig i Ørken lod
Herren dem fastende fare;
Heller han skabte med sit Ord
Midt i den Ørk et Middagsbord
Til fire Tusende Munde.

2. Saa ikke blot for Sjæle-Nød
Herren har Øje og Hjerte,
Øre har han for Suk om Brød,
Medynk for legemlig Smerte;
Blev end til ham os Vejen trang,
Aldrig vor Tid og ej vor Gang
Kom vi dog til at fortryde.

3. Stammer og Folk paa Jorderig,
Som gik til Herren i Skare,
Dem ikke heller han fra sig
Hjem ad lod fastende fare;
Det er at se paa hver en Led
I den saakaldte Kristenhed,
Brød gav dem Herren i Ørken.

110. (802)

[8. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Bælgmørkt er Dødens Hus og Hjem. (K. 81)
eller: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 98)

Ulve i Faare-Klæder ej
Kendes paa Adfærd udvendig,
Men kun af Spor paa Dødens Vej,
Vilderedds-Frugten elendig;
Falskelig de med Frækhed spaa,
Hvad alle Daarer helst attraa,
Dem følge myldrende Skarer.

2. Falske Profeter har den Vis,
Slangen igennem dem hvisler,
Drømmer, at Druer gro paa Ris,
Figener voxe paa Tidsler,
Vejen nylagt til Himmerig,
Landevej bred og magelig,
Dejligst at vandre i Mørke.

3. Vogte sig vel hver kristen Sjæl
For deres Tunger saa glatte!
Slangen kan bide i hver Hæl,
Falskhed er farlig at fatte;
Guds-Ordets Hus paa Klippen bygt,
Ene det staar i Stormen trygt,
Bosat med barnlige Sjæle.

111. (803)

[9. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Klogere tit er Verdens Børn
Mod deres Venner og Frænder,
End som indbyrdes Lysets Børn,
Let de hinanden miskender;
Det kommer af, at Verden tror
Fastere paa sit eget Ord,
End paa Guds-Ordet de fromme.

2. Selv er vi Guds, med alt vort Gods,
Med al vor Ret her i Live,
Ej af vort eget, kun af Guds,
Give vi kan og tilgive;
Synderen er en Ødeland,
Bliver til sidst en fattig Mand,
Kastes med Skam ud af Huset.

3. Derfor det er vor Herres Raad,
Visdommen er paa hans Side,
At vi med ædel, gavmild Daad
Gøre os Venner i Tide;
Sanddru han spaar os Frugt deraf,
Naar vi har her til Hus kun Grav:
Venskab i Kærligheds Bolig.

4. Guds-Ordet fand Oplysning gav
Troens og Haabets udvalgte,
Som til det ægte Fællesskab
Er af Guds Kærlighed kaldte,
Som over alt hans Gods er sat,
Tusender med den store Skat,
Fattige selv, at berige.

112. (804)

[10. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Velsignet er Dødens Hus og Hjem. (K. 34)
eller: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Jesus, den Guds enbaarne, græd!
Hvem kan da Taarer vanhelde?
Hvem er da for det Mundheld ræd:
Kvinder kun Taarer maa fælde?
Det er kun han, som Flint saa haard,
Han, som vil le, naar alt forgaar,
Hjerteløs kun har ej Taarer.

2. Aldrig en Stad har mer forbrudt,
Ingen kan mere forbryde
End det, at have Guds Søn forskudt
Og al Guds Naade forskyde;
Det havde gjort Jerusalem,
Men, for det var Kong Davids Hjem,
Græd dog nu Sønnen af David.

3. Saa er det med hver Kristenmand
Aarle ej blot, men og silde,
Naar over kristne Fædres Land
Sandhedens Læber spaa ilde:
Græde han maa, som Jesus græd,
Og er dog ej som Kvinder ræd,
Har kun, som Kvinderne, Hjærte.

113. (805)

[11. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Tolderen slog sig før sit Bryst,
Sorrigfuld, bly og tvivlraadig,
Suk var hans Bøn, det Suk med Røst:
Gud, vær mig Synder du naadig!

Synden, han følte, Gud er led,
Dybt sine Øjne slog han ned,
Turde ej se op til Himlen.

2. Hykleren stod med Stolthed frem,
Rettede paa sine Folder,
Takkede Gud, han ej var slem,
Fremfor alt som denne Tolder,
Eller som andet Folkerak,
Tyve og Skælmer, Røverpak,
Der hverken bad eller fasted.

3. Syndere var de begge to,
Ingen Guds Velbehag værdig,
Tolderen dog, omvendt til Tro,
Fremfor den anden retfærdig:
Han sig ydmyged, ærlig, sand,
Ventende paa en Frelsermand,
Stoled han kun paa Guds Naade.

114. (806)

[12. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Tidende ny lil Verdens Ø. (K. 38)
eller: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Alt sammen godt har Jesus gjort:
Hørelse gav han de døve,
Stumme og Mæle, Jærtegn stort,
Kun for Guds-Aanden at øve;
Men det i aandelig Forstand
Over al Verden øved han,
Øver det end alle Dage.

2. Synden hvert Øre vender fra
Sandhedens himmelske Fader,
Kun ved vor Frelsers Effata
Øre og Mund sig oplader;

Øre vi faa for Naadens Ord,
Mæle til Hjertets Svar: jeg tror,
Magten til Jesus at nævne.

3. Sjælen, som nys var døv og stum,
Hørelse faar da og Mæle,
Kærligheds Evangelium
Det gør veltalende Sjæle;
„Alt sammen godt har Jesus gjort"!
Synge vi, selv i Dødens Port,
Hvad ikke da i Guds Rige!

115. (807)

[13. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Mennesket faldt i Røver-Klør,
Blev og mishandlet derefter,
Nøgen, forblødt og hoved-ør,
Fra ham gik alle hans Kræfter;
Præst og Levit ham i hans Nød
Synede kun og sagde: død!
Næppe var Haabet tilbage.

2. Hjælp var dog næst, da størst var Nød,
Udlænding from blev hans Næste,
Frelste ham fra den bitre Død,
Plejede ham paa det bedste;
Ved sin Hjemrejse vennehuld
Efterlod han sit røde Guld,
Gik saa i Borgen for Resten.

3. Dermed er vist os billedvis
Synderens Nød og Guds Naade,
Sjunges det skal til Jesu Pris:
Det er hans Kærligheds Gaade;
Udenlands fra han kom hertil,
Satte for os sit Liv paa Spil,
Hjalp os af al sin Formue.

4. Faldet os gav i Fjendens Vold,
Loven os dømte til Døde,
Frelseren blev os Sol og Skjold,
Bar og al Sorrig og Møde;
Midlerne hans, Guldpenge to,
Rige os gør, som vi har Tro,
Alt paa hans Regning gør Aanden.

116. (808)

14. Søndag efter Trefoldigheds.

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Takker med Flid kun èn af ti,
Som i Samarias Egne,
Det en Ulykke er for ni,
Sørges maa paa deres Vegne;
Herren og spurgte, før han tav:
Hvor er de ni? hvor blev de af?
Hvor kunde de finde Hvile!

2. Lader dog Gud sin Sol opgaa
Daglig for onde og gode,
Lader han regne ligesaa,
Hvad end der rinder af Rode:
Var vi da af hans Børnekuld,
Om kun for Tak vi gav vort Guld,
Lod os Guds Lys gennemskinne!

3. Derfor skal Naadens Sol og Regn
Som os er givet i Gemme,
Under hver Sky og Himmelegn
Vidne, hos Gud vi har hjemme!
Faderen da kun takkes ret,
Naar som hans Spejl er al hans Æt
Ligner ham selv op ad Dage.

117. (809)

[15. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Bælgmørkt er Dødens Hus og Hjem. (K. 34)
eller: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Tjene kan ingen Herrer to:
Kristus og Mammon tillige,
Ingen kan Sandhed følge tro,
Uden fra Løgnen at vige;
Derfor vor Herre selv har sagt,
At vil med ham vi staa i Pagt,
Maa vi hans Fjende afsige.

2. Jesus er Herren ejegod,
Herren til Faderens Ære,
Dyrekøbt har han med sit Blod
Alle, som hans ville være;
Tjene vi ham af Hjærtet tro,
Lader han os som Venner bo
Hos sig i Fædrene-Huset.

3. Tjene vi ham for Kost og Løn,
Aldrig vi staar til at trænge,
Daglig vi faar af ham for Bøn,
Hvad ej kan faaes for Penge:
Alt hvad vor Sjæl kan trives ved,
Som er Guds Riges Liv og Fred,
Aanden med alle hans Gaver.

4. Hvad er at nævne Føden da,
Som ogsaa Fuglene finde!
Hvor faar de Blomster Klæder fra,
Som hverken sy eller spinde!
Saa siger han, vor milde Drot,
Som har al Magt og ved det godt:
Dagligdags Sorg er den værste.

118. (810)

[16. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Gløbende Tunger kom til Jord. (K. 86)
eller: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Moderen sin enbaarne Søn
Græd fra Ligbaaren tilbage,
Favned ham end i Lys og Løn,
Mange velsignede Dage;
Guds den enbaarne var saa bløb,
Rørtes saa dybt ved Enkens Nød,
Mest dog ved Moderens Taarer.

2. Menneske-Død er Syndens Sold,
Aandelig Død over alle,
Dødning, afmægtig, mørk og kold,
Hjertet jo Sjælen maa falde,
Elsker sin egen Sjæl i Løn
Moderlig dog, som enlig Søn,
Skulde da Hjertet ej græde!

3. Jesus, den samme Guddoms-Mand,
Midt iblandt os er til Stede,
Ynkes i hvert et kristent Land
Over de Hjerter, som græde;
Aldrig med Graad de ham har mødt,
Uden han aanded Liv i dødt,
Bortaanded Moderens Kvide.

119. (811)

[17. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Gud ikke for Sabbatens Skyld
Adam gav Liv af sin Aande,
Men det var just for Adams Skyld,
Hvile han gav efter Vaande;

Menneske først, som Hovedsag,
Arbejde først, saa Hviledag,
Da er Sabbaten velsignet.

2. Hvem tør med Gud vel drive Spot,
Sige om en af hans Dage,
Den er for god til Arbejd godt,
Er kun til Menneske-Plage,
Oxe og Asen vel man maa
Frelse den Dag fra at forgaa,
Men ikke Næsten i Fare!

3. Søndagen er Guds Arbejdsdag,
Da han sin Sol lader skinne
Syvfoldig af hans Velbehag,
Lægedoms-Lys for de blinde;
Hele Guds Folk med Ord og Id
Priser ham da for Naadens Tid,
Synger om Saligheds-Dagen.

120. (812)

[18. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Gløbende Tunger kom til Jord. (K. 86)
eller: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Kristus, vor Drot, hvis Søn er han?
Hvad er om ham eders Tanker?
Saa spørger Aanden trindt om Land,
Hvor han Guds Menighed sanker,
Vidner, at Jesus, Davids Søn,
Jesus den Kristus, Gud i Løn,
Han er Gud Faders enbaarne.

2. Gud, hvad han er i Lys og Løn,
Det er han evig med Ære,
Havde han ej en evig Søn,
Fader ej Gud kunde være;
Evig med ham hans Søn, hans Ord,
Sandheden, Lyset, hos ham bor,
Ordet blev Kød i Tidsfylden.

3. David, i Blus af Himlens Vin
Synger med Toner fuld kære:
Herren har sagt til Herre min:
Sid ved min højre med Ære!
Alle Guds Børn de ved det godt:
Gud er vor Herre, Gud vor Drot,
Ellers faar Aanden slet ingen.

121. (813)

[19. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Fat du kun Mod, med Synd forladt,
Skønt du endnu er værkbruden!
Ikke du ved, hvor stor en Skat
Du var, som Synder, foruden;
Den du nu finder i dit Bryst,
Det er Guds Aand med evig Trøst,
Det er Livskraften almægtig.

2. Har ikke Gud vort Liv i Vold!
Nytter fra ham det at stjæle?
Er ikke Døden Syndens Sold
Klarlig for Hjærter og Sjæle!
Farer derfor kun Synden hen,
Da er Guds Aand med dig igen,
Siger: stat op fra dit Leje!

3. Naar i vor Herres Jesu Navn
Skylden du fra dig tør skyde,
Lægedoms-Kraft er i din Favn
Baade for Lak og for Lyde;
Derfor stat op og gak med Fred!
Alle Guds Engle glædes ved,
At du fra Synden bortiler.

122. (814)

[20. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Tidende ny til Verdens Ø! (K. 98)
eller: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Lignelsesvis i Herrens Art
Gæstebuds-Sal er Guds Rige,
Alting er prægtigt, flot og rart,
Huset staar aabent tillige;
Budene gaar om Lande rundt,
Ej for at nøde godt i ondt,
Men for at fyldes skal Huset.

2. Verdsligheds-Pragt er Nag mod hans,
Som haver al Ting at raade.
Kjærlighed er hans Trones Glans,
Støtterne Sandhed og Naade,
Maaltidet, uden Nid og Kiv,
Mættelse til et evigt Liv,
Fællesskab klart om Livs-Glæden.

3. Herren og Aanden trindt om Land
Lukker os ind i Guds Rige,
Bogstavens Død og Lovens Baand
Der man ej véd af at sige,
Ordet med os er Liv og Aand,
Kærlighed er vort Sognebaand,
Sandhed vor Dyd og vor Ære.

123. (815)

[21. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Tidende ny til Verdens Ø (K. 98)
eller: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Mennesket trode det Guds Ord,
Frelseren til ham henvendte,
Lykkelig blev han da paa Jord
Havde Guds Himmel i Vente;

Sønnen, som nys for Døden laa,
Saa' han sig karsk i Møde gaa,
Hele hans Hus sig omvendte.

2. Jesus et Livs-Ord har henvendt
Til alle Syndere bange,
Har i al Verden det udsendt
Med sine Tjenere mange;
Menneske! ved hans Bad og Bord
Fæst du din Tro til Herrens Ord!
Da kan du prise din Lykke,

3. Fred er da med dig, hvor du gaar,
Aanden dig aldrig forlader;
Himmerigs Dør dig aaben staar,
Hjemme du har hos Gud Fader:
Alt lever op, som før var dødt,
Alt bliver nyt og lyst og sødt,
Hele din Hu sig omvender.

124. (816)

[22. Søndag efter Trefoldigheds]
Som: Bælgmørkt er Dødens Hus og Hjem (K. 84)
eller: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Eftergav jeg dig al den Gæld,
Bundløs, jeg havde til gode,
Skulde ej du gjort samme Skel
Næsten, som faldt dig til Fode!
Var du mod ham som Sten saa haard
Friste nu skal du samme Kaar,
Det er Gengældelses-Retten.

2. Billedlig sagt, men ærlig ment,
Er det, som Lignelsen melder,
Herren har sagt for Alvor rent,
Dommen i Himmerig gælder:
Faderen, skjønt saa ejegod,
Ham som ej Næstens Skyld forlod,
Vil ej hans Grumhed forlade.

3. Øve da Naade og Miskund
Hver som til Naade mon trænge,
Tænke paa de ti Tusend Pund
Og paa de hundrede Penge,
Og paa Guds Engle, som med Graad
Melde vor Herre det Uraad:
Syndere Naaden fornægte!

125. (817)

[Allehelgensdag.]

Som: Gløbende Tunger kom til Jord. (K. 36)

Herren han sad paa Bjærgets Top,
Folkene myldred i Dale,
Herren han vinked: kom her op!
Her er den rette Husvale:
Redning er her fra trange Kaar,
Bod findes her for Vanesaar,
Salighed blomstrer som Rosen.

2. Fattigdom blev til Sølv og Guld,
Sorgen til Trøst og Husvale,
Hvem der er mest i Sindet smul,
Faar over alt at befale:
Hunger og Tørst, som kom fra Gud,
Blev til et dagligt Gæstebud,
Trængselen ogsaa til Hvile.

3. Alle paa Bjærget synge lydt:
Nu er det gamle forældet,
Nu bliver daglig alting nyt,
Badet i Saligheds=Vældet;
Et kun fra Dalen varer ved
Det er vor Guds Barmhjærtighed,
Født paa de evige Høje.

126. (818).

[23. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Kejseren sidder og kræver Skat,
Regner ej Graad eller Smerte;
Gud, som har al vor Synd forladt,
Beder kun: giv mig dit Hjerte!
Giver du Herren Hjerte dit,
Da giver han dig Hjerte sit,
Himmel og Jord med det samme.

2. Giv da din Gud dit Hjerte brat!
Tak, for han det vil begære!
Kejseren giv saa og hans Skat!
Den kan du sagtens undvære;
Løverne dør af Sult og Savn,
Fuldt op har du i Jesu Navn,
Mer end til Dagenes Ende.

3. Nøjes den Kejser ej med sit,
Ej med den Mønt, han har slaaet,
Men vil i Mund og Hjerte dit
Høste, hvad Gud kun har saaet,
Raade for Tro og Tanke din,
Sig du da frit: kun Guds og min,
Hver nyde sit efter Loven!

127. (819)

[24. Søndag efter Trefoldigheds.)

Som: Kirken den er et gammelt Hus (K. 99)

Rørte jeg blot hans Klæders Søm,
Da blev jeg fri for min Plage,
Rynned saa smaat, som i en Drøm,
Kvinden i Frelserens Dage;

Kom gennem Trængslen paa ham bag,
Rørte hans Søm og vandt sin Sag:
Sundhed med Fryd og med Glæde.

2. Er da ej mer nu Plagen stor?
Har vi ej Frelserens Dage?
Eller skød nu der op af Jord
Læger, til Frelseren Mage?
Er det ej mer Umagen værd,
For hvem der har sin Sundhed kær,
Ind sig til Jesus at trænge?

3. Plagen er stor som Synd og Død,
Frelseren er, hvor han taler,
Raad har kun han for Sjælens Nød,
Hvormed saa Lægerne praler;
Kalder end Verden Tro en Drøm,
Rør kun med Tro hans Klæders Søm,
Som siger: Tro flytter Bjærge!

128. (820)

[25. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Farlig er Falske-Blakkens Tid
Over alt Maal og al Maade,
Farlige er hans Kraft og Vid,
Farligst er Falskhedens Naade:
Naade og Fred i hver en Mund,
Arrighed skjult i Hjærtets Grund,
Helved med Himmerigs Farve.

2. Selv de udvalgte maatte da,
Om det var mulig, forføres,
Dog skal et højt Halleluja
Fra deres Afkroge høres;

Thi, som Gud-Nidding, Udgaards-Krist
Har til at rase stakket Frist,
Herren de Dage forkorter.

3. Ja, som et Lyn fra Øst til Vest
Dages den himmelske Dommer,
Og kun som Avner staa for Blæst,
Fjenderne staa, naar han kommer;
Da har hans Venner Kongekaar,
Da har hans Rige Gyldenaar,
Da bærer Livet sin Krone.

129. (821)

[26. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Tidende ny til Verdens Ø. (K. 38)
eller: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Gud, for al Verdens-Klogskab dulgt,
Er for de smaa aabenbaret,
Herren derfor af Hjærte fuldt
Takker sin Fader forklaret;
Det er hans Tak endnu paa Jord,
Stirrende fast paa „Troens Ord“,
Aandens og Børnenes Lampe.

2. Lampen er lavt ved Fonten sat,
Er som en Lygte for Foden,
Synes de høje Øjne mat,
Viser kun Kilden, ej Floden;
Derfor de store om det Blus
Nødig vil tro, at det er Guds:
Ordet som Troen vor Herres.

3. Derfor, I store, vorder smaa!
Bliver til Taaber, I kloge!
Da I med Herren voxe maa,
Fatte hans Visdom for Poge,
Skue det Lys i Pagtens Ord,
Som alle Herrens smaa paa Jord
Leder til Guds-Paradiset.

130. (822)

[27. Søndag efter Trefoldigheds.]

Som: Gløbende Tunger kom til Jord. (K. 36)

Bjærget, hvis Top stak ret i Sky,
Og hvor der godt var at være,
Det var et Bjærg, hvoraf gik Ry,
Selv mellem Himmelens Hære;
Det var det Bjærg, hvor Jesu Blik
Straalede efter Sole-Skik,
Klæderne skinned som Lyset.

2. Herren paa Moses kasted Jord,
Kørte til Himlen Elias,
Derfor de med ham skifted Ord,
Prisede ham som Messias;
Sønnen for Synden gik i Død,
Derfor Guds Fader-Stemme lød:
Hører Os-Elskeligheden!

3. Bjærget opgror i Aand paa ny,
Herren i Syv-Menigheden;
Stikker saa Bjærget ret i Sky,
Banet til Opgang fra neden,
Da skal vi under Skyers Krans
Skue et Glimt af Herrens Glans,
Kende Gud Fader paa Røsten.

4. Solen for os er Herrens Aand,
Kilden til Liv og Afgrøde,
Lyset, som er hans Klædebon,
Skinner os alle i Møde;
Faderens Røst er Livets Ord,
Som det ved Kærlighedens Bord
Toner igennem Sky-Himlen.

131. (823)

Som: Glødende Tunger kom til Jord. (K. 36)

Skinne som Sole skal Guds Børn
Evig i Faderens Rige,
Det skulde paa Guds Syners Bjærg
Frelserens Glans forudsige;
Ej vilde Aanden bo hos Kød,
Kunde det ej ved Tungens Glød
Smeltes til Klarhed af Aanden.

2. Døden hos os har tabt sin Ret,
Da vore Synder forlodes,
Støvet med Aand fik Part paa Glans,
Naar der med Herren opstodes;
Men ej den store Kunstners Haand
Vil paa det gamle Klædebon
Lappe med nyt som en Kludrer.

3. Kun til Bevis paa Aandens Kraft
Skal, i det større og mindre,
Naar der gaar Blus fra Tungens Glød,
Øjnene funkle og tindre;
Ikke, som Moses, Jesus bør
Være sin Klarhed under Slør,
Den sig paa os skal afsætte.

4. Det var forbudt at tales om,
Indtil vor Drot var opstanden,
Og vi endnu kun lidt forstaa
Dyden hos Adam den anden;
Gladelig dog vi nynne paa:
Som han opstod, skal vi opstaa,
Komme med ham i det klare.

Advent og Bebudelsen.

132. (619)

Egen Tone. (K. 37)

Vær velkommen, Herrens Aar,
og velkommen her hid!
Julenat, da vor Herre blev fød,
Da tændte sig Lyset i Mørkets Skød,
Velkommen, Nytaar, og velkommen her!

2. Vær velkommen, Herrens Aar,
og velkommen her hid!
Paaskemorgen, da Herren opstod,
Da Livstræet fæsted i Graven Rod.
Velkommen, Nytaar, og velkommen her!

3. Vær velkommen, Herrens Aar,
og velkommen her hid!
Pinsedag, da Guds Aand kom her ned
Da nedsteg Guds Kraft til vor Skrøbelighed,
Velkommen, Nytaar, og velkommen her!

4. Vær velkommen, Herrens Aar,
og velkommen her hid!
Herrens Aar med vor Guds Velbehag
Nu bringer os Glæde hver Herrens Dag.
Velkommen, Nytaar, og velkommen her!

133. (852)

Egen Tone. (K. 89)
eller: Livsalig Paaskedag. (K. 74)

Fryd dig, du Kristi Brud,
Din Brudgom er din Gud!
For Haanden er hans Naade,
Som hans Profeter spaade.
Hosianna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

2. Gak ud af dit Pavlun
Med Salter og Basun!
Her rider Ærens Konning,
Vær glad, du Sions Dronning!
Hosianna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

3. Et Asen lavt ham bær,
Dog er det Herre-Færd!
Hans Ros er ikke ringe,
Han Død kan undertvinge.
Hosianna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

4. Spagfærdig han og god
Er med sit Helte-Mod;
Guds Fred han har at føre,
Den Bruden skal tilhøre.
Hosianna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

5. Luk op nu Port og Dør
Saa højt som aldrig før!
Livs-Høvdingen den bolde
Sit Indtog her vil holde.
Hosianna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

6. Strø Maj paa Kongens Vej,
Og spar din Silke ej!
I alle Hænder Palmer,
Paa alle Tunger Salmer!
Hosianna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

7. Umyndige og smaa,
Lad dem i Spidsen gaa!
Lovsangen af de spæde
Er Kongens største Glæde.

Hosianna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

8. Jerusalem det ny,
Den store Konge-By,
Da svare skal med Gammen
Det store Ja og Amen!
Hosianna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

134. (676)

Egen Tone. (K. 40)

Rejs op dit Hoved, al Kristenhed!
Opløft dit Øje, slaa ej det ned!
I Himlen du har hjemme;
Dér er dit Hjærte, dér er din Skat,
Derfra han kommer med Æren brat,
Hvem du kan aldrig glemme.

2. Rejs op dit Hoved, af Hjærtet sig
Til Korsets Høvding: „o tænk paa mig,
Nu er du i dit Rige!"
Da Skæl der falder fra Øje dit,
Du mægter, som du har ønsket tit,
I Paradis at stige.

3. Dér ser i Haven du Livets Træ,
Og Himlens Fugle i Lun og Læ
Du hører liflig sjunge
Om Herrefærden i højen Sky,
Om Jord og Himmel de splinterny,
Om Kristne evig unge.

4. Ej mer du gruer for Dommedag,
Du véd, din Dommer har ført din Sag,
Og fra sig selv den vundet;
Des mer du længes hvert Morgengry,
Til Herren dages paa Rosensky,
Naar Nat er helt udrundet.

5. Og naar da under hver Himmelegn
Du ser din Konges det visse Tegn,
Ja, Tegn i Sol og Maane,
Da funkler frydelig Øje dit,
Da rejser Hoved du kækt og frit,
Mens Stjærner dø og daane.

6. Thi er om Vaaren os Sommer nær,
Naar Bøg, som Figen og alle Træer,
De knoppes og udspringe;
Den Slægt, som lever, naar Tegnet sker,
Forgaar slet ikke, før ham den ser,
Som Lynet har til Vinge.

7. Men, skønt du længes, o Kristenhed!
Saa glem dog ikke, at godt du véd,
Hvad Herren tøver efter!
Og bed ham aldrig, før Timen kom,
Til Jordens Gru og al Verdens Dom
At røre Himlens Kræfter!

8. Nej, bed for Babel, til grandt du ser,
At Bøn og Sukke ej baade mer
Mod Undergangens Bølge!
Da raaber Herren: jeg kommer snart!
Og Bruden svarer: med Lynets Fart
I Sky jeg dig skal følge.

9. Da gjalder Luren for sidste Gang,
Da luer Bavnet i Blomster=Vang,
Da styrter Dødens Trone;
Da lutres herlig den gamle Jord
I Skærsilds=Luer, paa Herrens Ord,
Da straaler Livets Krone.

135. (736)

Egen Tone. (K. 41)

Blomstre som en Rosengaard
Skal de øde Vange,
Blomstre i et Gyldenaar,
Under Fuglesange;
Mødes skal i Straaledans
Libanons og Karmels Glans,
Sarons Yndigheder.

2. Ryste mer ej noget Knæ,
Ingens Hænder synke,
Skyde hvert udgaaet Træ,
Glatte sig hver Rynke!
Rejse sig det faldne Mod,
Rinde let uroligt Blod,
Frygt og Sorg forsvinde!

3. Herren kommer, Gud med os,
Troen paa ham bier,
Byde skal han Fjenden Trods
Som sit Folks Befrier;
Alt betales paa ét Bræt:
Fjenden sker sin fulde Ret,
Folket dobbelt Naade.

4. Skæres for den sorte Stær
Skal da Øjne mange,
Døve Øren, fjærn og nær,
Høre Frydesange;
Som en Hind da springer halt,
Stammer, som for maalløs gjaldt,
Løfter klart sin Stemme.

5. Saa i Herrens Helligdom
Esaias*) spaade;
Tiden randt, og Dagen kom
Med Guds Lys og Naade:

*) [Esaias 35.]

Med den Guds og Davids Søn,
Som gør end i Lys og Løn
Paradis af Ørke.

6. Ære med vor høje Drot.
Med hans Aand tillige!
Sammen de gør alting godt
I vort Himmerige:
Døve, selv paa Gravsens Bred,
Øren faar at høre med,
Stummes Læber sjunge.

7. Højt bebude Gyldenaar
Glade Nytaarssange!
Blomstre som en Rosengaard
Skal de øde Vange,
Mødes skal i Straaledans
Libanons og Karmels Glans,
Sarons Yndigheder.

136. (919)*)

Som: Som Foraars-Solen morgenrød. (K. 76)
eller: Optagen er i Herlighed. (K. 82)

Fat Mod, du Jord, vær frisk og glad!
Nu skiftes Tid, nu vendes Blad,
Nu vil dig Gud velsigne:
Nu Mark og Skov med Ax og Træ,
Skal blomstre op i Kirke-Læ,
Guds Have du skal ligne.

2. Op, Sions Børn! lad Glædskabs-Lyd
Udtrykke eders Sjæle-Fryd
I Herren, eders Glæde!
I mættes skal med Brød fuld hvidt;
Med Himmel-Dug og Regn fuld tit
Vil Gud sin Odel væde.

---

*) [Joel 2—3, jfr. Ap. G. 2]

3. Nu ses det skal paa eders Lo,
Hvor dejlig Hveden her kan gro
Og fylde skønt i Lade,
Og Perserne til Most og Vin
Med Perserne til Olje fin
Skal kappes sjæleglade.

4. Den Grøde gennem mange Aar,
Som Orme-Flokken, Plage haard,
Kun delte med Græshoppen
Den kræver, skænker jeg igen
Til Folket, der som Dug svandt hen;
Lad faste Orme-Troppen!

5. Thi skal, med Bod for alle Savn,
I love højt mit Herre-Navn
For mine Underværker,
At Æres-Redning god I fandt,
For eder jeg staar midt iblandt,
Det er, hvad nu I mærker.

6. Ja Herren eders Gud er jeg,
Og uden mig der herskes ej,
Mit Folk skal ej beskæmmes:
Se, nu oplader jeg min Haand,
Se, nu udgyder jeg min Aand,
Saa det skal aldrig glemmes!

7. Alt Kød min Aand skal falde paa,
Som Sønner skal og Døtre spaa,
Om hvad der er for Haanden!
De gamle times Drømme-Syn,
De unge Lysning som af Lyn,
Og alt det er af Aanden.

8. Endogsaa de af Trælle-Æt,
Som Naade min for Himmel-Ret,

Min Tro for Sandhed tage,
Ja, Slave-Folk af begge Køn
I Aandens Mønt faa Naade-Løn
I Gavmildhedens Dage.

9. Paa Himlen Tegn, paa Jorden Kamp,
Paa Vandet Ild, i Luften Damp,
Skal Dommedag bebude;
Men sortne skal dog Sol som Sod,
Og Maane males rød som Blod,
Før Tidens Løb er ude.

10. Og finde skal en Rednings-Havn
Paakalder hver af Herrens Navn:
Jerusalem staar aaben;
Paa Sion troner Frelsens Gud,
Og han med sine visse Bud
Dem tager under Kaaben.

137. (260)*)

Som: Som Foraars-Solen morgenrød. (K. 76)
eller: Optagen er i Herlighed. (K. 82)

Stat op i Gry, min Gud, stat op!
Adspredes, flygt, du Fjende-Trop!
Lær, hvad det er at grue!
Forsvind som Røg i Vindens Skød,
Hensmelt som Vox for Ild og Glød!
Tør du Guds Aasyn skue?

2. Op, glædes alle, glædes nu
Og kommer Sorg ej mer i Hu,
Retsindige og fromme!
O, bryder flux i Lovsang ud,
For eders Herre, eders Gud
Ved Navn at ihukomme!

*) (Dav. Salm. 68.]

3. Med Vogne i Titusend-Tal
Fór Jesus op til højen Hal,
Med Fængslet til sin Fange;
Og hvad han vandt i Mandeskrud,
Til Mennesker han delte ud,
Til vantro selv fuldmange.

4. Velsignet være Gud, vor Drot!
Med Salighed af Naade blot
Det har nu gode Veje:
Thi hos vor Gud og Herre sød
Er Udvej fra den bitre Død,
Fra Gravens mørke Leje.

5. Fuld majestætisk er hans Gang,
Med Følgeskaren prud og lang,
Igennem Helligdommen;
Imellem Sang og Harpeslag
Smaapiger rejse Tordenbrag,
De røre Kæmpe-Trommen.

6. Lovsynger ham i Ery og Kvæld,
Med Livets Strøm af Jakobs Væld,
I Kirker alle sammen!
Istem for ham, vor Gud, vor Drot,
Hvert Folk paa Jorden, stort og smaat,
Halleluja og Amen!

7. O, jubler for ham! ser I ej,
Igennem Himle gaar hans Vej,
Med Solens Løb fra Østen!
En Strøm af Lys er Heltens Spor,
Og Guddoms-Kraft er i hans Ord,
O, lytter dog til Røsten!

138. (719)

Egen Tone. (K. 42)

Nu kom her Bud fra Englekor:
Opgangen vil nedstige,
Guds Søn, som i det høje bor,
Vil gæste Jorderige
Vil tage sig vor Skabning paa
Iblandt de smaa;
Det nyt er uden Lige.

2. Med Gabriel, sit visse Bud,
Som Støv ej turde vente,
En kærlig Hilsen Himlens Gud
Til Evas Datter sendte,
Og i det rene Jomfrubryst
Med Englerøst
Sin Kærlighed optændte.

3. Guds Naade har du, sagde han,
Guds Aand vil dig omfavne,
Undfange skal du uden Mand
En Søn med store Navne,
En Kongesøn til Folke-Held,
Immanuel;
Dig evig han skal gavne.

4. Hans Navn du Jesus kalde skal,
Din Frelser han skal være,
Og Folks som Stjerner uden Tal,
Til Guds sin Faders Ære;
Tro kun, at alt ved Guddomsmagt
Er gjort som sagt!
Det vidne Engle-Hære.

5. Marie bøjed sig til Jord
Som Herrens Tjenerinde,
Hun trode paa Guds Naades Ord
Med Englerøst i Blinde;

„Det hændes mig hvad du har sagt,
Som Gud har Magt!"
Læg disse Ord paa Sinde!

6. O søde Jesus! lad din Aand
Mig kraftig overskygge!
Bered mit Hjærte med din Haand,
At du deri kan bygge,
At det kan ogsaa aandelig
Undfange dig!
Da priser jeg min Lykke.

7. Saa skal din Livslyst i mig her
Ved din Aands Kraft begynde,
Mit Hjærte, som du ligger nær,
Faa Dejlighed og Ynde,
Indtil jeg bliver englelig
I Himmerig,
Og aldrig mer skal synde.

139. (936)

Som: Jesus Kristus, Frelsermanden. (K. 188)

Jord og Himmel at forbinde
Ret med Kærlighedens Baand,
Født dog af en Jødekvinde,
Avlet af Guds Fader=Aand,
Jesus Kristus som Guds Ord
Kom med Kød og Ben til Jord.

.2 Salig prise vi Marie,
Dig, som i dit Moderskød
Gav Gud Faders Søn at die,
Sammenvugged Aand og Kød,
Salig frit og kalder sig
Moder vor i Himmerig.

3. Det er Troen, Aandens Kvinde,
Hvem i Munden du har lagt:
Jeg er Herrens Tjenerinde,
Ske mig alt, hvad du har sagt!
I mit Skød da daler ned
Som Guldregn Guds Kærlighed.

4. Faderens enbaarne Datter,
Kærligheden skøn og prud,
Evighedens Smil og Latter,
Hun er Sønnens Ægte-Brud;
Brugdom Himmel, Bruden Jord
Evig straale ved Guds Bord.

5. Derfor lyde skal Lovsangen
Fra den kristne Menighed,
Fremfor alt i Danevangen
Lige lislig op og ned;
Takten holder, høj og lav,
Kærlighed i Fællesskab.

140. (945)

Egen Tone. (K. 43)

Alle Ting er underlige,
Ingen kan det granske ud,
At Gud vil til Jord nedstige,
For at fæste sig en Brud,
Eller at et Værk af Muld
Mere end det røde Guld
Tækkes skulde Himlens Gud.

2. Sjælen hun er dog Guds egen,
Kroppen dannede hans Haand,
Derfor er hans Hu saa megen
Til, i Hjærte, Sjæl og Aand,
Aande-Livet, frit fordelt,
Frit at samle til et helt
Med Fuldkommenhedens Baand.

3. Samleren er Guddoms-Ordet,
Som i Himmel saa paa Jord,
Aande-Badet, Hjærte-Bordet
Mødestedet trindt paa Jord.
Skuepladsen, hvor det sker,
Hvad kun Guddoms-Øjet ser,
Den er nu i Højenord.

Julen.

141. (650)

Som: Krist stod op af Døde. (K. 73)

Himlens Morgenrøde
Sig lod paa Jorden føde,
Ved Midnatstid i Bethlehem,
Den dunkle Vraa blev Lysets Hjem.
Ære være Gud i det høje!

2. Himlens Morgenrøde
For levende og døde
Oprandt, da Guds enbaarne Søn
Til Moder fik en Jomfru skøn.
Ære være Gud i det høje!

3. Himlens Morgenrøde
Hilsæl med Toner søde!
Genlyd, Guds Riges Blomstervang,
Af Paradisets Fuglesang!
Ære være Gud i det høje!

142. (621)

Egen Tone. (K. 46 og 47)

Et Barn er født i Betlehem,
Thi glæde sig Jerusalem! Halleluja!

2. En fattig Jomfru sad i Løn
Og fødte Himlens Kongesøn. Halleluja!

3. Han lagdes i et Krybberum,
Guds Engle sang med Fryd derom:
Halleluja!

4. Og Østens Vise ofred der
Guld, Røgelse og Myrra skær. Halleluja!

5. Forsvunden er nu al vor Nød,
Os er i Dag en Frelser fød. Halleluja!

6. Guds kære Børn vi blev paa ny,
Skal holde Jul i Himmelby. Halleluja!

7. Paa Stjærne-Tæpper lyseblaa
Skal glade vi til Kirke gaa. Halleluja!

8. Guds Engle dér os lære brat
At synge, som de sang i Nat: Halleluja!

9. Da vorder Engle vi som de,
Guds milde Ansigt skal vi se. Halleluja!

10. Ham være Pris til evig Tid
Vor Frelser bold og Broder blid! Halleluja!

143. (625)

Egen Tone. (K. 44)

Glæden hun er født i Dag,
Himmeriges Glæde,
Ved Gud Faders Velbehag
Fryde sig de spæde;
Han, som var frygtelig
Og utilgængelig
I sin høje Bolig,

Han nu i Barnedragt
Har sig i Krybben lagt,
Med vort Støv fortrolig.

2. Født er han ved Midnatstid,
Skabte Sol og Maane,
Han, som ejer Verden vid,
Hus i Stald mon laane;
Han, som paa Skyerne
Ager blandt Stjærnerne,
Svøbes som de spæde;
Han, som til Dommedag
Taler med Tordenbrag,
Nu man hører græde.

3. Født er af en Jomfru skær
Søn med Guddoms-Vilje;
Til Forundring springer her
Rose ud af Lilje;
Almagten virkede,
Aand gennemstraalede
Støv igen her neden;
Fader vor Adam ny
Havde kun over Sky,
Alt som han i Eden.

4. Hyrder, som paa Nattevagt
Laa i Blomstervange,
Bud dem blev fra Himlen bragt
Brat med Englesange:
Født er paa Jorderig
Kongen af Himmerig,
Frelseren fra Døden,
Hviler i Krybberum,
Har dog alt Herredom,
Skøn som Morgenrøden.

5. Herre! dine Hænders Værk
Er vi alle sammen,
Vi er svage, du er stærk,
Du er Ja og Amen;

Til os du dalede,
Lad os til Himlene
Nu med dig opfare!
Taarer du her udgød
Lær os nu Sangen sød
Med din Engleskare!

144. (835)

Egen Tone. (K. 45)

Lad det klinge sødt i Sky:
Længe leve Kongen ny,
Sions Konge, barnebly!
Nu er skeet til Jordens Held,
Hvad os meldte Gabriel!
Eja, Eja!
Født er Herren af en Mø,
Vi ej fødes til at dø.
Gud med os, Immanuel!

2. Synger med os, alle smaa!
Børn i Bugge! stammer paa,
Hvad selv Engle knap forstaa!
Nu er skeet til Jordens Held,
Hvad os meldte Gabriel:
Eja, Eja!
Født er Herren af en Mø,
Vi ej fødes til at dø.
Gud med os, Immanuel!

3. Lad det spørges trindt om Land:
Født er os en Frelsermand,
Jesus Kristus hedder han!
Nu er skeet til Jordens Held,
Hvad os meldte Gabriel:
Eja, Eja!
Født er Herren af en Mø,
Vi ej fødes til at dø.
Gud med os Immanuel!

145. (628)

Egen Tone. (K. 49)

Et lidet Barn saa lysteligt
Blev af en Jomfru baaret,
Ej før, ej siden hørtes sligt,
Men kun i Jubelaaret,
I Tidens Fylde, da Guds Søn
Paa Jord sig fandt en Moder skøn,
Lod uden Synd sig føde,
Fornedrede sig til de smaa
Saa de kan ham til Broder faa,
Den Himlens Morgenrøde.

2. Højlovet i al Evighed
Skal Jesus Kristus være,
Og naar for ham vi knæle ned,
Det er Gud Faders Ære!
Og naar vor Lovsang altid ny,
Fra Jord sig svinger let i Sky
Med glade Juletoner,
Vort fattige Hallelnja
Med salig Fryd istemmes da
Af Engles Millioner.

146. (623)

Egen Tone. (K. 50)

Lovet være du, Jesus Krist!
At du Menneske vorden est,
Født af en Jomfru ren og skær,
Gladelig hilst af Himlens Hær!
O, Gud ske Lov!

2. Du, Gud Faders enbaarne Søn!
Mand i Lys men dog Gud i Løn,
Underlig klædt i Kød og Blod,
Kom paa vor Brøst at raade Bod!
O, Gud ske Lov!

Verden gaar i dit Ledebaand,
Dig dog svøbte en Kvinde-Haand;
Du er den store, som mægter alt,
Blev dog paa Skød Barnlille kaldt.
O, Gud ske Lov!

4. Himlens Lys kom i dig til Jord,
Skinner til ny Oplysning stor,
Godt kan vi nu ved Nattetid
Kende vor himmelske Fader blid.
O, Gud ske Lov!

5. Ydmyg kom du fra Himlen ned,
Adlede Armod og Usselhed,
Fattig gjorde du dig med Flid,
Rige blev vi til evig Tid.
O, Gud ske Lov!

6. Konning er du af Arten bedst,
Hele dit Folk du bød til Gæst,
Fører os op fra Skygge-Dal
Hjem til din lyse Konge-Sal.
O, Gud ske Lov!

147. (624)

Som: Her komme dine arme smaa. (K. 52)
eller: Fra Himlen kom en Engel klar. (K. 193)

O, Søn af Verdens Skaber god,
Hvor fattig du dig føde lod!
Hvor ydmyg du dig lagde ned
Paa Hø og Straa i Usselhed!

2. Velkommen vær, du ædle Gæst!
Af Kærlighed du kommen est
Fra Himmerig, o Herre sød!
At frelse os fra Synd og Død.

3. Var Verden nok saa vid og lang,
Den dig var dog en Vugge trang,

Og dig ej værd, om den var fuld
Af Perler, Ædelsten og Guld.

4. O, Gud ske Lov til evig Tid,
Guds Søn han er vor Broder blid!
Nu lover Englesang i Sky
Os Himmerig med Nytaarsny.

148. (627)

Egen Tone. (K. 198)
eller: Her komme dine arme smaa. (K. 52)

Fra Himlen kom en Engel klar,
For Hyrders Øjne aabenbar,
Han sang saa sødt: nu giver Agt
Paa Barnet svøbt, i Krybben lagt!

2. I Betlehem, i Davids Stad,
Som tegnet stod paa Spaadoms-Blad,
Dér fødtes nu den Herre bold,
Som være vil jer Sol og Skjold.

3. Det er den Herre Jesus Krist,
Og juble maa I ganske vist:
Til ét er bleven Gud og Mand,
Saa eders Broder er nu han.

4. Hvad mægter nu vel Synd og Død,
Naar Hjærtet er Guds Moderskød!
Lad storme nu al Helveds Magt,
Guds Søn med eder staar i Pagt!

5. Slaar nu til ham kun al jer Lid!
Han svigter ej til evig Tid;
Byd dem kun Trods, som prøve paa
Imellem Bark og Træ at gaa!

6. Lad fnyse her, lad rase hist!
Guds Slægt dog sejre maa tilsidst;
O, tak da Gud af Hjærtens Grund,
Taalmodig, glad i allen Stund!

149. (620)

Som: Guds Menighed, syng for vor Skaber i Løn. (K. 2 og 3)

Guds Engle i Flok! synger liflig i Kor,
Som den første Jul,
Om Barnet, Gudsbarnet, som fødes paa Jord:
Om Jesus, vor Helt og vor Herre!

2. Guds-Folket paa Jord! tager Barnet i Favn,
Som den første Jul!
Med Fred kom vor Frelser i Faderens Navn:
Vor Jesus, vor Helt og vor Herre!

3. Al Æren er Guds over højeste Sky
For den glade Jul,
I Billede sit har han skabt os paa ny,
Med Jesus, vor Helt og vor Herre.

150. (622)

Egen Tone. (K. 48)

Julen har Engle-Lyd,
Vi med Fryd
Og barnlig paa Gud Fader
Forlader;
Vi var i Nød saa længe,
Dog hørte han vor Bøn,
Han véd, hvortil vi trænge,
Vor Frelser blev Guds Søn;
Thi vil vi alle sjunge
Med Hjerte og med Tunge
Et „Ære være Gud“
For sit Julebud!

2. Ret i en salig Tid
Kom han hid;
Da glemte deres Møde
De døde,
Da de fik det at vide,
At født var Folkets Ven,
Som tog vor Sorg og Kvide
Og gav os Fryd igen,
Gik ned for os i Døden
Som Sol i Aftenrøden,
Og stod i Morgengry
Op for os paa ny.

3. Sorg er til Glæde vendt,
Klagen endt;
I Lovsang kendes Fryden
Paa Lyden.
Syng med Guds Engleskare
Paa Jesu Fødselsdag
Om Fred og ingen Fare,
Gud Faders Velbehag!
Som vil al Sorgen vende
Til Glæde uden Ende,
Bær os paa Børnevis
Ind i Paradis.

151. (836)

Egen Tone. (K. 51)

Kimer, I Klokker, ja, kimer før Dag i det dunkle!
Tindrer, I Stjærner, som Englenes Øjne kan funkle!
Fred kom til Jord,
Himmelens Fred med Guds Ord,
Æren er Guds i det høje!

2. Julen er kommen med Solhverv for
Hjærterne bange;
Jul, med Guds-Barnet i Svøb, under
Englenes Sange
Kommer fra Gud,
Bringer os Glædskabens Bud.
Æren er Guds i det høje!

3. Synger og danser og klapper i
eders Smaahænder,
Menneske-Børnene alle til Jorderigs Ender!
Født er i Dag
Barnet til Guds Velbehag.
Æren er Guds i det høje!

152. (900)

Som: Et Barn er født i Betlehem. (K. 46 og 47)

Det liflig klang i Englekor,
Englekor:
En Frelser født, Guds Fred paa Jord!
Halleluja, Halleluja!

2. Tak, Englekor, for Julebud!
Med eder vi vil prise Gud.

3. O, Gud ske Lov for Julenat!
Nu kommer Nytaarsmorgen brat.

4. Saa voxer vi i Lys og Løn
Som Kongebørn med Davids Søn.

5. Og som Guds Engle kom til Mænd,
Saa kommer vi til dem igen.

6. Fra Betlehem til Stjærne-Slot
Vi Himmelvejen kende godt.

7. Den gaar, i Tro paa Jesu Navn,
Op til Guds-Ordets Fødestavn.

8. Den førte Engle ned til Jord
Og fører os til Englekor.

9. Dér dejlige Guldkroner smaa,
Kroner smaa,
Vi af Guds Søn, vor Broder, faa,
Halleluja, Halleluja!

153. (626)

Egen Tone. (K. 53)

Af Højheden oprunden er
En Morgenrøde klar og skær,
Guds Sandhed, klædt i Naade;
Du, Himlens Morgenrøde skøn,
Gud Faders og Marias Søn!
Mig fryder overmaade.
Liflig, venlig, stor og herlig,
Hjærtenskærlig,
Med du haver
Lys og Liv til Nytaarsgaver.

2. Du Kvindens Sæd og Davids Søn,
Som bær Almægtighed i Løn,
O, du højbaarne Konning!
En Trone er dit Krybberum,
Dit Riges Evangelium
Er sødt som Mælk og Honning.
Herre, kære! Hjærtets Manna!
Hosianna!
Dig til Ære
Glad i Aanden vil jeg være.

3. Du Sol, som smelter Hjertets Is!
Lad Livets Flod nu til din Pris
I Brystet mit udspringe,

Saa, Jesus, dig i allen Stund.
Jeg elsker ret af Hjertens Grund!
Din Kærlighed mig twinge,
  Saa dig, evig, jeg maa bære
  Tak og Ære,
  For du vilde
Læske mig af Livets Kilde!

4. O, Gud ske Lov, jeg skal ej dø!
Min Frelsermand er A og Ø,
Begyndelse og Ende!
Han fører mig paa Brudgoms-Vis
Til Himmerig, til Paradis
Fra Jammer og Elende!
  Amen, Amen! Kom du milde,
  Ej for silde!
  Kom, du kære!
Kun hos dig er godt at være.

154. (654)

Egen Tone. (K. 54)

Den yndigste Rose er funden,
Blandt stiveste Torne oprunden;
Om Julen, trods Vinterens Kulde,
Sprang Paradis-Rosen af Mulde.

2. Saa lønlig den spired der inde
Hos Jordens lyksaligste Kvinde;
Den herlig udsprang uden Hinder
Paa Gudsbarnets dejlige Kinder.

3. Min Rose, den hvide og røde,
Oprandt med Gudsbarnet det søde;
Med Kristus, min Frelser, den kære,
Den dufter hans Kirke til Ære.

4. Al Verden nu burde sig fryde,
I Lovsang hver Tunge udbryde;

Men mange har aldrig fornummet,
At Paradis-Rosen er kommet.

5. Forbitrede Torne-Gemytter!
Hvi staa i saa stive som Støtter?
Hvi holde I eder saa ranke
Og knejse paa Bjærg og paa Banke?

6. En Gang I dog synke og segne,
O, søger de lavere Egne!
Dér faar I Guds-Barnet i Tale,
Thi Roserne voxe i Dale.

7. Min Jesus! ja, dér har jeg fundet
Det høje i Lavhed oprnndet,
Og du skal evindelig være
Min Rose, mit Smykke, min Ære.

8. Forgæves man kaster mig Graven:
Jeg gaar med min Rose til Haven
Og hører den i Paradiset
Af alle Smaablomsterne priset.

155. (653)

Egen Tone. (K. 55)

Velkommen igen, Guds Engle smaa!
Fra høje Himmelsale,
Med dejlige Solskins-Klæder paa,
I Jordens Skyggedale!
Trods klingrende Frost godt Aar I spaa
For Fugl og Sæd i Dvale.

2. Vel mødt under Sky paa Kirkesti,
Paa Sne ved Midnatstide!
Udbære vor Jul ej nænner I,

Derpaa tør nok vi lide;
O, ganger dog ej vor Dør forbi!
Os volder ej den Kvide!

3. Med venlige Øjne himmelblaa,
I Vugger og i Senge,
Vi Puslinger har i hver en Vraa,
Som Blomster gror i Enge!
O, synger for dem, som Lærker slaa,
Som hørt de har ej længe!

4. Saa drømme de sødt om Betlehem,
Og er det end forblommet,
De drømme dog sandt om Barnets Hjem,
Som laa i Krybberummet:
De drømme, de lege Jul med dem,
Hvis Sang de har fornummet.

5. Da vaagne de mildt i Morgengry
Og tælle mer ej Timer,
Da høre vi Julesang paa ny,
Som sig med Hjærtet rimer,
Da klinger det sødt i højen Sky,
Naar Jule-Klokken kimer.

6. Da vandre Guds Engle op og ned
Paa Salmens Tonestige,
Da byder vor Herre selv Guds Fred
Til dem, den efterhige;
Da aabner sig Himlens Vorgeled,
Da kommer ret Guds Rige.

Jesus-Navnet.

156. (734)

Egen Tone. (K. 188)

Jesus Kristus, Frelser-Manden,
Er mit Hjærtes et og alt,
Jesus! dig og ingen anden
Hjærtets Dyb har Brudgom kaldt.
Nynner, synger; Herre mild!
Nu og evig, som du vil!

2. Jesus Kristus, Guds enbaarne,
Fundet har i mig Behag,
Der fra alle Kirketaarne
Kimes paa vor Bryllupsdag,
Toner i hvert Orgelspil:
Ske dig, Kvinde, som du vil!

3. Jesus Kristus, Engle-Konning,
Kaared mig til Bruden sin,
Kalder mig sit Riges Dronning,
Købte til mig Klædning fin,
Af hans Lys er tændt min Ild,
Luer evig, som han vil.

4. Jesus Kristus, Konge-Præsten,
For mig ofred Liv og Blod,
For mig paa Forsonings-Festen
Mild han døde, klar opstod!
Siger han: sæt Livet til!
Svarer jeg: alt som du vil!

5. Jesus Kristus, Himmel-Skjalden,
Kvæder for mig Sangen sød:
Mig har Kvinden født i Stalden,
Din er jeg i Liv og Død.
Hjertet, som mig hører til,
Evig slaa, som helst det vil!

6. Jesus Kristus, Guddoms-Ordet,
Almagts „var og er og bliv"
Min i Badet, min ved Bordet
Naade, Sandhed, Lys og Liv!
Du kan gøre, hvad du vil,
Jeg er, hvad du gør mig til.

7. Jesus Kristus, vor Forsoner!
Saa vort Hjerte i din Haand
Nynner paa de Brude-Toner,
Som hos os har vakt din Aand;
Evig dig det hører til,
Dan det, stem det, som du vil!

157. (828)

Egen Tone. (K. 57)

Jesus! Frelser og Befrier
Er dit dyrebare Navn;
For enhver, som paa dig bier,
Er og Frelser du af Gavn,
Saa dit Frelser-Navn paa Jord
Er det store Naadens Ord,
I dit Navn genfødes Sjæle,
I dit Navn Guds Engle knæle.

2. I dit Frelser-Navn her nede
Er et Fristed underfuldt
Fra al Synd og fra Guds Vrede,
Fra al Sjælens Tørst og Sult,

Fra al Verdens Sorg og Nød,
Fra Forkrænkelse og Død;
I dit Frelsernavn er Freden,
Troen, Haabet, Kærligheden.

3. Derfor Jesus-Frelsernavnet,
Guds enbaarne Søns, min Tro
Har med Hjærtets Arme favnet,
Evig det hos mig skal bo;
Her det, som i Moderskød,
Skjuler mig for Synd og Død,
Hist det, som paa Dronning-Sæde,
Skænker mig min Herres Glæde.

158. (829)

Som: Tag det sorte Kors fra Graven. (K. 75)
eller: Jesus, Frelser og Befrier. (K. 57)

Kristus! salvet med Guds Naade
Til vor Seer, Præst og Drot,
Til paa Kærlighedens Maade
Alt at gøre sødt og godt!
Herliggør dit Kristus-Navn
Nu hos os til evigt Gavn,
Med din Seer-Røst i Aanden,
Præste-Bøn og Konge-Baanden!

2. Lad det kendes paa vor Kæde,
Ægte er vort Kristen-Navn,
Salvede af dig med Glæde
Er vi i din Kristus-Favn,
Hos os er din Seer-Aand,
Præste-Bøn og Konge-Baand;
Kristus-Hyrden uden Mage
Er hos Hjorden alle Dage!

3. Agte det, hvem Herren kalder!
Mærk det, Kristi Menighed!
Ikke med Kalds-Brevet falder
Salvelsen fra Skyen ned;

Tages maa den ømt i Favn
Med vor Frelsers Kristus-Navn,
Gydes ud, men ej med Haanden,
Gydes ud med Hellig-Aanden!

159. (907)

Egen Tone. (K. 58)

I Jesu Navn
Skal al vor Gerning ske,
Om den i Sandhed vorde skal til Gavn,
Og ej endt med Spot og Spe:
Al den Idræt,
Som begyndes i det,
Af Naade Fremgang faar,
Til Lykke Maalet naar
Gud til Ære, os til Gavn,
I vor Herres Jesu Navn,
Som os Himlens Glæde spaar.

2. I Jesu Navn
Vi alle prise Gud,
Forsamlede i Menighedens Favn!
Herren for sin Kirke-Brud
Har med sit Ord
Øvet Storværk paa Jord,
Almægtig er hans Arm,
Grundkærlig er hans Barm,
Liflig er hans Sjælefred,
Evig er hans Kærlighed,
Mer end Kvindens øm og varm.

3. I Jesu Navn
Vi leve vil og dø,
Thi Liv af Døde findes i hans Favn,
Som Lyksalighedens Ø:
Visne som Løv
Og hensmuldre i Støv

Det kan vort Legem end,
Det staar dog op igen,
Farer op til Himle ny,
Farer op til ham i Sky,
Gud-med-os, vor Hjertens Ven.

Jesus-Barnet.

160. (912)

Som: Op, al den Ting, som Gud har gjort. (K. 118)

Maria holdt sin Kirkegang,
Som Loven dertil nødte
Hver Dannekvinde, naar med Sang
Hun bar sin førstefødte.

2. Som Fattigfolk hun ofred kun
For Sønnen et Par Duer,
Gik dog i en lyksalig Stund
Ind under Templets Buer.

3. Hun mødtes af de gamle to
Med Seer-Syn begavet,
Som vented med den gamle Tro
Guds Morgenrød fra Havet.

4. Det var den gamle Simeon,
Han tog paa sine Arme
Marias Søn og Lysets Aand
Ham laante Ungdoms-Varme.

5. Han spaade da om Jesus glad:
„Hvad i hans Øje flammer,
Skal bære Blus til Sions Stad
Og Lys til Hedning-Stammer.

6. Og Himlens Gud nu holder Ord,
Thi nu i Engleskare
Med Kristus fra den mørke Jord
Til Himmels jeg skal fare."

7. Sit Amen dertil Anna sang,
Hun var en Aands-Veninde,
I hendes Amen var en Klang
Af Englefryd at finde.

8. Guds Aand var over Barnet stærk,
Guds Afkom tidlig skønner,
Og Mandevid er Børneværk
Paa Jorden for Guds Sønner.

9. Guds Menighed til Kirkegang
Ej mer med Loven nødes,
Men ofrer dog med Julesang
Til Gud hver Sjæl, som fødes.

161. (631)

Egen Tone. (K. 59.)

Dejlig er den Himmel blaa,
Lyst det er at se derpaa,
Hvor de gyldne Stjærner blinke,
Hvor de smile, hvor de vinke
Os fra Jorden op til sig.

2. Det var midt i Julenat,
Hver en Stjærne glimted mat,
Men med ét der blev at skue
En saa klar paa Himlens Bue
Som en lille Stjærne-Sol.

3. Naar den Stjærne lys og blid
Sig lod se ved Midnatstid,

Var det Sagn fra gamle Dage,
At en Konge uden Mage
Fødes skulde paa vor Jord.

4. Vise Mænd fra Østerland
Drog i Verden ud paa Stand
For den Konge at oplede,
For den Konge at tilbede,
Som var født i samme Stund.

5. De ham fandt i Davids Hjem,
De ham fandt i Betlehem.
Uden Spir og Kongetrone;
Dér kun sad en fattig Kone,
Bugged Barnet i sit Skjød.

6. Stjærnen ledte vise Mænd
Til vor Herre Kristus hen;
Vi har og en Ledestjærne,
Og naar vi den følge gærne,
Komme vi til Jesus Krist.

7. Denne Stjærne lys og mild,
Som kan aldrig lede vild;
Er hans Guddoms-Ord det klare,
Som han os lod aabenbare
Til at lyse for vor Fod.

162. (713)

Som: Gud Helligaand, vor Trøstermand.
(K. 90)

Den runde Himlens Stjærne-Telt
Skal og sit Vidne bære
Om den nyfødte Barne-Helt
Som Herren til Guds Ære;
En Stjærne klar i Øst oprandt,
I den de vises Øje
Et Himmel-Budskab lærte grandt
Om Kongen fra det høje.

2. De regned ud, hans Fødselshjem
Var nær ved Templets Tinde,
De rejste til Jerusalem
Og vented ham at finde;
De spurgte baade læg og lærd,
Om de det ikke vidste,
Hvor Jøders Drot, al Æren værd,
Nu føddes paa det sidste.

3. Ransaget blev da hvert et Blad,
Hvor Kristus var betegnet,
Og Betlehem, Kong Davids Stad,
Af Skriften blev udregnet.
O Daarlighed, sin gode Gud
I Brev og Bog at gemme,
Naar han af Hjærtet lukkes ud,
Gaar Sjæl og Sind ad Glemme!

4. Ved Stjærneskin de vise Mænd,
Hvis Flid var ufortrøden,
Dog ledtes til den spæde hen,
Som selv var Morgenrøden.
Det mindste Lys for dem er nok,
Som efter Jesus vandre,
Ved højlys Dag man ser i Flok
Vildfarende de andre.

5. De vise Mænd i Hytte lav,
Paa Knæ ved Krybberummet,
Guld, Røgelse og Myrra gav
Til Ærens Drot forblommet.
Gid vi det lære maa af dem:
Langt over Verdens vise
Det lille Barn i Betlehem
At skatte og at prise!

6. Kom, arme Sjæl, som intet har
Af Jordens Guld i Hænde;
Tænk ej, fordi din Haand er bar,
Din Gud dig ej vil kende!

Lad Jesus kun dit Hjærte faa!
Hvad end de rige mene,
Kun Hjærter hæger Jesus paa,
Ej Guld og Ædelstene.

163. (738)

Som: Sin Vogn gør han af Skyer blaa. (K. 78)
eller: Nu fryde sig hver kristen Mand. (K. 118)

Vær trøstig, Sion, Jesu Brud!
Nok har du grædt og grundet;
O, gør dig rede, se her ud!
Dit Lys er nu oprundet;
Thi Herrens store Herlighed,
Din Frelser, er nu kommen ned,
Nu har du Naade fundet.

2. Vanvittighedens Mulm og Mørk
Er stort paa Jorderige,
Folk gaar som i en taaget Ørk,
Véd lidt af Gud at sige;
Men Jesus, Verdens Lys og Sol,
Opstod, da Morgen=Hanen gol,
Nu maa al Mørkhed vige.

3. Han skal for dem, som nu i Slum
Og Sjæle=Blindhed vanke,
Ved Glædens Evangelium
Oplyse Sind og Tanke,
Saa Hedninger de skal attraa
I Skin af Herrens Lys at gaa
Og salig Trøst indsanke.

4. Luk Øjne op, giv nøje Agt
Hvor Hedninger de komme
Til Herrens store Naadepagt,
At mødes med de fromme!
Som Sønner og som Døtre de
Skal Adgang faa til Gud at se;
O, dybe Herrens Domme!

5. Stem op, o Sion, og bryd ud
I Lovsang med det samme!
Thi se du skal en kristen Brud
Af hedensk Herrestamme;
Hun skal med Røgelse og Guld
For Jesus knæle dybt i Muld
Og glad hans smaa opamme.

6. O Jesus, du som Manddom tog!
Hjælp os at se og kende,
At du os skrev i Livsens Bog!
Giv vi og vel anvende
Vort Guld og Gods, vor Fattigdom,
Til alt, hvad bedst du synes om,
Indtil vor sidste Ende!

164. (939)

Egen Tone. (K. 60)

Vor Herre, han er en Konge stor
Og troner i Himmerige,
Dog mellem de kristne smaa paa Jord
Usynlig han er tillige,
Thi vor Fader i det høje, han lever!

2. Og kvaltes i Barnemund Guds Ord,
Da toges Guds Søn af Dage;
Men de, som gaa i Herodes Spor,
Dem møder da og hans Plage.
Thi vor Fader i det høje, han lever!

3. Guds Engle endnu, saa vel som før,
Gør alt, hvad han vil beslutte,
Og laase man kan slet ingen Dør,
Saa de jo derind kan smutte.
Thi vor Fader i det høje, han lever!

4. Guds Engle, de stige op og ned,
Hvor Herren som helst er inde,
Hans Venner de bringe god Besked
Og skyde dem Raad i Sinde.
Thi vor Fader i det høje, han lever!

5. Nu lystig og glad i Jesu Navn!
Vor Konge han er med Ære,
Og tjene maa alt de smaa til Gavn,
Hvis Broder han vilde være.
Thi vor Fader i det høje, han lever!

165. (714)

Som: Sin Bogn gør han af Skyer blaa. (K. 78)
eller: Hvad kan os komme til for Nød. (K. 105)

I Nasaret, i trange Kaar,
Med Højheden fortrolig,
Dér voxte op til Manddoms-Aar
Vor Herre blid og rolig,
Som den, der véd i Hytten godt,
Hos Fader paa det høje Slot
Han har sin visse Bolig.

2. Det voldte alt Gud Faders Aand,
Som over Jøsen svæved,
Han gærne gik i Ledebaand,
Som ham til Himlen hæved;
Han gik med Smil sin stille Gang,
Og kun, hvor Synd gik frækt i Svang,
Han sukked dybt og bæved.

3. Saa er vi alle Kongebørn,
Skønt fattige og ringe,
Og højere end nogen Ørn
Sig Haabet kan opsvinge,
Naar Jesus er vort Hjærte nær,
Som Herre mild og Broder kær,
Som Barn med Englevinge.

4. Da har og Gud et Nasaret
Til os ensteds paa Jorden,
En lille køn og yndig Plet
I Syden eller Norden,
Hvor overalt vi ser Guds Spor,
Og lytter glade til hans Ord,
Som Aand og Liv paa Jorden.

5. Da, som Gud Faders egne smaa,
I Dagetal vi lære
I Aandens Kraft at staa og gaa
Og tale til Guds Ære,
Opelskes til, i Manddoms-Aar,
Som Træer i Guds Abildgaard
Velsignet Frugt at bære.

6. Saa voxer vi i Jesu Fjed,
Saa kommer vi til Kræfter,
Saa lærer vi at elske Fred
Og skikke os derefter;
Saa fyldes med den Visdom vi,
Som Ydmyghed er Sjælen i,
Derved ej Hovmod hæfter.

7. O, Gud ske Lov for Naadens Ord,
Til Trøst for dem, som græde!
Og Gud ske Lov for Jesu Spor,
Hvori de smaa kan træde!
Og Gud ske Lov for Herrens Aand,
Som fører os i Ledebaand
Til evig Fred og Glæde!

166. (655)

Som: Jeg vil mig Herren love. (K. 61)

Hvor stor er dog den Glæde,
At man med Jesus maa
I Herrens Tempel træde
Og for hans Aasyn staa!

Ja, Lykke over Lykke,
Som ej kan siges ud,
At Støvet sig tør smykke
Som Jesu Kirkebrud!

2. Op, Sjæl, og agt hel nøje
Paa Jesu Kirke-Færd!
Opgangen fra det høje
Gaar i det lave her;
Ja, ved Forældres Hænder
Gaar her i Ledebaand
Han, som al Jordens Ender
Og Himlen har i Haand.

3. O Tempel, hvor din Lykke
Paa denne Dag er stor!
Gud vil din Forgaard smykke,
Alt som dit Alter-Kor;
O, lad dig dog forgylde
Af Herlighedens Glans!
Annam den Guddoms-Fylde,
Som overgaar al Sans!

4. Men ak, Guds Tempels Ære
Er lagt i Støvet ned,
Nu hver sig selv vil lære,
Af Jesus faa kun véd;
Hans Ord, hans Himmel-Tale,
Hans Pine og hans Død,
Mod dem tør hver Mand gale
I Synde-Søvnens Skød!

5. Midt i de lærdes Skare
Sig Jesus sætter ned,
At høre og forfare,
Hvad de om hannem véd!
De spejde Skriften nøje,
Men Jesus kendes ej,
Han staar for hver Mands Øje,
Men Stolthed siger: nej!

6. O, hør os, Jesus milde!
O, dan vort Hjærte saa;
At aarle det og silde
Dit Tempel være maa,
Hvor du er selv til Stede
I Ordet af din Mund,
Med Liv og Lys og Glæde,
Nu og i allen Stund!

Mellem Jul og Paaske.

167. (712)

Som: Fryd dig, du Kristi Brud. (K. 39)
eller: Livsalig Paaskedag. (K (74)

Kom, følg i Aanden med
Til Jordans Færgested!
Her staar Johannes Døber
Som Frelserens Forløber;
Her ser du, over Daaben
Guds-Husets Dør staar aaben.

2. Her staar i Tjener-Dragt
Vor Drot med Guddoms-Magt,
Vor Frelsermand den milde,
Hvis Ord er Livets Kilde;
Her ser du, over Daaben
Guds-Husets Dør staar aaben.

3. Det gamle Testament,
Med Herrens Lampe tændt,
Er her i Engle-Manden
Lyslevende opstanden;
Her ser du, over Daaben
Guds-Husets Dør staar aaben.

4. Det nye Testament,
Med Lyset evig tændt,
Som overstraaler Tiden,
Staar i Guds Søn ved Siden;
Her ser du, over Daaben
Guds=Husets Dør staar aaben.

5. Her mødes under Sky
Det gamle med det ny,
Her løses Livets Gaade
I Sandhed af Guds Naade;
Her ser du, over Daaben
Guds=Husets Dør staar aaben.

6. Imellem Støv og Aand
Fornyes Hjertebaand,
Og Rede sig paa Tue
Da bygger Himlens Due;
Her ser du, over Daaben
Guds=Husets Dør staar aaben.

7. Den store Engle=Mand
Vel døber kun med Vand,
Men peger dog med Haanden
Paa Daab med Hellig=Aanden;
Her ser du, over Daaben
Guds=Husets Dør staar aaben.

8. Det er Guds=Aandens Daab
Med Herlighedens Haab,
Hvor Vandet sig med Ilden
Forbinder i Livs=Kilden;
Her ser du, over Daaben
Guds=Husets Dør staar aaben.

9. I Daabens Ord og Pagt
Den Ild med Aand er lagt,

Skal under Vandet brænde
Til alle Dages Ende;
Her ser du, over Daaben
Guds-Husets Dør staar aaben.

168. (913)

Som: Naar vi vort Øje lukke til. (K. 15)
eller: Hvad kan os komme til for Nød. (K. 105)

Guds Søn nedsteg i Jordans Flod
Som den, sig selv nedbøjer,
Guds Søn af Bølgerne opstod,
Som Faderen ophøjer;
Thi Faderen til herlig Løn
Et Guddoms-Liv gav her sin Søn,
Med sine smaa at dele.

2. Det Liv nedvaled med Guds Aand,
Uskyldigt som en Due,
At hvile paa den Liljevaand,
Gud fostred op paa Tue,
At bære i vor Frelsers Navn,
At bære i sin Brudgoms Favn
Guds-Livets gyldne Krone.

3. Han stod omklædt i Kød og Blod,
Som en af os forlorne,
Men gjorde dog for Støvet Bod,
For Tidsler og for Torne;
Han var og blev Guds kære Søn,
Guds Aand nedvaled paa hans Bøn
Og fandt en himmelsk Hvile.

4. Fra den enbaarne stammer ned
I alle Himmelegne
Guds Riges Folk og Menighed,
For Frænder hans at regne,
Og voxer op ved Livets Brød
Til Fagerheden, hvid og rød,
Til Dronningen, vor Frue.

5. Det er den gode Hyrdes Hjord
Og Jesu Kristi Følge,
Som til hans Faders Høglegaard
Mon stævne over Bølge,
Med alle Herrers Drot om Bord,
Som twinger Stormen med sit Ord
Og stiller Havets Brusen.

6. En saadan Daab, hvori Guds Søn
Sig krummed og nedbøjed,
Og blev saa paa sin Barne-Bøn
Til Faderen ophøjet,
Den blev ej siden set paa Jord,
Men trøster dog enhver, som tror
Paa Jesus-Kristus Navnet.

7. O, hvilken Storhed skjulte sig
Ej da i Ydmygheden.
Den Gang Guds Søn, paa Dyd fuld rig,
For Synder gjaldt her neden!
Han derfor æret blev af ham,
Som er al Stolthed vred og gram,
Men Ydmygheden naadig.

169. (914)

Som: Kirken er som Himmerige. (K. 95)
eller: Herrens Røst, som aldrig brister. (K. 124)

Kvindens Sæd skal Slangen knuse,
Det var Naadens Morgen-Røst,
Og i Jakobs Bedehuse
Det var Aften-Sangens Trøst.

2. Om Guds-Ordet alt sig drejer,
Lovens Bud og Naadens Kald;
Troen skænker Kraft og Sejer,
Tvivlen føder Syndefald.

3. Jesus Krist, af Naaden nævnet,
Født til himmelsk Velbehag,
Blev dog ud i Ørken stævnet,
Vindes skulde Naadens Sag.

4. Fristes skulde Frelsermanden,
Om hans Barnetro stod fast
Imod Slangen, Satan, Fanden,
Fristeren til Løgn og Last.

5. Midt i Ørkens Lange-Faste
Sagde dog Guds Søn: jeg tror,
At om Hungersnøden raste,
Fattedes kun et Guds Ord.

6. Pak dig, Satan! det var Lynet,
Som bekræfter Herrens Ord,
Herrer to er slet forsynet
Med ét Tyende paa Jord.

7. Tog end ingen af dem Skade,
Fik enhver sit Arbejd gjort:
Det at elske og at hade
Gør nødvendig Skellet stort.

8. Derimod Guds Engleskare
Gav os den Oplysning sand:
Knæles kan der uden Fare
For vor Drot som Gud og Mand.

9. Et er Faderen og Sønnen,
Kærlighed til ét gør alt,
Fælles Ære det er Lønnen,
Jesus Kristus den tilfaldt.

170. (715)

Som: Med sin Alabaster-Krukke. (K. 116)
eller: Herrens Røst er over Vandet. (K. 6)

Som han siger, saa I gøre!
Det var Herrens Moders Ord,
Rent ud sagt for aabne Døre,
Hvor hun sad ved Brudebord,
Bied paa, om Herren vilde
Skaffe Raad ved Bryllups-Gilde,
Hvor de havde ingen Vin.

2. Tjenerne i Gildes-Huset
Fulgte og den Rettesnor,
Badekarret, Drikkekruset
Fyldte de paa Herrens Ord:
Hvad de trode paa i Blinde,
Brat de saa' da og der inde:
Glimt af Jesu Herlighed.

3. Brødre! vi, som gaar fra Borde
I det store Gildes-Hus,
Lad os gjøre, som de gjorde:
Fylde baade Kar og Krus,
Alt som Jesus os befaler,
Tro i Blinde, at hans Taler
Som Guds Ord, er Aand og Liv!

4. Da langt større Ting, end disse
Ved det gamle Brudebord,
Aabenbare skal til visse
Kraften i vor Herres Ord:
Straale skal med Liv her neden
Glands af Guddoms-Herligheden
Ved hans Bad og ved hans Bord.

5. Se, det sker, naar med „Guds Finger"
Sjælen twættes ren og skær,
Flyver ind med Englevinger
I Guds Rige, bænkes der,

Hvor vor Herre selv for Borde
Gaar og gør, som her vi gjorde
Skænker sidst den bedste Vin.

171. (826)

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Mennesket lever af Guds Ord,
Som det udgaar af Guds-Munden,
Himmel deraf saavel som Jord
Skabtes og bæres i Grunden!
Gud siger: kom! og se, det staar!
Gud siger: gak og alt forgaar,
Gjort er som sagt al Guds Gerning.

2. Guds-Munden talte først sit „kom"!
Da kom, med Lyset og Livet,
Verden her op fra Afgrund tom
Dejlig var Solen og Sivet!
Synden dog snart til Verden kom;
Døden ved den fik Raaderum,
Derved blev Jorden fordærvet.

3. Guds-Munden talte da sit „gør!"
Det er den Helligaands Gerning,
Nyt i det gamles Sted han gør,
Dog er usynlig hans Gerning;
Thi kun i Aand som ingen ser,
Frelserens Agt og Vilje sker,
Det véd kun Hjærter og Sjæle.

4. Guds-Munden tale skal sit „gak!"
Og da forgaar denne Verden,
Se skal vi da med evig Tak
Guds den forklarede Verden,
Himmel og Jord, nyskabt i Løn,
Da aabenbares med Guds Søn,
Udstraaler Guds-Herligheden,

172. (674)

Som: Jeg vil din Pris udsjunge. (K. 199)
eller: Op Zion at oplukke. (K. 198)

Hvad er det for en Snække
Og liden Færge-Baad,
Som har kun Bølge-Dække,
Til Redning intet Raad,
Som løftes højt i Sky,
Kun for saa dybt at bunde,
At den vel gaar til Grunde
Og aldrig ses paa ny!

2. O, Jesus den enbaarne
Han er jo dog om Bord,
Kan disse Bølge-Taarne
Sig holde mod hans Ord:
Mod Ordet af Guds Søn,
Som lærte Hjerter mange
For Hulken Frydesange,
For Knurren Takkebøn!

3. I Løftingen han sover,
Mens Stormen tuder vild,
At vække dog vel vover
En Svend den Herre mild!
Ja, vaagne brat han maa,
Thi hans Disciples Skare
Nu raaber: frels af Fare!
Ak Herre, vi forgaa!

4. O, hvi er I saa bange?
Hvor er nu Eders Tro?
Hvad er det, I forlange?
For Storm og Bølger Ro?
Velan, vær stille, Hav!
Ti kvær, du Storm, jeg byder!
Og se, ham Bølgen lyder,
For Ordet Stormen tav!

5. Saa gaar det alle Dage
Med Kirke-Snekken fin;
Hvor højt end Bølger brage
Ved hule Stormes Hvin,
Det immer synes kun,
Som Herren hart mon sove,
La'r gaa for Vind og Vove
Sin Ark til Havsens Bund.

6. Det er kun List, han øver
Mod Helved og dets Hær,
Det er kun Tro, han prøver
Hos dem, han haver kær;
Det koster kun et Ord,
Da Storm og Bølger stærke
Det faa til Gavns at mærke,
Vi Herren har om Bord.

7. Da maa sig Kæmper bøje,
Om end de knurre smaat,
Da maa sig Konger føje
Alt efter Sions Drot;
Da raabe Mark og Fjæld:
Kom, lad os Herren love,
Som over Vind og Vove
Har Magt i Gry og Kvæld!

173. (716)

Som: Tag det sorte Kors fra Graven. (K. 75)
eller: Jesus, dine dybe Vunder. (K. 70)

Godt og ondt i Lys og Mørke,
Liv og Død og sandt og Løgn,
Strides, som med lige Styrke,
Hver en hellig Dag og Søgn;
Tages Sagen op fra Rod:
Overherren ejegod
Under Sol og under Mulde
Drages med den ondskabsfulde.

2. Sandhed selv, som er tillige
Lys og Liv fra Evighed,
Lærer os, hvad disse Krige
Allerbedst kan lignes ved:
Peger paa to Sædemænd,
Paa sig selv og Løgneren,
Hver har faaet sit her nede,
Klinte gror om Raps med Hvede.

3. Sandhed saa'de godt til Livet,
Løgnen saa'de ondt til Død,
Engle selv det ej er givet
Bod at raade paa den Nød.
Sandhed selv har svaret nej:
Luges af kan Klinten ej,
Thi det ene med det andet
I hvert Bryst er sammenblandet.

4. Godt og ondt og Lys og Mørke,
Sandt og Løgn og Liv og Død
I hvert Hjærte prøve Styrke,
Farligt er det Sammenstød;
Stærkest synes tidt paa Jord
Mørkets Æt med Løgn og Mord,
Løfte dog paa Sejers-Livet
Sandhed Lysets Børn har givet.

5. Som for Trolde Lyn og Torden
Er for Løgn, hvad Gud har sagt:
Som et Hvedekorn i Jorden
Sandhed selv har sig nedlagt,
Voxer op nu trindt paa Jord
I hvert Bryst, som paa ham tror;
Hveden hans ved Verdens Ende
Er fra Klinten let at kende.

6. Af Guds Naade det er givet
Jesu Kristi Menighed,
Sandhed dér med Lys og Livet
Sig udvikler i Guds Fred!

Hos sit Helgen-Folk vor Drot
Overvinder ondt med godt,
Og, som Nat for Morgenrøden,
Flygter for vor Frelser Døden.

7. Livets Bog har mange Blade,
Snart er dog det sidste vendt,
Hveden samles da i Lade,
Medens Klinten vorder brændt;
Liv og Lys, alt sandt og godt
Findes evig hos vor Drot,
Mens med Løgnen gaar til Grunde
I Nid-Mørket alt det onde.

174. (683)

Som: Hvad kan os komme til for Nød. (K. 105)

I Verdens Morgenstund opgik
Det Lys, vi Livet skylde,
Sin Middagsglans og Kraft det fik
Dog først i Tidens Fylde,
Da Morgenrøden evig from
Ved Midnatstid til Verden kom,
Paa ny den at forgylde.

2. Da planted sig en Vingaard ny
Gud Fader i det lave,
Og Arbejdsfolk i Morgengry
Han lejed til sin Have,
Men lejer immer fler og fler,
Som ledig han paa Torvet ser,
Dem lover Gunst og Gave.

3. Det lakked alt mod Aften brat,
Da ogsaa os han lej'de,
Vel snart vi har den sorte Nat,
Da ingen kan arbejde.

Vi ledig stod den hele Dag,
Til Tidsfordriv vi for i Mag,
Naar ej vi laa i Fejde.

4. End er der dog paa Nattens Rand
En Times Tid tilbage,
Og gør vi kun det lidt, vi kan,
Som gamle Folk og svage;
Da faa vi, hvad han kalder Ret,
Som aldrig bli'r af Godhed træt,
Vil heller gi' end tage.

5. Ja, Vingaards-Manden hoverdig,
Som haver alt at raade,
Den sidste gør den første lig,
Det er en herlig Gaade;
De lærde ej den løse kan,
Men alle smaa har den Forstand:
At Nøglen er Guds Naade.

175. (682).

Egen Tone. (K. 62)

En Sædemand gik ud at saa
Og strøde rundt med begge Hænder,
For over alt det skulde naa,
Imellem begge Ager-Ender.

2. Der faldt en Del paa Alfarvej,
Hvor ingen Sæd kan fæste Rødder,
Hvad Luftens Fugle rawed ej,
Det traadtes under Hestefødder.

3. Der faldt en Del i Jordlag tyndt,
Som Solen alt i Blad forbrændte,
Saa Væxten, pludselig begyndt,
Med Visnen hovedkulds sig endte.

4. Der faldt en Del i Tjørne-Krat,
Kom op, men havde Kaar fuld trange,
Thi i sin Vækst blev Straa forsat,
Og Axene blev hartad svange.

5. Men Resten faldt i Bennevold,
I Muldjord god, den favnedybe:
Den ypperste gav hundred Fold,
Den voveste gav ti og tyve.

6. Den samme Skæbne og Guds Ord
Har under Himmelegne:
Saa mange Slags som der er Jord,
Er der og Hjærter alle Vegne.

7. Hvor Hjærtet er som Alfarvej,
Saa stenhaardt og saa ligegyldigt,
Dér Troen sig indfinder ej,
Men Ordet er deri uskyldigt.

8. Hvor Hjærtet vel som Vox er blødt,
Men dog til Verden solgt i Grunden:
Naar Verden truer, fluks er dødt
Det Haab, der leved kun i Munden.

9. Hvor Hjærtet vel er halvvejs godt,
Men delt for oven og for neden,
Dér tornekrones Ærens Drot,
Thi halte kan ej Kærligheden.

10. Hvor Hjærtets Lyst er Liv og Fred,
Som Perlen, der for alt maa købes:
I Tro og Haab og Kærlighed
Det Maal opnaas, hvortil der løbes.

11. Med Trin-Forskel i Herlighed
Vor Faders Hus har Sale mange,
Men overalt er Liv og Fred
Og evig søde Frydesange.

176. (718)

Egen Tone. (K. 65)

„Kvindelil! din Tro er stor,
Ske dig, som du vilde!"
I det rige Naadens Ord
Sprudler Livets Kilde.

2. Det var Herrens Ord en Gang
Til den Hedning-Kvinde,
Som, mens Klokkerne har Klang,
Aldrig gaar af Minde.

3. Det er stadig Herrens Ord
Til hvert Hjærte lille,
Naar han ser, dets Tro er stor
Til hans Øjne milde.

4. Gærne det ved Hunde smaa
Sig som Kvinden ligner,
Naar kun Smuler det kan faa
Af, hvad Gud velsigner.

5. Smuler af det Livets Brød,
Som fra Himlen kommer,
Det er Lægedom for Død,
Sæd til evig Sommer.

6. Syng da, Hjærte hvert, som tror
Paa Guds Søn den lille,
Evig Tak for Trøstens Ord:
Ske dig, som du vilde!

7. Naar det sker, hvad Hjærtet vil,
Som er Livets Sæde,
Da er Sorg og Død ej til,
Men kun Liv og Glæde.

8. Det vil og vor Frelsermand,
Sorg og Død han haver;
Liv og Glæde lover han
Evig hos sin Fader.

9. Selv er han det Livets Brød,
Hvem deraf vil æde,
Skal indgaa trods Synd og Død
Til vor Herres Glæde.

177. (946)

Egen Tone. (K. 63.)
eller: Med sin Alabasterkrukke. (K. 116)

Aanden opgav Enkesønnen,
Moders Haab og Moders Trøst,
Sygt han stammed Aftenbønnen,
Graaden kvalte hendes Røst;
Enken dog, som sig forlader
Paa de faderløses Fader,
Har til Værge Himlens Gud.

2 Sørgeskaren med den døde
Skred igennem Nains Port,
Skulde dog paa Vejen møde
Aasyn klart og Under stort;
Død, hvad kan dig Graven nytte!
Slip du gaar dog af dit Bytte,
Her er Livets Kildevæld!

3. Jesus med sit Soløje,
Med sin Faders Kærlighed,
Han fra Galilæas Høje
Kom med Lys og Liv og Fred;
Rørt af Ynk han løfted Røsten,
Og med hans „græd ikke!“ Trøsten
Slog i Enke-Hjærtet Rod.

4. Enken var ej mer at ynke,
Jesus mildt til hende saa',
Sorte Mænd lod Baaren synke,
Han lod Enkens Søn opstaa;
Jesus med Guds Ord paa Tunge
Sagde: rejs dig op, du unge!
Se, da sad den døde op.

5. Jesus ham med røde Kinder
Lagde i hans Moders Favn,
Den lyksalige blandt Kvinder
Fik da himmelsk Bod for Savn;
Alle raabte med hinanden:
Stor-Profeten er opstanden,
Nu har Gud besøgt sit Folk!

6. Ja, vor Frelser er opstanden,
Og sit Folk besøger han,
Jesus Kristus, Guddoms-Manden,
Er vort Liv i Dødens Land:
Han os alle gaar i Møde,
Gør de blege Kinder røde,
Tørrer alle Taarer af.

178. (717)

Egen Tone. (K. 64)

Med Straale-Krans om Tinde
Forklaret Jesus stod,
Det varmer os her inde
Ved dybest Hjærterod.

2. Thi naar han aabenbares
I Støvets Egn paa ny,
Skal vi med ham forklares,
Ham møde højt i Sky.

3. Han stod paa Tabors Høje,
Den Guds og Davids Søn:
Som Solen var hans Øje,
Som Lys hans Klædning skøn.

4. Med Venner fra Guds Bolig
Vor Frelser stifted Ord
Om Kors og Død fortrolig,
Om Seng i sorten Jord.

5. O, hør mig, Drot du kære!
Udbrød da Peter glad,
Her er saa godt at være,
Ej mer vi skilles ad! —

6. Vi sidder i det lave,
Vor Frelser over Sol,
Vi sidder mellem Grave,
Han paa Guds Kongestol.

7. Dog godt er her at være,
Det volder Herrens Ord,
Som Aanden til hans Ære
Os trøster med paa Jord.

8. Som Venner i Guds Bolig
Med ham vi stifter Ord
Om Kors og Død fortrolig,
Om Seng i sorten Jord.

9. Vort Kors er uden Jammer,
Vor Død er uden Brod,
Vor Grav et Sovekammer,
Vor Herres Liv vor Lod.

10. Hans Aand er i vor Næde,
Hans Ord er i vor Mund,
Ham selv vi ser med Glæde
Nu om en liden Stund.

11. Til Jesu Kristi Ære
Det tone højt i Sky:
O, her er godt at være
I Herrens Kirkely!

Paasken.

179. (850)

Egen Tone. (K. 67)

Se, hvor nu Jesus træder
Hen til den Morderstad,
Som, mens han for den græder,
Ham laver blodigt Bad!

2. Sit Kors han gaar i Møde
Til Pine og til Død;
Dog vil hans Hjerte bløde
Ved sine Fjenders Nød.

3. Se det Guds Lam, som bærer
Al Verdens Synd og Saar!
Se til, af ham du lærer,
Hvad Kærlighed formaar!

180. (851)

Som: Med Straalekrans om Tinde. (K. 64)
eller: Se, hvor nu Jesus træder. (K. 67)

Vor Frelser frit sin Fjende
Tør under Øjne gaa,
Han véd, han ham skal binde
Og evig Sejer faa.

2. Her er han, som vil løse
Hver syndebundet Træl;
Her er han, som vil øse
Trøst i hver bange Sjæl.

3. Hans Indtog synes ringe,
Et Asen er hans Hest;
Dog skal han Sion bringe
En evig Frydefest.

4, Her er han, Sions Dotter!
Som dig gav Dronning-Navn,
Som Drotten over Drotter
Han tager dig i Favn.

5. Her er han, som vil bære
En Tornekrans for dig,
Og skænker dig med Ære
Guldkronen klar hos sig.

181. (865)

Som: Her komme dine arme smaa. (K. 52)

Gør Døren høj, gør Porten vid
For Ærens Konge mild og blid,
Og raaber for hans Aasyn ud:
Her kommer Ærens Konning prud!

2. Hvem er den Ærens Konge da
I Himlen, hvor han kommer fra?
Er der hans Navn og Ry saa stort
Som Evighedens Æreport?

3. Den Ærens Konge mild og blid
Paa Jorderig til evig Tid,
Han er i Himlen Engle-Drot,
Han er den Herre Sebaot.

4. Den Ærens Drot paa Mark og Fjæld
Er „Gud med os“, Immanuel,
Og med Guds Riges Sol i Vaar
Han bringer os et Gyldenaar.

5. Den Ærens Konge er for vist
Guds Søn, vor Herre Jesus Krist;
Guds Menighed i Davids Stad
Gør Kongen rig og sjæleglad.

6. Guds Kirkeport, du aabne dig
For Ærens Drot fra Himmerig!
Guds Menighed, som Bruden fin,
Luk Døren op for Brudgom din!

7. I Sions Døtre, som vi véd,
Er Tro og Haab og Kærlighed!
Lovsynger lydt den Ærens Drot,
Som Davids-Hytten gør til Slot!

182. (663)

Som: Jesus kalder ad de smaa. (K. 10)
eller: Frygt mit Barn den sande Gud. (K. 18)

Jesus Kristus, Livets Drot,
I den Nat, han blev forraadt,
Brød han Brødet med sin Haand,
Signed det med Ord og Aand,
Sagde: tager, æder frit,
Eder givet, Legem mit!
Ihukommer saa mig tit!

2. Ved den Paaskenadvers-Fest
Bægeret han tog dernæst,
Signed det og sagde saa:
Drikker alle nu derpaa!
Det er Pagtens Bæger nyt,
I mit Blod for jer udgydt;
Mindes saa mig aabenlydt!

3. Saligheds Vidunder stort!
Han for os har fyldestgjort,
Deler med os Livet sit,
Siger os det højt og frit:
Har du Øren? hører du?
Glem, min Sjæl, alt andet nu!
Kom for evig ham i Hu!

188. (853)

Egen Tone. (K. 66.)

Ti, alt Kød, for Aasyn hans,
Som paa Korset blegner!
Solen mistet har sin Glans,
For hans Hoved segner;
Jorden bæver, dødelige!
Jordisk Lyst fra Hjærtet vige
Her for himmelsk Ærefrygt!

2. Kongers Konge, Drotters Drot,
Selv er Offerlammet,
Gæstebudet evig godt
Er i Dag berammet;
Thi hans Kød er Sjæleføde,
Og hans Blod er Liv af Døde,
Herrens Bord er Himmerig.

3. Hvor til Altret under Krans
Det Guds Lam mon fare,
Foran gaar, med Sky om Glans,
Himlens Engleskare:
Kerubim med Øjne blide,
Serafim med Vinger hvide,
Dæmpet, dybt Halleluja.

4. Øjne lukke ved det Syn
Sol og Serafimer,
Tør ej se paa Vredens Lyn
I de mørke Timer;

Gøre saa og frelste Sjæle:
Øjne lukke, tro og knæle,
Sukke dybt: Halleluja!

5. Visdom blev forvendt paa Jord,
Fandt Guds Visdom ringe,
Derfor nu Guds Naades Ord
Maa som Daarskab klinge!
Hvo ej Himmerig vil savne,
Gud maa i hans Daarskab favne,
Sukke dybt: Halleluja!

184. (839)

Litaniet.

(Præst:) O, du Guds Lam, som bar al Verdens Synder!

(Kor:) Forbarm dig over os!

(Præst:) O, du Guds Lam, som bar al Verdens Synder!

(Kor:) Vær os miskundelig!

(Præst:) O, du Guds Lam, som bar al Verdens Synder!

(Kor:) Forlen os din Fred!

(Præst:) Kyrie elaison!

(Kor:) Gud, forbarm dig over os!

Amen, Amen, Amen!

185. (840)

Egen Tone. (K. 69)

O, du Guds Lam!
Med Korsets Skam,

Du bar al Verdens Synder,
Derfra al Trøst begynder;
Miskundelig
Forbarm du dig!

2. O, du Guds Lam!
Med Korsets Skam,
Du bar al Verdens Synder,
Dermed al Fred begynder;
Af Kærlighed
Giv os din Fred!

3. O, du Guds Lam!
Med Korsets Skam,
Du bar al Verdens Synder,
Derfra vort Liv begynder;
Vor Død til Trods,
Opliv du os!

186. (657)

Som: Jesus, Frelser og Befrier. (K. 57)

Hører til, I høje Himle!
Hører til, I Englekor!
Lytter, alle Folkevrimle,
Hvor I stedes trindt paa Jord!
Høre hver, som høre kan,
Alt hvad Sans har og Forstand!
Tier, alle Engletunger!
Jesus, o, vor Jesus sjunger.

2. O, du Guds Apostelskare!
O, hvor eders Hjertegrund
Maatte sig med Fryd opklare,
Da I tog af Jesu Mund
Israels Halleluja,
Priste Gud for Frelse fra
Faraoners Aag og Plage,
Og for Kana'ns Frydedage!

3. O, hvor søde Himmel-Toner
Jesus dig paa Tunge laa,
Da, vor Frelser og Forsoner,
Døden du for Øjne saa'!
Adam ud af Paradis
Gik med Suk for Vredens Ris;
Du igen med Sang oplukker
Paradis, mens Slangen sukker.

4. Evangelium forkynder
Saa du for min svage Tro
Med din Lovsang alt begynder
Livets Træ hos mig at gro;
Ej jeg mer med Ak og Ve
Skal for Øjne Døden se.
Jeg i dig skal trøstig blive,
Med din Sang min Død fordrive.

5. Stem mit Hjærte, rør min Tunge
Frelser med din Guddomshaand,
Til i Liv og Død at sjunge
Med din Røst og med din Aand!
Syng, min Sjæl, at al din Nød
Fandt sin Grav ved Herrens Død!
Syng og tro! saa skal Du stige
Syngende til Himmerige.

187. (690)

Som: Jesus dine dybe Vunder. (K. 70)

David en Gang, tung om Hjærte,
Gik henover Kedrons Vand.
Fuld af Harm, af Graad og Smerte,
Flygtig i sit eget Land;
Men, o Jesus! maatte du
Ikke ængstes mere nu:
Du, som dig til Døden skynder,
Bær al Verdens Sorg og Synder!

2. Gaar du ind udi en Have,
Som er Folkets Frydested,
Angest vil sig straks tillave,
Følger dig i Hælen med.
Kom o Adam, kom og se
Gud udi Getsemane!
Se, hvor dine søde Lyster
Helved=Angest af ham kryster!

3. Se, hvor han med Døden strider,
Ængstet i sin Hjerterod!
Se, hvor Otterslangen bider
Og ophidser alt hans Blod!
Græsset, hvor min Jesus laa,
Fik en blodig Dug oppaa
Af hans Aarers Purpur=Kilde;
Se, hvor led da Jesus ilde!

4. Men, o Blomster, I, som kunde
Vædes af den Dug saa ren!
I lyksalig Stund oprunde
I dog under Palmegren:
Blomsterne i Paradis
Vær mod eder ingen Pris;
Thi det Blod, som eder farved,
Gør, at jeg har Himlen arvet.

5. Naar jeg som et Blomster visner,
Naar jeg tørres skal som Hø,
Naar selv Blodet i mig isner,
Naar jeg daane skal og dø:
Lad den kolde Sved kun staa
Paa min Kind og Læbe blaa!
Lydt min Jesu Blodedraaber
For min Sjæles Frelse raaber.

188. (691)

Som: Jesus, dine dybe Vunder. (K. 70)
eller: Tag det sorte Kors fra Graven. (K. 75)

Ingen Højhed, ingen Ære,
Ingen slig Fuldkommenhed
Kan der under Solen være,
At den sig forsikret véd
For at gøre Syndefald;
Intet Embed, intet Kald
Selv den trøtste betrygger
Imod Gru for Dødens Skygger.

2. Ingen gøre sig de Tanker,
At han ikke snuble kan!
Af vor egen Styrkes Anker
Skuffes vi paa vilden Strand;
Ingen sig formaste maa,
Om han end i Dag kan staa;
Thi han kan i Morgen falde
Og sig ulykfalig kalde.

3. Hanen galer og forkynder
Nattens Gang, men Peder ej
Kender Gang i sine Synder,
Han er paa den brede Vej;
Han forbander sig og svær,
At ham Jesus fremmed er,
Og midt i hans Synd og Laster
Jesus Øje paa ham kaster.

4. Peder, hvis du er den Klippe,
Som Guds Kirke bygges paa,
Hvor kan du da saadan glippe
Og i Storm ej bedre staa!
Nej, vor Jesus Klippen er,
Og hans Ord, som al Ting bær,
Det staar fast og aldrig rygges,
Paa hans Ord Guds Kirke bygges.

5. Peder faldt og blev oprettet
Ved din Naades stærke Arm,
O min Jesus! det har lettet
Anstødsstenen i min Barm;
Naade og hos mig du saa
Lade vil for Retten gaa,
Være med din Trøst til Stede,
Naar som Peder jeg mon græde.

189. (692)

Som: Tag det forte Kors fra Graven. (K. 75)
eller: Jesus dine dybe Vunder. (K. 70)

Jesus, som skal Verden dømme,
Til Pilati Domhus maa
Under Jøde-Baand og Tømme
Fuld af Spot og Skændsel gaa;
For en Hedning, som ej ved
Om Guds Ord og Lov Besked,
Han sig lade maa anklage,
Ja, mod Vold og Uret tage.

2. Du, for hvem al Verden ryster,
Fra hvis Aasyn Lynet gaar
Jordens Fyrster slaar og knyster
Som et ringe Potteskaar, —
Dig den usle Trælle-Æt
Truer nu med Lov og Ret:
Lammets Ret i Støvet træder
Ulve nu i Faareklæder.

3. End vil ej Pilatus være
Saa forhærdet i sin Sjæl,
Han jo, til sin Domstols Ære,
Spørger smaat om Ret og Skel:
Om, hvad Lys i dunkel Sag
De kan bringe for en Dag,
Da ej dømmer uden Brøde
Romer-Retten selv en Jøde.

4. Se, nu svulmed Edder-Lunger,
Gift nu spy'de Slange-Mund,
Aldrig værre Orme-Tunger
Spotted Gud og Sandheds Grund;
Hvad de lyve, det skal staa
Som en Mur at bygge paa;
Nok det være skal at sige:
Han i Ondskab har ej Lige.

5. Dog, for Løgnen kort at fatte,
Lyder det: endog til Rom
Han forbyder Folk at skatte,
Oprør er sin egen Dom;
Over ganske Jødeland
Efter Kronen griber han;
Hvo sig selv en Konge kalder,
Klart fra Kejseren affalder.

6. Om sit Rige og sin Krone
Jesus da et Spørgsmaal faar
Og bekender, at hans Trone
Vel paa faste Fødder staar,
Skinner dog ej over Muld,
Som af Elfenben og Guld;
Thi han troner, sandt at sige,
Kun i Guds og Sandheds Rige.

7. Saadant ej Pilatus ænser,
Spør ej til det Rige Vej,
Inden Romer-Rigets Grænser,
Tænker han, det findes ej;
Hvad er Sandhed! siger han
Som en oplyst Verdens-Mand,
Vender Ryg, hvor ham er givet
Syn af Sandheden og Livet.

8. Vel Pilatus maa bekende,
Noget ved han, som er sandt:
Da Forhøret var til Ende,
Jesus han uskyldig fandt;

Men dog uden alt Bevis
Dømmes her til Livs Fortis
Han, som Sandhed er og Naade:
Det er Urets mørke Gaade.

9. Vel Pilatus fine Hænder
Tvætter smukt i Kilde-Vand,
Og sin Uskyld forevender,
For han er en plaget Mand;
Men Uskyldighedens Blod
Ej aftvætter nogen Flod,
Vaske Hænder end hinanden,
Lige sort er Gernings-Manden.

190. (689)

Som: Jesus, dine dybe Vunder. (K. 70)
eller: Tag det sorte Kors fra Graven. (K. 75)

Solen vel i sorte Klæder
Følger os til Korset hen,
Men til Flokken, ham begræder,
Siger dog vor Sjæle-Ven:
Græde ingen over mig!
Græde heller hver for sig!
Spejler eder, visne Stammer,
I, hvad her den grønne rammer!

2. Se vi hen til Herrens Fjender,
De kan aldrig græde nok,
Thi naar Vredens Dag oprinder,
Raabe skal den hele Flok:
Hvo kan byde Almagt Trods!
Falder, Bjærge, skjuler os!
Men hvor hart de Øjet lukke,
Se de skal, i hvem de stukke.

3. Planter kun for dem Cypresser,
Som udæsker Himlens Gud!
Saa al Verdens Sjælemesser
Ej af Helved frir dem ud;

Men begræder ej den Helt,
Der, som Aanden havde meldt,
Trods hvert Edder-Sting i Hæle,
Skulde for os Slangen kvæle!

4. Hvo som vil sin Frelser følge,
Viske da kun Taaren af!
Hvorfor skal vi Glæden dølge
Ved hans Kors og ved hans Grav!
Da kun vorde Smil til Graad,
Naar vort Ord er uden Daad!
Kun naar Verden har vort Hjærte,
Kristi Kors os volde Smerte!

5. Korsets Træ er Naadens Trone,
Thi det Blod, som dér udrandt
For al Verdens Synd til Sone,
Død og Helved overvandt;
Dér for Liget, som var mit,
Herren gav mig Legem sit;
Saa, skal jeg ved Korset græde,
Græde kun jeg kan af Glæde.

191. (633)

Som: Det kimer nu til Julefest. (K. 20)

Gak under Jesu Kors at staa,
O kære Sjæl, og med Attraa
Vogt paa hans Læber og giv Magt
De Ord, han har til Afsked sagt!

2. Han først for sine Fjender bad:
Tilgiv dem, Fader, og forlad!
Thi hvad de gør, det véd de ej,
Saa blinde paa den brede Vej.

3. O Jesus, bed du og for mig!
Thi om ej fjendsk, dog skrøbelig
Jeg er i alt mit Syn og Værk,
Kun ved din Bøn jeg bliver stærk.

4. Den Røver, som sin Synd fortrød
Og trøsted sig ved Kristi Død,
Sin Miskundhed til evig Pris
Han fast tilsagde Paradis.

5. Lad, Jesus, mig i Dødens Stund
Og høre af din egen Mund:
I Dag du være skal med mig
I Paradis, i Himmerig!

6. Det sidste Suk, min Frelser gav,
Det aanded Liv trods Død og Grav,
Han sagde: Fader! i din Haand
Befaler jeg min Sjæl og Aand.

7. Det Afskedsord sig trænge ind
Dybt i mit Hjærte, Sjæl og Sind,
Og blive saa det sidste Ord,
Jeg tale skal paa denne Jord!

192. (686)

Som: Paa sit Kors i Dødens Smerte. (K. 71.)

Under Korset stod med Smerte,
Stod med gennemboret Hjærte,
Jesu Moder dødningbleg:
Solen sortned, da han daaned,
Sorte Hjærter ham forhaaned,
Pine hans var dem en Leg.

2. Kirken med sit Moder-Hjærte
Kender bedst Marias Smerte,
Under Kors og Verdens Spot;
Men éns Død for alles Brøde
Galden nu dog kan forsøde,
Alting gjorde Jesus godt.

3. Brist da aldrig, Moder-Hjærte!
Drukne kan du al din Smerte
I din Frelsers Kærlighed;
Hvad end Børnene maa lide,
Guds enbaarne ved din Side
Lyser over dem sin Fred!

4. Freden til sin Moders Hjærte
Jesus vandt ved Dødens Smerte,
Den er Kirkens Skat og Pris;
For den Fred hans Kæmper stride,
Med den Fred hans Vidner lide,
Gaa med den til Paradis.

5. Vær velsignet, Moder-Hjærte!
Vær velsignet, Moder-Smerte!
Vær velsignet, Kvinde-Bryst!
I hos Gud har fundet Naade,
Vandt ved Kristi Korses Gaade,
Hvad I savned: evig Trøst.

193. (915)

Egen Tone. (K. 72)

Kors ved Kors paa Golgata
Stod med trende døde Kroppe,
Mellem Røver-Kroppe da
Jesu Kristi hang der oppe.

2. Røver-Sjælen fandt dog der
I et Suk fra Hjærtegrunden,
Verdens Frelser ham var nær,
Hjærtets Suk ham fløj i Munden.

3. Herre Konge! sagde han,
Naar du kommer i dit Rige
Tænk paa mig som sat i Band
Af Guds Lov med mine Lige!

4. Sandelig, var Herrens Ord,
Jeg dit Navn skal ej forglemme,
Bænkes skal du ved mit Bord
Dér, hvor Glæden hun har hjemme.

5. Lyt, min Sjæl, til Jesu Ord,
Naar du midt i Dødens Porte
Føler, du paa Jesus tror,
Skælv kun ej for Skygger sorte!

6. Øre har han for dit Suk,
Hjærte har han for din Kvide,
Og med Ord som Morgen-Dug
Trøster Hjærtet han i Tide.

7. Paradis det er hans Gaard,
Paradis det er hans Rige,
Og hvem der med ham indgaar,
Glædes, æres som hans Lige.

194. (687)

Som: Paa sit Kors i Dødens Smerte. (K. 71)

Jesus, aldrig nogen Sinde
Korsets Træ mig gaa af Minde,
Pine din og Byrde svar!
Men dit Kors, din Død og Smerte
Altid sjunge for mit Hjærte,
Hvad min Frelse kostet har!

2. I dit Fodspor da jeg træder
Og mig stedse varsom glæder
Ved min Fred og Salighed;
Købt jeg blev dit Navn til Ære,
Dyrekøbt, o lad det være
Tanken ved hvert Fodefjed!

3. Giv mig Hjertelag og Kræfter,
Saa jeg skikker mig derefter,
Elsker, følger, lover dig!
Daglig kende Synder-Livet,
Vokse det, du mig har givet,
Det, som glad opofrer sig!

4. Ja, Forsoner, lad mig være
Ofret dig til Tak og Ære,
Leve dig til Velbehag!
Da jeg smile skal ad Døden,
For jeg skuer Morgenrøden
Af en evig højlys Dag.

195. (855)

Som: Tag det sorte Kors fra Graven. (K. 75)

Over Krybben Korset svæver,
Som ved Daaben Korsets Tegn,
Rød og Blod det ser og bæver
Under hver en Himmelegn;
Men, beset med Liv og Aand,
Korset er en Konge-Vaand,
Rettens Spir til Jordens Ender,
Nagelfast i Jesu Hænder.

2. Kongelig paa Tungen bære
Alle Kristne „Korsets Ord“,
Den korsfæstede til Ære,
Knælende ved Herrens Bord;
Og naar virkelig vi Blod
Blande med vor Konning god,
I vor Sjæl som i vor Mine
Kronen adler Korsets Pine.

196. (887)

Som: Jeg vil din Pris udsjunge. (K. 139)
eller: Op, Zion, at oplukke. (K. 198)

Vor Frelser, du som døde
Paa Korsets Træ med Spot
For vores Skyld og Brøde
Og gjorde al Ting godt!
O, lad os længer ej
I Synden søge Glæde,
Men ved din Haand betræde
Den rette Livets Vej!

2. Det er den Vej, du viste
Fra Graven højt i Sky,
Det er den Vej, du priste
For os ved Pagten ny;
Din Aand med Troens Ord
Paa den os vil ledsage
Fra Badet uden Mage
Til Himmeriges Bord.

197. (688)

Egen Tone. (K. 68)

Lær os, Frelser, Livets Væld!
Hvad din Død betyder,
Saa vil til dit Kors med Skel
Nagle vore Lyder!
Lær i Aanden os at saa
Grædende her neden,
Saa du Lovsang høste maa,
Naar vi fare heden!

198. (634)

Egen Tone. (K. 78)

Krist stod op af Døde
I Paaske-Morgenrøde!
Thi synger lydt og sjæleglad
Hans Menighed i allen Stad:
Ære være Gud i det høje!

2. Krist stod op af Døde,
Affonet er vor Brøde!
Thi synger lydt og sjæleglad
Hans Menighed i allen Stad:
Ære være Gud i det høje!

3. Krist stod op af Døde,
I Himlen vi ham møde!
Thi synger lydt og sjæleglad
Hans Menighed i allen Stad:
Ære være Gud i det høje!

199. (841)

Som: Et Barn er født i Betlehem. (K. 46 og 47)

En Søndag-Morgen :,: Kvinder tre :,:
Til Herrens Grav saa ginge de.
Halleluja!

2. De kom med Salve dyr og fin,
Hans Lig at salve under Lin.
Halleluja!

3. Det var en tung, dog liflig Gang,
De gik af Kærlighedens Tvang.
Halleluja!

4. Den store Sten, de anked paa,
Bortvæltet alt ved Graven laa.
Halleluja!

5. Der sad en Engel klædt i Lyn,
Det var et herligt Morgen-Syn.
Halleluja!

6. Han sagde: bort med Frygt og Gru!
Han, som var død, han lever nu.
Halleluja!

7. Her ser I Stedet, hvor han laa,
Ligklæderne han havde paa.
Halleluja!

8. Disiplerne I melde brat:
Fordreven er nu Dødens Nat!
Halleluja!

9. En lys og hellig Paaskedag
Har klaret hele Jordens Sag.
Halleluja!

10. Nu byder frit kun :,: Døden Trods :,:
Og synger højt i Sky med os:
Halleluja!

200. (859)

Som: Et Barn er født i Betlehem. (K. 46 og 47)

I Graven laa den :,: Herre Krist :,:
Men han opstanden er for vist.
Halleluja!

2. Hans Gravhøj var en Klippegren,
Dog stødte Fod han ej paa Sten.
Halleluja!

3. Guds Engle bar ham ind og ud,
For han var baade Mand og Gud.
Halleluja!

4. I Vejen laa en Sten fuld svar,
Den vælted bort en Engel klar.
Halleluja!

5. Der stod en Vagt for Gud i Vald,
Den blæste Engelen omkuld.
Halleluja!

6. Som Straale-Skytten*) morgenrød
Saa stod han op af Jordens Skød.
Halleluja!

7. Alt Rød, som afsler Jesu Skrud,
Det bære Engle ind og ud.
Halleluja!

8. Vi leve vil og :,: dø med Krist :,:
Som Sole vi opstaa for vist.
Halleluja!

201. (635)

Egen Tone. (K. 74)

Livsalig Paaskedag!
Nu vunden er vor Sag,
Langfredags bitre Minde
Maa nu saa sødt henrinde;
Thi Jesus vandt med Ære,
Hans Navn velsignet være!

2. Velkommen, Englebud!
Som melder os fra Gud:
Vor Frelser Jesus ikke
Skal mer i Graven ligge,
Men opstaa til Guds Ære,
Hans Navn velsignet være!

3. Bort, du beseglet' Sten,
Som gjemmer Jesu Ben!
Du kan ham ej indlukke,
Guds Søn ej saa vil bukke,
Du og hans Kraft maa lære,
Hans Navn velsignet være!

---

*) Solen.

4. O prægtig Morgenglans,
Som overgaar al Sans!
Guds Søn, vor Sol, er oppe,
Han Mørkets Kæmpetroppe
Adsplittet har med Ære,
Hans Navn velsignet være!

5. Trods dig, du Dødens Brod!
Nu har du tabt din Od,
Trods, alle Gravens Vagter!
Trods, alle Helvedmagter!
I tabte med Vanære,
Guds Navn velsignet være!

6. O kære Sjæl, stig op
Til Himlens Stjærnetop,
Din Sejerssang at sjunge
Med Hjærte, Mund og Tunge
Til den opstandnes Ære;
Hans Navn velsignet være!

202. (857)

Som: Jeg vil din Pris udsjunge. (K. 139)
eller: Op, Zion, at oplukke. (K. 198)

I Døden Jesus blunded,
I Graven lagdes ned,
Har nu dog overvundet
Al Dødens Bitterhed;
Nu rinder op saa klar
Den Sol med Lys og Glæde,
Som i sit Jordeklæde
Saa slet formørket var.

2. I Hvy ved Engle-Styrke
Blev Stenen væltet hen,
Af Gravens Vraa den mørke
Opstod vor Sjæle-Ven.

Ser, I med Haab i Hu,
Som Jesus nys ombragte,
Som ham paa Korset strakte:
Han lever dog endnu!

3. Vor Lovsang kækt udbryde
Om Jesu Herlighed!
Den hele Jord sig fryde,
Som skælved, da han led!
Hans Løfte er nu vist,
Thi sjunger alle Munde
Af dybe Hjertens-Grunde:
Tak ske dig, Herre-Krist!

4. Nu fik man det at vide:
Den Skam og Død, du led,
Din Sjæle-Angst og Kvide
Var for vor Salighed;
Vi Sejer fik ved dig,
Thi vil vi Solen møde
I Paaske-Morgenrøde
Med Sang og Sejers-Skrig.

5. Almægtig Sejerherre,
Som Fjendens hele Magt,
Dit Frelsernavn til Ære,
Har under Fødder lagt!
Lær os at kæmpe saa,
At naar vor Strid har Ende,
Vi Palmer kan i Hænde
Og Livets Krone faa!

203. (636)

Egen Tone. (K. 75)

Tag det sorte Kors fra Graven!
Plant en Lilje, hvor det stod!
Ved hvert Skridt i Dødninghaven
Blomster spire for vor Fod!

Englevinger paa vor Grav:
For den brudte Vandringsstav!
Palmefugl for Askekrukke!
Frydesang for hule Sukke!

2. Solen fortned, da han blegned,
Som for os udgød sit Blod,
Graven lyste, Mørket segned,
Da forklaret han opstod.
Tøn, vor Lovsang, højt i Sky
Sødt i Paaske-Morgengry;
Jesus Kristus er opstanden,
Evig lever Guddoms-Manden!

3. Se Maria Magdalene!
Hænder nys hun vred i Gru,
Sukked, til at røre Stene:
Hvor? ak, hvor er Herren nu?
Se, af Øjets Taareflod
Morgensolen mildt opstod:
I den Grav, hvor han har hvilet,
Hun har fundet Englesmilet!

4. Brister, alle Helgengrave!
Herens Røst i Dæmring sval
Lyder i de dødes Have,
Skaber Lys i Skyggedal;
Herren kalder, men ej nu:
„Synder, Adam! hvor er du?"
Sødt det toner, Engle tie:
„Her er Frelseren, Marie!"

5. Ja, han er her, Guddoms-Manden,
Sprængte er nu Dødens Baand,
Han er visselig opstanden,
Og hans Ord er Liv og Aand;
Nu en Foraars-Morgen skøn
Rinder op for os i Løn,

Og, som Paaskesalmen klinger,
Vokser Sjælens Fuglevinger.

204. (917)

Som: Blomstre som en Rosengaard. (K. 41)
eller: Takker Herren god og mild. (K. 32)

Dødning-Gud er ej vor Drot,
Han er Livets Herre,
Graven, gjort af ham til Spot,
Ej ham kan indspærre:
Den, da Morgenhanen gol,
Brast for ham, som Sky for Sol,
Fængslet tog han fangen.

2. Derfor skyder nu kun til
Alle Kirkegrave!
Gører kun, som Verden vil,
Kirkegaard til Have!
Bygt er over Dødningben
Kirken ej til Bavtasten,
Men til Sejersbue.

3. Op i Klokketaarnet svang
Malmen sig fra Gruben,
Dér med sin nyfødte Klang
Raaber den af Struben:
Kirkens Aand er trindt paa Jord
Det opstandne Livets Ord,
Dødens Overvinder!

4. Livet trods den bitre Død,
Trods al Stumhed, Mæle,
Priste højt, som Klokken lød,
Igenfødte Sjæle;
Derom taler Nat med Dag
I de høje Bedeslag
Aarle end og silde.

5. Venner, hvor vil I da hen
Med skrinlagte Præster?
Gravskrift jo den bedste Pen
Over Ordet fæster;
Kun i Livets Haand af Grav
Rejser sig den døde Stav
Som en Sejerspalme.

6. Hund med Liv er Kæmpe stor
Mod den døde Løve,
Saa er Aandens mindste Ord
Mod hver Penneprøve;
Mod al Malm i Klippeskød,
Klokken, ihvor lavt den lød,
Stærk er dog at nævne.

Og, saa lidt som kime kan
Klokkemalm i Gruben,
Tro forplante kan om Land
Ord af Penne-Struben:
Kirken, sig til Kraft og Trøst,
Laane af det stumme Røst,
Laane Liv af Døden.

8. Tændte med en Pen paa Jord
Lys og Ild vor Mester?
Og betro'de vel sit Ord
Han til stumme Præster?
Flød ej Talen fra hans Mund!
Lagde til sit Hus ej Grund
Han med Lue-Tunger!

9. Har af Folk og Tungemaal
Han da bygt sin Kirke?
Pen, saa lidt som Guld og Staal,
Daad deri kan virke,
Følger kun i Herrefærd,
Som dets Skygge, Aandens Sværd,
Daaden at beskrive.

10. Lad da, Venner, os som tro
Tale Folk til Live!
Da skal Daad paa Jord opgro,
Værdig at beskrive,
Vise klart og lære godt:
Livets Fyrste er vor Drot,
Laante os sin Tunge.

11. Brat for Liv af Døde da
Hjærte-Klokkemalmen
Kimer sit Halleluja
Klart i Kirkesamlen;
Mangen Tone og ved Stav
Rejser sig af skulme Grav,
For den Lyst at dele.

12. Dog, langt mer end det formaar
Kirkens Lue-Tunge,
Som trods Sjælens Banesaar
Lærer den at sjunge:
Vaagne skal ved Livets Ord
Dødens Fanger trindt paa Jord,
Jesu Pris istemme.

23. Ja, som Storken over Hav
Lydelig sig svinger,
Fare skal foruden Stav
Aand paa Tonevinger
Verden rundt, og Ordets Dyd
Sjunge ud til Folkefryd,
Døden dybt beskæmme.

14. Derfor lovet være du,
Som stod op af Døde!
Kalder dig til Gravens Gru
Kun dens Førstegrøde,
Vil en Gang, som nu i Aand,
Klarlig løse Dødens Baand
Paa den hele Klode!

205. (858)

Egen Tone. (K. 76)

Som Foraars-Solen morgenrød
Stod Jesus op af Jordens Skød
Med Liv og Lys tillige;
Derfor, saa længe Verden staar,
Nu efter Vinter kommer Vaar
Livsalig i Guds Rige.

2. Som Fuglekor i Mark og Lund
Lovsynger Vaar i allen Stund
Med deres Toner søde,
Saa alle Tunger trindt om Land
Lovsynge Dødens Overmand
I Paaske-Morgenrøde.

3. Som Blomster alle staa i Flor,
Som Skoven grønnes, Kornet gror
Ved Vaarens Kræfter milde,
Saa blomstrer alt i Jesu Navn
Og bærer Frugt til Folkegavn,
Som aarle saa og silde.

206. (720)

Som: Jeg véd et evigt Himmerig. (K. 93)
eller: Op, al den Ting, som Gud har gjort. (K.113)

Det lifligt er for os at gaa
Med Jesu Ord i Munde,
Hans Liv og Død at grunde paa
Og klare nogenlunde.

2. Med Sorg i Hu Disipler to
Dog talte med hinanden
Derom, mens ej de turde tro,
Den døde var opstanden.

3. De glade Kvinders Morgenbud
Dem kunde ej husvale,
Til Emaus de vandred ud,
Da Sol var ved at dale.

4. Om Jesu Kors, hans Død og Grav
De skifted Ord med Kvide,
Om Livets Sol og Dødens Hav
Faldt Tankerne saa stride.

5. Men han, hvis Liv de stredes om,
Var ganske nær til Stede,
Som Tredjemand til dem han kom
Med Liv og Lys og Glæde.

6. Han skammede dem venlig ud,
For de til Tro var trevne
Paa Spaadoms Ord, som Himlens Gud
I Bog dem gav beskrevne.

7. Han lærte dem, hvorban det lød
Om Frelseren her neden,
Som skulde gennem Kval og Død
Indgaa til Herligheden.

8. Saa taagefuldt var deres Syn,
At de ham ikke kendte,
Men ved hvert Ord som Lyn i Lyn,
Dog deres Hjerter brændte.

9. De kærlig ham til sig indbød,
Og blev saa brat hans Gæster:
Thi da han Brødet til dem brød,
De kendte deres Mester.

10. Opstandne Frelser kom og saa
Til os, som for dig sjunge,
Og tal, saa Hjærtet brænde maa
Af Gløden paa din Tunge!

11. Lær os at overse vor Død
Med Livet i det høje!
Og naar du til os bryder Brød,
Staa selv os klart for Øje!

207. (721)

Som: Jeg véd et evigt Himmerig. (K. 93)

Dig vandre vi saa gerne med,
Opstandne Jesus lille!
Med dig til Himlens Hvilested
Vi gærne følges ville.

2. O, kom til os og slip os ej,
Men drag os, naar vi ikke
Er raske nok paa Himlens Vej,
Hvor Torne Foden stikke!

3. Vor Aftenstund er altid nær
I hver en Livets Alder;
O, vær vort Lys med lisligt Skær,
Naar Aftenduggen falder!

4. Naar da vor dunkle Pilgrimsfærd
Ved Maalet er til Ende,
Vi skal med himmelsk Klarhed dér
Dig og din Fader kende.

208. (901)

Som: Nu ringer alle Klokker mod Sky. (K. 77)

Luk Øjne op, al Kristenhed!
Se hist, hvor Fuglen synger,
Sig Bakke op og Bakke ned
End Kirkestien slynger!

2. Den snor sig over Mark og Eng
Imellem Korn og Blommer
Forbi saa mangen Fuglefeng
I Vaar og tidlig Sommer.

3. Luk Øren op al Kristenhed!
Og hør, at Guddoms-Manden
Med Liv og Lys og Himlens Fred
Er og hos os opstanden!

4. Her Aand og Liv er end hans Ord,
Her vendes Sorg til Glæde,
Og grandt det mærkes ved hans Bord,
At han er selv til Stede.

5. Ja, i vort Hjærte og vor Mund
Er Livets Ord det søde,
Som i en Paaske-Morgenstund,
Opstaaet fra de døde.

6. Derfor udbrød en Morgensang
Fra Hjærterne, som brændte,
Da Jesus mødte os i Vang
Og Himmellyset tændte.

7. Lad os med Sang da haste hjem
Til hans Apostlers Dage,
Og med dem i Jerusalem
Velsignelsen modtage!

209. (637)

Som: Jesus, Frelser og Befrier. (K. 57)

Tak, du store Sejerherre,
Tak, du Livets Himmelhelt,
At du ej dig lod indspærre
I det helvedmørke Telt!

Tak, for aarle du opstod
Og fik Døden under Fod!
Ingen Tunge kan den Glæde
Med tilbørlig Pris udkvæde.

Herrens Himmelfart.

---

210. (651)

Som: Krist stod op af Døde. (K. 73)

Jesus, himmelfaren,
Højt over Engleskaren
Nu sidder ved Guds højre Haand
Og sender os sin Faders Aand.
Bøjer alle Knæ for vor Frelser!

2. Jesus, himmelfaren,
Udsender Engleskaren
Al Jorden rundt til sine smaa,
At vinke dem til Himlens Blaa.
Bøjer alle Knæ for vor Frelser!

3. Jesus himmelfaren,
Dog midt i Folkeskaren
Uddeler Himlens Vin og Brød,
Er med sit Folk i Liv og Død:
Bøjer alle Knæ for vor Frelser!

211. (904)

Som: Lover den Herre, den mægtige Konge, med Ære. (K. 100)

Manden i Muld, som er baaren
og født af en Kvinde,
Han er fra Hulen opstegen
til Himlenes Tinde,

Straaled paa ny,
Hæved sig let over Sky,
Har nu i Himlen Højsæde.

2. Øjet af Muld overskuer
nu Stjærnernes Vange,
Øret af Muld sig forlyster
med Englenes Sange,
Barmen af Muld,
Nu af Guds Kærlighed fuld,
Svulmer med Saligheds-Fylden.

212. (641)

Egen Tone. (K. 78)

Sin Vogn gør han af Skyer blaa,
I Aag han Storme spænder,
Den ganske Jord med Klipper graa
Som Voks er i hans Hænder,
Hans Sværd er hvast, hans Spir er godt,
Hans Folk er vi, den Drotters Drot,
Hans Navn er Jesus Kristus.

2. Guldkronen bærer han i Løn
Og Sværdet helst i Skede,
Og, som den bedste Faders Søn,
Hans Lyst det er at bede:
For alle Sjæle beder han,
Og beder dem med Bud om Land
Ej at forsmaa hans Krone.

3. Hans Bøn er stærk, hans Bud er godt,
Med Gud os at udsone;
Men dog, fordi han her med Spot
Kun bar en Torne-Krone,
Er Verdens Daarer til Foragt
Hans Julebud, hans Kongemagt,
Hans Fred og Glans og Glæde.

4. Men naar tilbage aabenlyst,
Som han opfór, han kommer,
Og naar Basunens Drøn gør tyst
For ham, al Verdens Dommer:
Da vel enhver, han kendes ved
I Guds sin Faders Herlighed!
Dem vis er Livets Krone.

218. (642)

Som: Jesus, Frelser og Befrier. (K. 57)

Vaj nu Danebrog, paa Voven,
Rul nu, Bølge himmelblaa,
Spring nu ud, hver Bøg i Skoven,
Sjunger, alle Fugle smaa!
Lilier i Højtidsdragt,
I som fik trods Konger Pragt,
Samler eder, som vi synge,
Mens det kimer, tæt i Klynge!

2. Han, som under Vinters Hjærte
Fødtes under Hyttetag,
Han, der vaandeð sig i Smerte,
Under Jævndøgn-Stormens Brag,
Støvets Søn med Kød og Blod,
Han af Gravens Skød opstod,
Han opstod, som Blomst udspringer,
Stak i Sky paa Ørnevinger.

3. Føle skal det Folkevrimlen:
Ja og Amen er Guds Ord,
Jorden løftet er mod Himlen,
Himlen sænket er mod Jord,
Stigen rejst til Engle-Gang
Under Støvets Frydesang:
Tonestigen fra vor Tunge
Did op, hvor Serafer sjunge.

4. Ja, vor Høvding er der oppe,
Jesus Kristus, Gud og Mand,
Over alle Stjærnetoppe
Troner højt i Vælde han,
Kalder os, som tro hans Ord,
Legem sit og Lys paa Jord
Frit blandt Engle det fortælles:
Støv med Gud har Aand til fælles.

5 Derfra kommer han tilbage
Aabenlyst, som han opfór,
Kroner herlig sine Dage,
Vækker Døde med sit Ord,
Vinker mildt, med Kalken ny,
Legem sit til sig i Sky
Peger paa sit Æresæde,
Siger: hvil i salig Glæde!

214. (863)

Egen Tone. (K. 79)

Kommer, Sjæle dyrekøbte
Og til mer end Engle døbte,
Søskende til Davids Søn!
Lad os med Guds Engleskare
Og med ham til Himmels fare,
Se den frommes store Løn!

2. Hører i de Toner søde,
Stigende som Liv af Døde,
Himmelhærens Velkomstsang
Til den ædle Straale-Skytte,
Som med Sejer, Pris og Bytte
Kom fra Hel og Blomstervang!

3. Trindt det lyder ham i Møde:
Vær velkommen fra de døde,

Alle Djævles Skræk og Gru!
Over dem gaa Flammebølger,
Folket ingenløst dig følger,
Nys fortabt men fundet nu.

4. Kæmper, I som Borgen værne
Borgen over Sky og Stjærne,
Aabner brat den høje Port!
Sejerrig fra Dybet kommer
Verdens Frelser, Verdens Dommer,
Navnet hans er evig stort.

5. Møder ham med gyldne Kroner,
Ham og mange Millioner,
Dyrekøbte med hans Blod,
Stigende fra Jammerdale
Nu med ham til Frydesale!
Takker ham, for han er god!

6. Mellem Engle Mænd nu tælles,
Har med Herren alt til fælles:
Aand og Støv og Liv og Blod,
Troen, Haabet, Kærligheden,
Lyset, Glansen, Glæden, Freden,
Livets Træ og Livets Flod.

215. (862)

Egen Tone. (K. 82)

Optagen er i Herlighed
Du, som i Naade kom herned,
Vor Gud og Frelser kære!
Velsignelsen du efterlod,
Med Løftet om den Trøster god,
Som evig her skal være.

2. Guds Engle saa dig stige op
I Støvets Dragt med Sjæl og Krop,

Det var dem sært at skue:
Beundrende Guds skjulte Raad,
De lydt besang din Heltedaad
Paa Jordens Myretue.

3. I Skyer, lad i Evighed
Velsignelsen nu dryppe ned
Paa Eng og Mark og Skove!
Som Kerubimer fór paa Sky
Vor Moders Søn med Kunsten ny;
Guds Engle, I ham love!

216. (643)

Som: Min Sjæl og Aand opmuntre dig. (K. 80)

Min Høvding fór til Himlen hjem,
Og jeg som Jesu Legems Lem,
Vil glad i Aanden være;
Thi ogsaa mig indfører han
Engang med sig i Livets Land,
Dèr evig til hans Ære
Min Straaledragt at bære.

Pinsen.

---

217. (652)

Som: Krist stod op af Døde, (K. 73)

Kraften fra det høje,
Alt som en Ild for Øje,
Med alle Tungers Lifligheb
Nedbaled til Guds Menighed.
Takker alle Gud for hans Gave!

2. Kraften fra det høje,
Guds Aand, os sammenføje,
Fra Øst og Vest, fra Syd og Nord,
Til Gæster ved vor Herres Bord!
Takker alle Gud for hans Gave!

3. Kraften fra det høje
Os i vort Sind fornøje,
Som Herrens Folk med Himlens Fred,
Udvalgte til Guds Salighed!
Takker alle Gud for hans Gave!

218. (645)

Som: Et Barn er født i Betlehem. (K. 46 og 47)

Fra Himlen kom den Helligaand,
Helligaand,
Og løste Jordens Tungebaand,
Halleluja!

2. Han kom som Jesu Kristi Tolk
Med Tunger ny til alle Folk.
Halleluja!

3. Han kom med Ild og Kraft fra Gud
Til alle Herrens Sendebud.
Halleluja!

4. Hvor frit de tale trindt paa Jord,
Dér Aand og Liv er Jesu Ord.
Halleluja!

5. Dér mærker Øret Herrens Røst,
Dér føler Hjærtet Aandens Trøst.
Halleluja!

6. Dér Sjælen ser i Spejlet klart
Sin Frelsers Glans og Himmelfart.
Halleluja!

7. Dér skaber og til Herrens Pris
Guds Aandepust et Paradis.
Halleluja!

8. Dér er Guds Stad og Hus paa Jord,
Med Herrens Bad og Herrens Bord.
Halleluja!

9. Dér løfter sig en Lovsang ny
Paa Englevinger højt i Sky.
Halleluja!

10. For Ild og Kraft og Lys og Fred
Da synger Kristi Menighed:
Halleluja!

11. Da holder med sin høje Gæst,
Høje Gæst,
Guds Folk en liflig Pinsefest.
Halleluja!

219. (697)

Egen Tone. (K. 83)
eller: For dig, vór Herre, som Dage kun. (K. 132)

Apostlerne sad i Jerusalem
Og bied paa Herrens Time,
For Øren da brat det ringed dem,
Som tusende Klokker kime.

2. Det rørte dem alle saa underlig,
Det var ikke før oplevet:
Der taltes om dem i Himmerig,
Dér blev deres Navne skrevet.

3. Der taltes om dem, som Livets Ord
Nu skulde med Kraft forkynde,
Om Himmel-Glæden ved Herrens Bord,
Som skulde paa Jord begynde.

4. Gud Fader han sagde: er det ej nok
Til Fred og Fryd der nede,
Jeg sender din Kirke en Engleflok,
At synge med Folk og bede?

5. Vor Frelser han svared: du véd det bedst,
Hvorfor jeg paa Korset døde:
Det var for en glædelig Pinsefest,
Saa Hjærter og Tunger gløde.

6. Gud Fader han sagde: velan, min Søn!
Skal Hjærtet for Himlen brænde,
Livsaanden, som luer hos os i Løn,
Maa Ilden paa Jord optænde.

7. Den Aand, som nu kun er min og din.
Vi maa da med Smaafolk dele
Og skænke dem lidt af den søde Vin,
Som fryder os i det hele.

8. Da hørtes paa Sion der Sus og Brus,
Det bølgede som et Lagen:
Med Kraft fra det høje, det lave Hus
Opfyldtes paa Pinsedagen.

9. Da saaes der Tunger som Ild og Gløb,
Guds Venner de fløj i Munden:
Paa alle Folks Tunger Guds Ord genløb
Mangfoldig, men ens i Grunden.

10. Saa tændtes paa Jorden det Lys fra Gud,
Der haver sam Solen straalet,
Hvor levende Røster Guds Julebud
Forkyndte paa Modersmaalet.

11. Og har vi til nu paa det store Ord
Som Børnene smaa kun stammet,
Af Himmelens Ild, som kom til Jord,
Vi har dog en Gnist annammet.

12. Den Gnist, den ulmer hos os endnu,
Opblusser og i Guds Time,
Saa gladelig rinder det os i Hu
At Himmerigs Klokker kime.

220. (675)

Egen Tone. (K. 84)
eller: Kommer Sjæle, dyrekøbte. (K. 79)

Var I ikke Galilæer!
Kaldte eder Farisæer
Ej med Haan udlærte Mænd,
I, som bragte først paa Tale
Ham, som laa i Dødens Dvale
Men stod herlig op igen!

2. Jødelands Apostelskare!
Hvad i Verden kan forklare

Kraften i dit gamle Ord
Som endnu gør Underværker,
Har til stolte Mindesmærker
Kirker alle trindt paa Jord!

3. Ja, hvor kan, skønt Sproget døde,
Eders Ord paa Tunger gløde,
Trodse Vid og Blok og Baal!
Hvor kan eders Aand i Norden,
I hver Stad og Vraa paa Jorden,
Tale Folkets Modersmaal!

4. Paaskemorgen, Pinsedagen,
Ikkun de forklare Sagen,
Gav jer alle Tungers Aand:
Aanden, som kan alt udvirke,
Som i Jesu Kristi Kirke
Løser alle Tungebaand.

5. Ikke jer det er, som tale,
Siger han, som kan befale,
Men det er min Faders Aand;
Derfor, skønt I tidlig døde,
Eders Taler evig gløde,
Smelter alle Sjælens Baand.

6. Sandelig, det var Guds Finger,
Som gav Bruden Ørnevinger,
Midt i Ørken Hus og Gaard,
Som gav Korsets Ord fra Østen
Sangerstemmen, Kæmperøsten
Gennem atten Hundredaar.

7. Derfor gløde vore Tunger,
Derfor sødt det i os sjunger,
Naar vi prise Jesu Navn,
Og vor Sjæl i Kirkeordet,
Smeltende ved Naadebordet,
Synker sødt i Jesu Favn.

8. Modersmaalet dybt sig bøjer,
Let og liflig det sig føjer
Efter Herrens Tankegang;
Yndigt selv, men blødt derefter,
Laaner Aand og Ild og Kræfter
Det af Sions Heltesang.

221. (739)

Egen Tone. (K. 85)

I al sin Glans nu straaler Solen,
Livs-Lyset over Naadestolen,
Nu kom vor Pinselilje-Tid,
Nu har vi Sommer skær og blid,
Nu spaar os mer end Englerøst
I Jesu Navn en gylden Høst.

2. I Sommernattens korte Svale
Slaar højt Fredskovens Nattergale,
Saa alt, hvad Herren kalder sit,
Maa slumre sødt og vaagne blidt,
Maa drømme sødt om Paradis
Og vaagne til vor Herres Pris.

3. Det aander himmelsk over Støvet,
Det vifter hjemlig gennem Løvet.
Det lufter liflig under Sky
Fra Paradis, opladt paa ny,
Og yndig risler ved vor Fod
I Engen Bæk af Livets Flod.

4. Det volder alt den Aand, som daler,
Det virker alt den Aand, som taler
Ej af sig selv, men os til Trøst,
Af Kærlighed med Sandheds Røst,
I Ordets Navn, som her blev Kød,
Og fór til Himmels hvid og rød.

5. Opvaagner, alle dybe Toner,
Til Pris for Menneskets Forsoner!
Forsamles alle Tungemaal
I Takkesangens Offerskaal!
Istemmer over Herrens Bord
Nu Menighedens fulde Kor!

6. I Jesu Navn da Tungen gløder
Hos Hedninger saa vel som Jøder;
I Jesus-Navnets Offerskaal
Hensmelte alle Modersmaal;
I Jesu Navn udbryder da
Det evige Halleluja.

7. Vor Gud og Fader uden Lige!
Da blomstrer Rosen i dit Rige,
Som Sole vi gaa op og ned
I din enbaarnes Herlighed;
Thi du for Hjærtet, vi gav dig,
Gav os med ham dit Himmerig.

222. (886)

Som: Fader vor udi Himmerig. (K. 122)

Klar op, vort Hjærte, Sjæl og Sind!
Det er Gud Faders Foraars-Vind,
Hans Aandepust, som suser nu
Og skyder Herrens Folk i Hu,
At Ja og Amen er hvert Ord,
Han taler til os her paa Jord.

2. O Helligaand! du gik som Gud
Med Himlens Lys og Lue ud,
Fra Faderen og fra Guds Søn,
Og tændte Pinse-Ild saa skøn,
At hele Jorderig derved
Oplysning fik til Salighed.

3. I Tungers Skikkelse udvalgt
Du paa Apostelskaren faldt,
Saa Jesus dem paa Tungen laa,
De kunde tale og forstaa
Hvert Tungemaal, hvorhen de kom,
At brede ud hans Herredom.

4. Dermed Guds-Aanden daled ned
Til hele Kristi Menighed,
Dermed det gjordes klart paa Jord:
Guds Røst er i hans Riges Ord,
Og den skal gaa fra Mund til Mund,
Slaa ned som Lyn i Hjærtens Grund.

5. Thi findes end i Syd og Nord
Den samme Aand i Rigets Ord,
Den samme Kraft, den samme Ild,
Den samme Lysning klar og mild,
Den samme Trøst, den samme Ro
For Hjærter alle, som kan tro.

223. (902)

Egen Tone. (K. 86)

Talsmand, som paa Jorderige
Med et Suk kan bedst udsige,
Hvad vi evig trænge til,
I et Kys kan alt udtrykke,
Hvad for evig gør vor Lykke,
Du, som kan, alt hvad du vil!
Værdiges, til os át dale
Og Guds Storværk at udtale
Paa vort jævne Modersmaal!

2. Kun hvad du har set, du maler,
Kun om hvad du véd, du taler,
Kærligheds og Sandheds Aand!
Du, som skænker, hvad du nævner
Gør os, trods de svage Evner,
Visere end Salomon:

Visere til Dyb at øve,
Visere til Aande-Prøve,
Visere til Salighed!

3. Sjælesørger fra det høje!
Hold med os et vaagent Øje,
Vogt som Duer os for Høg!
Væk de dorske, styrk de svage,
Tugt de trygge trøst de spage,
Gør os daglig Hus-Besøg!
Dan vort Hjærte, løs vor Tunge,
Saa vi bede, saa vi sjunge
Yndelig i Jesu Navn!

4. Trøster over alt, som truer,
Alt, hvorfor vort Hjærte gruer,
Trøster over alle Tab!
Skænk os, skønt vi bo paa Sletten,
I det høje Indfødsretten,
I Guds Rige Borgerskab!
Saa i alt for onde Dage
Glade vi herfra kan drage
Did, hvor der er evig Fred.

5. Blide, himmelske Ledsager,
Som for Støvet dig umager
Gennem Ild og gennem Vand!
Led os, bøjet, liljehaandet,
Som de smaa i Ledebaandet,
Til Forjættelsernes Land!
Livets Krone for os blinke,
Fader-Haanden mildt os vinke,
Naar vi byde skal Farvel!

224. (725)

Som: Det limer nu til Julefest. (K. 20)
eller: Her komme dine arme smaa. (K. 52)

Du, som den store Pinsedag
Opflammed Guds Apostel-Lag,

Og gav dem Bod for alle Savn,
O, kom til os i Jesu Navn!

2. Gud Hellig-Aand! ja, kom til os,
Vor Uforstandighed til Trods,
Saa mange, som dog tro paa ham,
Der bar for alle Korsets Skam!

3. Ak faderløs er, uden dig,
Den lille Flok paa Jorderig,
Og, som hvert Legem uden Aand,
Et Bytte kun i Dødens Haand.

4. Du os genføder i vor Daab
Til Børneret og Barnehaab;
Og vokse maa ved dig de smaa,
Skal Herren de til Hoved naa.

5. Du giver Mælk i Moderskød,
Du mætter os med Livets Brød,
Og, som en Fosterfader fin,
Du skænker os med Glædens Vin.

6. Du skaber Ordet i vor Mund,
Som uden dig er Bogstav kun;
Du ene løser Dødens Baand,
Thi evig ét er Liv og Aand.

7. Du er hans Røst, som raaber: kom
Til Fristed mit for Død og Dom!
Du sammenføjer, som Guds Haand,
Hans Menighed med Hjertebaand.

8. Du river ned hver Mellemvæg,
Som gør splidagtig lærd og læg;
Du stifter sand og evig Fred
I Tro og Haab og Kærlighed!

9. Kom, Fredens, Kærlighedens Aand,
Almægtig, som Guds højre Haand,
Og gør til ét os fjærn og nær,
Som Liv og Sandhed have kær!

10. Vær altid hos os, stærk og mild,
Med Livets Lys og Himlens Ild,
Med Sandheds Ord og Naadens Røst,
Med stadigt Haab og evig Trøst!

11. Medvider i Guds skjulte Raad!
Du har begyndt den store Daad,
Fuldfør du den med Velbehag,
Med Kraft i os til Kristi Dag!

225. (831)

Som: Vor Gud, han er saa fast en Borg. (K. 96)

Den Idræt Gud er tækkelig,
Som paa hans Ord sig grunder,
Men naar det sker paa Jorderig,
Det er et stort Guds-Under;
Thi kun Guds højre Haand,
Thi kun den Helligaand
Guds Dybhed kender ret
Og øver hans Idræt
I Himlen og paa Jorden.

2. Naar dybt jeg føler Aandens Savn,
Da til min Gud jeg raaber:
Bønhør, i Jesu Kristi Navn,
Og gør det, som jeg haaber!
Send mig din Idræts-Aand,
Din Aand, som nævnes kan
En Ild, en Dugg, en Haand,
Et Væld, et Pant, et Baand,
En Sol, en Vin, en Salve!

3. Velkommen da, Guds Idrætsmand!
Som Ild, som Sol med Varme,
Som Duggen til et tørstigt Land,
Som Marv til visne Arme,
Som Hjerte-Salve fin,
Som Kristi Taarers Vin,
Som Kærlighedens Haand,
Fuldkommenhedens Baand,
Guds Pant paa Himmerige!

4. I mig vor Herres Miskundhed
Med Gylden-Pen du skrive!
Min Tro med Haab og Kærlighed
Hold stadig du i Live,
Saa den, ihvad end brast,
Maa findes klippefast,
Kan selv i Mørkets Tid,
Kan selv i Dødens Strid
Al Verden overvinde!

5. Du bedre end jeg selv det véd,
Hvad ondt i mig er inde,
Og at min Egensindighed,
Det er min værste Fjende;
Den bliver aldrig graa,
Den Staal ej bider paa;
Din Lynild ramme den,
Saa Sjælen smelter hen
I Kærlighedens Luer!

6. Den Idræt Gud er tækkelig,
Kun mulig af Guds Naade,
Dermed han skaber Himmerig
I Mulde paa en Maade;
Thi hvor han skaber Fred,
Med Liv og Ydmyghed,
Dér ned han sætter sig
Som i sit Himmerig
Med Saligheds-Pavlunet.

226. (832)

Egen Tone. (K. 87)

Kom, Gud Hellig=Aand, kom brat!
Gennembryd den mørke Nat
Med Guds Morgenrøde!
Lad vort Hjertes Lærkeslag
Hilse Herrens klare Dag,
Som staar op af Døde!

2. Sjælesørger allerbedst,
Hjertekamrets ædle Gæst!
Vær hos os til Stede
Med Guds Fred i Storm og Strid,
Himmelsk Trøst i Trængsels Tid!
Sluk vor Sorg med Glæde!

3. Saligheden, Tvivl til Trods,
Gør indlysende for os,
Som ved Aand os trøste,
Føle dybt, at uden dig
Tomt er alt paa Jorderig,
Avner kun at høste!

4. Styrk og styr os, med din Arm!
Gør vor kolde Kundskab varm!
Dæmp og Luer vilde!
Rens os med dit Aften=Suk!
Kvæg os med din Morgen=Dug:
Dryp fra Livets Kilde!

5. Lad for os, som paa dig tro,
Livets Blomster overgro
Gravens mørke Tilje!
Og ved Kirkegaardens Port
Vift fra os hver Skygge fort
Med din hvide Lilje!

227. (845)

Egen Tone. (K. 81)

Du, som gaar ud fra den levende Gud,
Aandernes Aand i det høje!
Løgnerens Æt, som gør Talsmanden træt,
Staar dig genstridig for Øje;
Men af Guds Naade, o bliv dog her!
Natten er skummel, og den er nær.

2. Tunger af Ild og dog Prædiken mild
Giv dem, du salver og sender!
Saligheds Ord i Apostlernes Spor
Vandre til Jorderigs Ender,
Saa ingen Menneskefod har rørt
Pletten, hvor ikke dets Røst blev hørt!

3. Glæde og Lys med dem komme til Bys,
Blomstre lad Muld, hvor de træde!
Styrke og Mod bringe Svaghed paa Fod,
Trøst finde alle, som græde!
Ved Evangeliets milde Røst
Miskundhed vaagne i hvert et Bryst!

4. Skin over Vang, som en Morgen med Sang,
Morgen i Maj, naar det grønnes!
Lifligheds Magt gøre Dorskhed opvakt,
Saa paa Guds Naade der skønnes!
Tonerne dybe i Gry og Kvæld
Røre selv Hjærtet, saa haardt som Fjæld!

5. Pinselig Daab, til Guds Herligheds Haab,
Folkefærd alle genføde!
Tale og Skrift om vor Frelsers Bedrift
Blomstre som Roserne røde!
Livstræet skyde af Korsets Rod!
Smage lad alle, vor Drot er god!

6. Saligheds Fryd, for Genløserens Dyd,
Times lad Mennesker alle!
Faderens Raad og den Hellig-Aands Daad
Sammen i Frelseren falde!
Saa af det hele, som Gud har skabt,
Gaar kun Fortabelsens Æt fortabt!

228. (896)

Egen Tone. (K. 88)
eller: Op dog, Sion, ser du ej. (K. 111)

Kom, Gud Faders Aand fuld god!
Kom med Ild, med Kraft og Mod,
Saligt Smil og himmelsk Graad,
Stat os bi med Raad og Daad!

2. Er vi tusend, er vi to,
Kom, bekend med os vor Tro,
Saa vi hører, den er sand,
Føler, Daab er Livets Vand!

3. Lys Gud Faders Hjærtelag
Op for os som højlys Dag,
Kristus paa sin Kongestol
Straalende som Livets Sol!

4. Giv os i din Ydmyghed
Ogsaa om dig selv Besked!
Prent os levende i Hu:
Som du vil, saa virker du!

5. Gør vort Hjærte fast deri:
Du er mer end Fuglen fri,
Og som du, saa er alt dit,
Himmelsk ydmygt, himmelsk frit!

6. Ikke blot dig selv bevidst
Som hver Engel her og hist,
Alt guddommelig du véd,
Klar er dig Guds Kærlighed!

7. Lad det kendes hos os nu:
Hjærtets Tungemaal kan du,
Og, som Guldet regner ned,
Himmelsk er din Gavmildhed!

8. Byg dit Tempel i vort Bryst,
Klart oplyst til Haab og Trøst!
Gør med din Livs-Aande varm
Døden husvild i vor Barm!

9. Gør som Menighedens Aand
Fællesskabets Liljevaand,
Herrens Brud, som du, saa vis
Paa Guds eget Paradis!

10. Bruden født i Jesu Navn
Hvile i sin Brudgoms Favn,
Finde alt, hvad hun har kær,
Findes Saligheden værd!

11. Brudefører allerbedst!
Til den store Bryllupsfest
Viselig du os bered
I vor Frelsers Kærlighed!

229. (920)

Egen Tone. (K. 92)

Sidder rolig i Jerusalem!
Sagde, Herre! du til dine,
Til jeg sender jer fra Lysets Hjem
Saalerne og Klæder mine,
Med en Trøster, som til mig er Mage,
Og som jer til Enden skal ledsage,
Være eders Sol og Skjold!

2. Kom, du Faderens og Sønnens Aand!
Rejs af By og gæst vor Hytte,
Sammenknyt igen med Luebaand,
Medens alle Stammer lytte,
Tungerne, som før du maatte dele,
For sin Vej forbærvede det hele!
Skab et stort Halleluja!

3. Skab et apostolisk Tungemaal,
Gløbende af Guddoms-Ordet,
Blødt som Olje og haardt som Staal,
Hjertelig. med Kraft omgjordet
Saa forstumme maa de tomme Triller,
Tonesatte efter Hedning-Griller,
Ved vort Kor's Halleluja!

230. (942)

Egen Tone. (K. 89)

Kærligheds og Sandheds Aand!
Jord og Himmels Hjertebaand
Knytter du alene;
Os forlene dejlig Røst,
Os opgløde dybt i Bryst
Dine Flammer rene!

2. Hvor du lyser, Mørket flyr,
Al Uterlighed dig sky,
Spotter med din Naade;
Sandhed, som den klare Dag,
Kranser i dit Vennelag
Kærlighedens Gaade.

3. I det store Sjælebad
Og i Hjertets Drik og Mad
Du er Guddomskraften:
I hver Gren og i hver Kvist
Paa det sande Vintræ: Krist,
Du er Levesaften.

4. Med en god Samvittighed
Til de smaa du daler ned,
Skaber rene Glæder,
Lyser op og renser ud,
Til de staa for Lysets Gud
I snehvide Klæder.

5. Du, som af „den liden Flok",
Svag og bly og bange nok,
Gjorde Kæmper stærke,
Skab nu og af os en Hær,
Som tør svinge Aandens Sværd
Under Korsets Mærke!

6. Kærlighed til denne Jord,
Ser du, ak, er saare stor,
Vildt dens Lue brænder;
Sluk den ud med Duggen mild,
Lad os blusse af den Ild,
Du for Himlen tænder!

7. Paa vort eget Nat og Dag
Stirre vi med Velbehag,
Det forstyrrer Freden;
Lad os Jesus en og hver
Som vort Liv og Lys faa kær!
Det gør Enigheden.

231. (922)

Som: Naturen holder Pinsefest. (K. 90)

Gud Helligaand, vor Trøstermand!
Med rette du maa klage,
Du blev hos os i Støvets Land,
Aarhundreder som Dage;
Du blev hos os i Jesu Navn,
I hans, som dig udsendte,
Er tit dog i hans Fødestavn
Den store ubekendte.

2. Du er Guds Røst paa Livets Vej,
Al Himlens Tale-Evne,
Saa uden dig vor Jesus ej
„Vor Herre“ vi kan nævne;
Men, blev det klart for os endnu,
At du kan os husvale?
Og bede vi: Guds Aand, vær du
Vor Tunge og vor Tale!

3. Ak nej, vi næppe tænke paa,
At saa det skulde være:
Skal du i Faders Sted os staa,
Vi søge maa din Ære;
Skal Jesus Kristus hemmelig
Os gæste og berige,
Vi og maa tro, han er i dig,
Og du i ham tillige.

4. Vi skal ej raabe: kom til os!
Som du var i det fjærne,
Men sukke: Synd og Død til Trods,
Guds Aand! bliv hos os gærne,
For Jesu Skyld, som dig har sendt
Til sine faderløse,
Vil over dem, i dig erkendt,
Sin Kærlighed udøse!

5. Ja, bliv hos os, vor Trøstermand,
Vor Talsmand og Ledsager!
Opliv hos os hver Tale sand,
Saa Gud den velbehager!
Thi han er ej de dødes Gud,
Og leve vi kun mene,
Til du gaar fra Gud Fader ud
Og vækker os som Stene.

6. Hver Gang du hører Herrens Ord
Fra vore Dødning-Læber,
Som det blev mumlet under Jord,
Skønt det til Himlen stræber:

O, tag det op, udtal det ret,
Saa vi det kan fornemme:
Til os kom godt fra Nasaret,
Den gode Hyrdes Stemme!

7. Hver Gang en ærlig Sjæl paa Jord
Vil sine Hænder folde
I Jesu Navn, men Bønnens Ord
Vil dø paa Læber kolde:
Forbarm dig over Støvets Kaar!
Vis, du paa alt kan bøde!
Og hvisk til os dit Fadervor,
Saa vore Tunger gløde!

232. (644)

Som: Jeg vil din Pris udsjunge. (K. 139)
eller: Op, Zion, at oplukke. (K. 198)

Drag ind ad disse Porte,
Vor høje Pinse-Gæst!
Forjag de Skygger sorte,
Som mørkne vil din Fest!
Og gør det soleklart,
At Hedninger som Jøder
I Daaben du genføder
Til Støvets Himmelfart!

Menigheden og Fællesskabet.

233. (699)

Egen Tone. (K. 94)

Hvor salig er den lille Flok,
Som Jesus kendes ved!
I ham, sin Frelser har den nok
Nu og i Evighed;
I Kærlighed, i Haab og Tro
Den vandrer her og hist skal bo
Hos ham, naar Haab og Tro forgaar,
Men Kærlighed bestaar.

234. (679)

Egen Tone. (K. 95)

Kirken er som Himmerige,
Meget kan den lignes ved,
Skønt paa Jord den har ej Lige
Som Guds Naade og Guds Fred.

2. Mest dog lig en Barnemoder,
Herren kalder den sin Brud,
Ved dens Mælk opvoxe Poder
Som ved Bække Pileskud.

3. Kirkens Favn og derfor kaldes
Rettelig et Moderskød:
Naar der sørges, naar der faldes.
Altid dér er Hvilen sød.

4. Kastes Vrag paa Kirkens Goder
Af den Sjæl, som dem har smagt,
Da forhaaner Søn sin Moder,
Og hans Dom er forudsagt.

5. Angres det med ærlig Smerte,
Vendes om med ydmyg Bøn,
Kirken vel med Moderhjærte
Favner den forlorne Søn.

6. Til saa mange, som vi ere,
Siger dog hun moderlig:
Føler, her er godt at være!
Bliver alle tro hos mig!

7. Mit er Povels, mit er Peders,
Alles Herre han er min,
Og alt mit det er jo eders,
Nyde hver med Troen sin!

8. Hele Verden ej opvejer,
Hvad vi tror og hvad vi ved:
Himmerig paa Jord vi ejer
I vor Frelsers Kærlighed.

235. (701)

Som: Vor Gud, han er saa fast en Borg. (K. 96)

Guds Kirke er vor Klippeborg,
Den staar paa Sions Bjærge;
Kast kun, min Sjæl, paa Gud al Sorg!
Han er vor Kirkeværge.
Som fordum saa og nu,
Han kommer grandt i Hu,
Den trænger til hans Vagt,
Omringet og belagt
Af Mørkets Helvedskare.

2. Ja, myldred Djævle end paa Jord
Og stormed Kirkens Volde,
Vi stole dog paa Herrens Ord:
Han Marken skal beholde;

Lad fnyse Verdens Aand!
Al Magt er i Guds Haand;
Lad rase Mørkets Drot
Med Løgn og Mord og Spot!
Et Guds-Ord kan ham binde.

3. Guds Ord det er vort Arvegods,
Det skal vor Afkoms være;
Gud giv' os i vor Grav den Ros,
Vi holdt det højt i Ære!
Det er vor Hjælp i Nød,
Vor Trøst i Liv og Død;
O Gud! ihvor det gaar,
Lad dog, mens Verden staar,
Det i vor Æt nedarves!

236. (727)

Egen Tone. (K. 97)

Almindelig er Kristi Kirke,
Et Bedehus for alle Folk,
Og kun i den vil Aanden virke
Som Kærligheds og Sandheds Tolk;
I Tidens Løb saa lidt den skifter
Sin Tro og Daab som Gud og Stifter,
Forjættelser saa lidt som Aand.

2. O, mærke det hver Folkestamme,
Som knæle vil i Jesu Navn:
Var Moderskødet ej det samme,
Ej heller saa var Faders Favn!
Og havde Kirken Grundvold skiftet,
Ej Sandheds Gud den havde stiftet,
Thi evig fast staar Sandheds Ord.

3. Og hører det, Medkristne kære!
Som har til fælles Tro og Daab,
Med Herren til Gud Faders Ære
Og Herlighedens store Haab;

O, lader synke brat og falde
De Skillerum og Skranker alle,
Som Kød har rejst i Aandens Hus!

4. Hvad Herrens Aand har sammenføjet,
Adskille maa ej Folkehaand!
Kun hvor alt enkelt sig har bøjet,
Det hele er i Herrens Aand;
Og kun hvor Aanden, som han evner
Med Kærlighed hver Valk udjævner,
Kun dér gaar Herren ud og ind.

5. Gør Skoler høje, Skoler lave,
Som Nemmet er og Lyst og Kald!
Hver har sin egen Naadegave,
Og Kundskabs Trin gør høje Tal;
Men Lyset vi og Livet finde
Kun, hvor i Ord Guds Aand er inde,
Med Tro og Haab og Kærlighed.

237. (729)

Egen Tone. (K. 98)

Vidunderligst af alt paa Jord,
Er Jesu Kristi Rige;
Dets Herlighed er og saa stor,
At det har ingen Lige.

2. Usynligt vel som Sjæl og Sind,
Det nemt dog er at kende,
Alt som en Stad paa Bjærgetind,
Der ses til Verdens Ende.

Dets Gaader er et Guddoms-Ord,
Som skaber, hvad det nævner,
Som fylder Dale trindt paa Jord
Og Klipperne udjævner.

4. Med det indvies Jesu Daab,
Velsignes Jesu Bæger,
Saa hist udspringer Livets Haab
Og her det vederkvæger.

5. Med Ordet skabes gode Kaar
For Barne-Kæmper lave,
Saa de kan le ad Banesaar
Og springe over Grave.

6. Med det der skabes Vin af Vand,
Og Paradis af Ørke;
Med det der skabes Lys om Land,
Mens Verden gaar i Mørke.

7. Lad hviske kun i Ormegaard,
At Riget er lagt øde!
Gud kroner lige fuldt dets Aar
Med Frugtbarhed og Grøde.

8. Dets Glans opstaar som Aks i Vang,
Som Maj i Bøgeskove,
Ja, prægtig, under Fuglesang,
Som Gyldensol af Vove.

9. Det er den store Konges Glans,
Som kun paa Korset døde,
For at med Livets Rosenkrans
Jordklimpen ham kan møde.

10. Ja, naar han kommer i det blaa,
Er Kristnes Kamp til Ende:
Hvad troende i Spejlet saa',
Skal salige erkende.

11. Da Riget er med Sole-Kaar
Til Syne og til Stede,
I Evighedens Gyldenaar
Med Ret og Fred og Glæde.

238. (741)

Som: Alene Gud i Himmerig. (K. 11)

Den kristne Kirkes skønne Navn
Vil overalt man bære,
Men Herrens Folk, til evigt Gavn,
Det vil dog faa kun være!
Sig Kirkens Navn med Uret gav
Og giver mangen kalket Grav,
Som Dødningben kun gemmer.

2. Almindelig det kaldes ret
Guds Kirke trindt paa Jorden,
For Tider, Folk og Tankesæt
I Syden og i Norden;
Fra hver en Kant, mens Verden staar,
Om Hyrden flokkes Hjordens Faar,
Hvo kan vel det forhindre!

3. Men Kirken den er dog kun én,
Et Navn i alle Munde,
Til Grundvold Gud har lagt en Sten,
Som rokkes ingenlunde;
Det samme altid i en Sum
Er Kristi Evangelium,
Som os mon saliggøre.

4. Derfor det første Kirketegn
Er Livets Ord og Lære,
For Hjærtet Sol og Dug og Regn,
Til Jesu Kristi Ære;
Thi hvor det lyder uden Tant,
Det kendes og, Guds Ord er sandt,
Kan uden Frugt ej blive.

5. At Kirken staar i Daabens Pagt,
Det kan ej heller fejle,
Og Herren vil, som han har sagt,
Sit Vidnesbyrd besegle,

Som med sin Aand vor Trøster god,
Saa med sit Legem og sit Blod,
De Kristnes Mad og Drikke.

6. Paa Lydighed mod Herrens Ord
Det er saa godt at mærke,
Hvor Gud sit Tempel har paa Jord,
Og Kristus Kæmper stærke;
Dér hører Gud den stille Bøn,
Dér lyder Takkesangen skøn
I Hjærter og i Munde.

7. Et helligt Liv i Jesu Tro
Kan Verden ej behage,
Saa under Korset Kristne bo
I Verden alle Dage;
Men altid har af Herrens Røst
Hans Kirke-Folk den rige Trøst:
De Himmerig skal arve!

8. Saa hav da Tak, o Jesus Krist!
Vi se heraf med Glæde,
Din sande Kirke er for vist
Og her blandt os til Stede:
Dit Lys ved Luther tændt paany
Lad skinne her, til du i Sky
Din Kirke vil forklare!

239. (742)

Egen Tone. (K. 99)

Kirken den er et gammelt Hus,
Staar, om end Taarnene falde,
Taarne fuldmange sank i Grus,
Klokker end kime og kalde,
Kalde paa gammel og paa ung,
Højest paa Sjælen træt og tung,
Syg for den evige Hvile.

2. Himlenes Gud vist ej bebor
Huse, som Hænder kan bygge,
Arke-Pavlunet var paa Jord
Kun af hans Tempel en Skygge:
Selv dog en Bolig underfuld
Bygte han sig i os af Muld,
Rejste af Gruset i Naade.

3. Vi er Guds Hus og Bolig nu,
Bygget af levende Stene,
Som under Kors med ærlig Hu
Troen og Daaben forene;
Var vi paa Jord ej mer end to,
Bygge dog vilde han og bo
Hos os med hele sin' Naade.

4. Samles vi kan da med vor Drot
Selv i den laveste Hytte,
Synge med Fryd: hvor her er godt!
Tog ej Paladser i Bytte;
Aand er og Liv i allen Stund
Ordet til os af Jesu Mund,
Ordet kun helliger Huset.

5. Husene dog med Kirkenavn,
Bygte til Frelserens Ære,
Hvor han de smaa tog tit i Favn,
Er os som Hjemmet saa kære;
Dejlige Ting i dem er sagt,
Sluttet han dér med os sin Pagt
Han, som os Himmerig skænker.

6. Fonten os minder om vor Daab,
Altret om Nadverens Naade,
Alt med Guds Ord om Tro og Haab
Og om Guds Kærligheds Gaade;
Huset om ham, hvis Ord bestaar,
Kristus, i Dag alt som i Gaar,
Evig Guds Søn, vor Genløser.

7. Give da Gud, at hvor vi bo,
Folket, naar Klokkerne ringe,
Flokke sig maa i Jesu Tro
Dér, hvor det plejed at klinge:
Verden vel ej, men I mig ser,
Alt hvad jeg siger, se, det sker!
Fred være med Eder alle!

240. (893)

Som: Lover den Herre, den mægtige Konge med Ære. (K. 100)

Stiftet Guds Søn her paa Jorden et aandeligt Rige,
Skaber og danner et kongeligt Folk sig tillige;
Riget skal staa,
Salighed Folket opnaa,
Trods alle Aandernes Krige.

2. Rygtet derom som en Løbe-Ild farer og brænder,
Tungerne gløde derunder til Jorderigs Ender,
Thi med Guds Ord
Følges Guds-Aanden paa Jord,
Blus han paa Bjærgene tænder.

3. Jesus vor Kristus, vor salvede Konge med Ære!
Kristus, vor Jesus almægtige Frelser du kære!
Hos os du bliv!
Vær du vort Lys og vort Liv,
Alt hvad vort Hjærte begære!

4. Da paa dit Ord skal det gladeste
Budskab udbredes,
Ogsaa ved os skal der Vej for dit Aasyn
beredes,
Saa overalt,
Navnlig som Frelser paakaldt,
Du skal med Knæfald tilbedes.

5. Da paa det jævne skal Naaden og
Sandheden mødes,
Og dine smaa skal til Konger og Præster
opfødes,
Vokse i Løn
Bruden som Solen saa skøn,
Alting af Kærlighed fødes.

241. (932)

Egen Tone. (K. 102)

Herlige Ting er talt om dig,
Sions Stad i Guds Vingers Skygge!
Herren, som ej fortaler sig,
Sagde: her vil jeg bo og bygge;
Grundvold din har Sandheds Dyb,
Ringmur din er Fred og Fryd.

2. Levende Vand i Strømme gaar
Til hver Hytte fra Livets Kilde,
Kongeligt er hver indfødts Kaar,
Sjæleglæde er dagligt Gilde!
Herren har fuld god en Skik,
Skænker evig Læskedrik.

3. Har vi kun vundet Borgerskab,
Sion! inden for dine Volde,
Os er al Verden intet Tab,
Prægtig kan vi dens Spot udholde;
Ægte Guld og evigt Ny
Findes kun i Herrens By.

242. (933)*)

Som: Herrens Røst er over Vandet. (K. 6)

Libanons de høje Cedre,
Vidt berømte paa vor Jord!
Og du Fugl med lange Fjedre!
Sært om eder lød Guds Ord:
Dunkel falder Billedtalen
Om den Cedertop i Dalen,
Som til Vinstok blev omskabt.

2. Men vor Drot, som bor hist oppe,
Over Bjærg som over Dal,
Siger: se, af Cedertoppe
Jeg vil bryde uden Pral
Hjærteskud det allerbedste,
Paa mit Bjærg det at rodfæste
Til et herligt Cedertræ.

3. Have skal det med sig Lykke,
Skyde Krone himmelhøj,
Saa ej dér skal savne Skygge
Nogen Fugl, i Luften fløj;
Varigt skal det ogsaa vorde,
Frister end det Vintre haarde,
Altid fryde sig i Vaar.

4. Saa skal Slægter alle skønne,
Mig al Magten hører til,
Jeg gør visne Stammer grønne,
Lader visne, hvad jeg vil;
Jeg fra Sky til Jord nedbøjer,
Jeg fra Jord til Sky ophøjer,
Alt hos mig, som sagt saa gjort.

5. Sjunger lifligt alle Fugle!
Om vor Herres Cedertræ,
Som fra Maglegaard til Tuke
Gav for Storme Ly og Læ!

*) [Ezekiel 17]

Lover Herren alle Slægter,
For han vil, som godt han mægter,
Frede om vort Stammetræ!

6. Salomons de bedste Klæder
Var mod Liljens Vadmel kun,
Templet hans af glatte Bræder
Fra den gamle Cederlund
Mindre dog endnu kan taale
Med den Ceder sig at maale,
Som er Kristnes Kirketag.

7. Under Livets Træ vi bygge
Paa Guds Kirkebjærg det ny,
Dér er baade Lys og Skygge,
Dér er Kølighed og Ly,
Dér er Udsigt i det fjærne
Over Hav og over Stjærne
Til det evige Palads.

8. Israel den gamle Ceder
Var paa Herrens Libanon;
Den, som nu sig vidt udbreder
Og som selv er Liv og Aand,
Nyt og gammelt godt forliger,
Thi med Frelseren nedstiger
Ogsaa den fra Abraham.

243. (934)

Som: Sin Vogn gør han af Skyer blaa. (K. 78)
eller: Nu fryde sig hver kristen Mand. (K. 118)

Guds Menighed paa denne Jord,
Den var og er og bliver
De Smaafolk, som Guds Aand og Ord
I Tidens Løb opliver
Til Aabenbaring af sit Raad
Og af sin naadefulde Daab
Til Frelse for de fromme.

2. Guds-Folket saa fra Arilds Tid
Var Israel den kære,
Udkaaret viselig med Flid
Til Lovens Aag at bære,
Utaaleligt for andre vel,
Men ej for ham i Tidens Kvæld,
Som skulde Kød genløse.

3. Guds Menighed, som den er nu
Og skal bestandig være,
Den kender baade jeg og du,
Om troende vi ere;
Thi med sit stærke „Gud med os"
Den byder Sandheds Fjende Trods,
I Tro paa Jesus-Navnet.

4. Da i Guds-Menighedens Skød
Vi vokser op til Bruden,
Som Frelseren i Liv og Død
Ej være kan foruden,
Som bærer Frugt og bliver ved
I Tro og Haab og Kærlighed,
Skal Evigheden arve.

5. Ja, Jesus Kristus! i dit Navn
Er Lykkens Stjærne fundet,
Dér Indløb er til Himlens Havn
Med evig Sejer vundet;
Her er i Himlens Aand og Ord
Et evigt Himmerig paa Jord
Med Fred og Trøst og Glæde.

6. Her er Guds Fred i allen Stund
Med Kærlighedens Glæde,
Guds Lovsang i vor Folkemund
Med os vil Engle kvæde;
Og af vort Kvad til Jesu Pris
I Ørken og i Paradis
Skal Himlene genlyde.

7. Saa sving dig op paa Lærkevis
I Sommer-Aftenrøden,
Til Jesus-Kristus-Navnets Pris,
Vor Sang, til Skam for Døden!
Thi født er nu paa Jorderig
Den Sang, som i Guds Himmerig
Guds-Livet evig glæder.

244. (935)

Som: Op al den Ting, som Gud har giort. (K. 118)
eller: Vidunderligst af alt paa Jord. (K. 98)

Guds Rige kommer ej med Bram,
Kan ej med Fingre røres,
Det kommer dog med Aand og Kraft,
Og med Guds Ord, som høres.

2. Som Ordet af vor Herres Mund,
Ved Badet og ved Bordet,
Paa Fynd og Klem, paa Aand og Liv
Er kendeligt Guds-Ordet.

3. Hvor Jesu Kristi Navn og Ord
Bekendes og forkyndes,
Dèr er Guds-Riget vissélig,
Hvor spædt det end begyndes.

4. Ja, spæd blev som et lille Barn
Vor Herre født af Kvinden,
Saa fødes og hver kristen Sjæl
Af Hjertets Tro for inden.

5. Med ham genfødt af Vand og Aand
Den vokser dog derefter
Og bliver klog i Dagetal
Paa alle Aandens Kræfter.

6. Og hvor kun tre, ja selv kun to
Gør ét i Jesus-Navnet,
Dèr er Guds Folk med Aand og Liv
Af Kongen ømt omfavnet.

7. Og Kongen, skønt man ham ej ser
Men kender kun paa Røsten,
Han raader paa den hele Jord
I Vesten som i Østen.

8. Og Kristus-Folket, faa i Tal,
Af Fjender tæt omringet,
Det har Guds Fred og drikker Kraft,
Guds Kraft af Kildespringet.

9. Al Verden siger ved sig selv
I Hytten og i Borgen:
Forgik Guds-Riget ej i Gaar,
Forgaar det dog i Morgen.

10. Men Kongen smiler kun derad,
Og hele Folket smiler;
De véd, den Stol er sikker nok,
Som paa Guds Almagt hviler.

11. Ja Kongen selv har sagt: forgaa
Skal Himmelen og Jorden,
Men mine Ord skal holde Stand
I Østen og i Norden.

12. Og se, i atten Hundredaar
Løb meget Vand til Strande,
Mens Jesu Navn og Jesu Tro
Gik gennem mange Lande.

13. Ja, baade gennem Ild og Vand
Gik Kristi Folk og Rige,
Og Kongen, som ej Verden ser,
Holdt dem dog godt ved lige.

14. Det samme Ord, som sagt saa gjort,
Til hele Folket lyder,
Den samme Tro, det samme Haab
Gud i sit Folk indskyder.

15. Den samme søde Kærlighed,
Med Liv og Fred som varer,
Gud Fader alle sine smaa
Med Glæde aabenbarer.

16. Var der da end saa mange Aar
Fra nu til Verdens Ende,
Som Verden drømmer, Himlens Lys
Var om, sig selv at tænde, —

17. Saa har det dog slet ingen Nød,
At Jesu Kristi Vælde,
Som er i Himlen evig ny,
Paa Jord skal dø af Ælde.

245. (838)

Egen Tone. (K. 101)

Paa Jerusalem det ny,
Paa den store Konges By
  Lad os alle bygge,
Med Guds Aand og med Guds Søn,
Under Sang og Suk og Bøn,
  I Guds Vingers Skygge!

2. Stadens Grundvold fast og ren,
Kirkens Hovedhjørnesten,
  Prise vi saa gærne;
Det er Herren Jesus Krist,
Som urokket staar for vist,
  Falder end hver Stjærne.

3. Han er Sandhed, Liv og Vej,
Stendød er den Grundvold ej,
Dødt vil den ej bære;
Hus af Skyld, som Træ af Rod
Og af Væld den klare Flod,
Vokser op med Ære.

4. Lad det kendes, Herre god,
Huset her staar godt i Fod
Paa den ægte Klippe!
Dufte lad dets Blomsterkrans,
Straale lad det i din Glans!
Aldrig lad det glippe!

5. Regn os til dit Vennelag!
Under vort det ringe Tag
Værdiges at træde!
Hør vor Bøn og hør vor Sang!
Giv „Guds Fred!" sin rette Klang,
Os vor Herres Glæde!

246. (705)

Som: Hvad kan os komme til for Nød. (K. 105)

Guds Rige lignes ved et Frø,
Det mindste man kan finde,
Nedlagt i Muld ej til at dø,
Men Død at overvinde,
Opvoksende saa til et Træ,
Hvor Himlens Fugle finde Læ
Og Lyst til sødt at sjunge.

2. O Kristenhed, kom det i Hu,
Tro Herren til det bedste!
Og bed, at han sit Løfte nu
Vil soleklart stadfæste!
Saa det maa høres paa vort Kor,
At Himlens Fugle paa Guds Jord
For Buggerne har sjunget!

3. Guds Engleskare først og sidst
Er Himlens rette Jugle:
De lære om „den Herre Krist“
I Sang os født at jule,
Saa Støvets Sang med Engleryd
Fortæller Himlene med Fryd:
Guds Søn vi fik til Broder.

247. (737)

Som: Kirken er som Himmerige. (K. 95)
eller: Herrens Røst, som aldrig brister. (K. 124)

Midt iblandt os et Guds Rige
Med Guds Aand og i Guds Ord,
I Guds Menighed tillige:
Gæster ved hans Naadebord!

2. Synligt er ej her til Stede
Det med Guds Retfærdighed,
Med Guds Fred og Herrens Glæde,
Kommet til os oven ned.

3. Men naar os med Herrens Stemme
Aanden kalder hver især,
Kan vort Hjærte dog fornemme,
At Guds Rige kom os nær.

4. Og naar vi med Tro modtage
Ord og Aand i Jesu Navn,
Rigets Frugt vi forud smage
I det søde Frelser=Navn.

5. Guds Retfærdighed i Naade
Ser til os fra Himlen ned,
Og skønt os det er en Gaade,
Smager Hjærtet dog Guds Fred.

6. Og naar Herrens Himmelglæde
Raabes ud med Aandersøst,
Virkelig den er til Stede,
Gennemstrømmer os med Lyst.

7. Blomstre op da skal Guds Rige
Midt iblandt os Dag fra Dag,
Bære Aandens Frugt tillige
Fader vor til Velbehag.

Thi den gode Jord her nede:
Tro og Haab og Kærlighed,
Rense vil Gud selv og frede
Til en himmelsk Frugtbarhed.

9. Og naar vi med ham forklares,
Som os fødte her paa ny,
Skal Guds Rige aabenbares,
Synlig som han selv i Sky.

248. (747)

Som: Jeg véd et evigt Himmerig. (K. 93)

Jeg véd et lille Himmerig,
Og det er nemt at finde,
Hvor Tro og Daab ej fuldelig
Gik Hjærterne af Minde.

2. Dér han, om hvem Guds Engle sang,
Er selv i Kraft til Stede,
Dér synger højt, som Fugl i Vang,
Guds Børneflok med Glæde.

3. Dér høre vi Guds eget Ord,
Men ej med Tordenstemme:
En sagte Lyd med Guddoms-Spor
I Hjærtet vi fornemme.

4. Det er Gud Faders Julebud
Til alle smaa her nede
Om Sønnen hans, den lille Gud,
I Krybben at tilbede.

5. Lands-Krybben er den gode Jord,
Som aabner sig for Glæden,
Deri det barnlige Guds-Ord
Sig lægger ned som Sæden.

6. Da lytte vi med Liv og Lyst,
Hvor der af Hjærtet tales,
Naar Herren ved sin Tjeners Røst
Lyslevende afmales.

7. Det lifligt er at høre paa,
Hvordan Guds Søn i Støvet,
Som spæd en Gang i Krybben laa,
Fuldførte Levnedsløbet.

8. Det himmelsk er at høre paa,
At han, som dyrt os købte,
Guddommelig vil vandre saa
I alle sine døbte.

9. Han kalder tro sin Moder sød,
Hun kender ham paa Røsten
Og føler dybt i Liv og Død:
Hos ham er Himmel-Trøsten.

10. Ved hvert et Helteskridt paa Jord
Han hvisker til sin Amme:
Ja Moder, naar jeg bliver stor,
Jeg gøre vil det samme.

11. Kun naar paa Korset brydes ud:
Hvi vil mig Gud undfalde?
Han hvisker: lovet være Gud,
Det én Gang var for alle!

12. Og naar det lyder; han opstod,
Og Fængslet tog han fangen,
Den lille hvisker: Moder god,
Istem nu Sejers-Sangen!

13. Sid i det lille Himmerig
Guds Ord os saa husvale,
Til i det store klarer sig
Guds-Aandens Billedtale!

249. (750)

Som: Hvad kan os komme til for Nød. (K. 105)

Her er Guds Hus og Himlens Port,
Her er Guds Aand tillige,
Som her af Livets Ord har gjort
Den rette Himmelstige,
Hvor Engle vandre ned og op,
Mens Herren selv staar paa dens Top
Og os med Fynd velsigner.

250. (704)

Egen Tone. (K. 104)

Billed sig Gud har gjort af Støv,
Oplivet det med sin Aande,
Kristelighed i Tidens Løb
Kan lignes ved alle Haande.

2. Lykkeligst Hus den lignes ved,
Dér elsker enhver sin Næste,
Omgaaes i Trohjærtighed
Og haaber altid det bedste.

3. Fader og Moder de er ét,
Det Børnene artes efter,
Skamme sig snart ved Aasyn vredt,
Og kappes, som de har Kræfter.

4. Tjenestefolk af begge Køn
De gøre dér Gavn med Glæde,
Alt som en Datter og en Søn
Fuldvoksne, for Kost og Klæde.

5. Sommer og Vinter, Høst og Vaar
Omskifter med Lys og Skygge,
Hyggeligt dog det hele Aar
Er dér at bo og bygge.

6. Alt, hvad man gør med Lyst og Flid
I Hus og i Mark og Have,
Lykkes og trives i sin Tid
Og nydes som Himlens Gave.

7. Saa gaar i Herrens Hus det til,
Ihvor det paa Jorden findes:
Alting gaar godt, som Gud det vil,
Med Kærlighed alt forbindes.

8. Husbonden er Guds Fader-Aand,
Og Husfruen er Guds Naade,
Han haver alting i sin Haand,
Og hun har for alt at raade.

9. Tjenestefolk og Børn er vi,
Saa mange som tro og tale,
Aanden vil staa os kraftig bi,
Med Naaden os sødt husvale.

10. Give det Gud, den gode Sag,
Som kæmpes maa for her neden,
Bedre sig klare Dag for Dag
Og krones af Kærligheden!

251. (879)

Egen Tone. (K. 103)

Guds Søn, han kom fra Himlen ned,
Som Broder til de spæde,
Han lyste over Jorden Fred,
Indbød til Himlens Glæde!
Hans Navn er Jesus Kristus.

2. Guds Søn igen til Himmels fór,
Hvor evig han har hjemme,
Sin Menighed paa denne Jord
Han kan dog aldrig glemme.
Hans Navn er Jesus Kristus.

3. Guds Søn med Aanden virker frit
Paa Jorden alle Vegne,
Og skaber Hjærte efter sit
Hos alle sine egne.
Hans Navn er Jesus Kristus.

4. Guds Søn som Konge-Brudgom prud
Hjemføre vil med Ære
Sin Menighed som Konge-Brud,
Guldkrone sin at bære!
Da kaldes hun Kristinde.

5. Halleluja i Brudens Navn,
Med Fæstemøens Varme,
Som stunder til sin Brudgoms Favn
I Kærlighedens Arme!
Hans Eva er Guds Datter.

252. (880)

Som: Guds Søn, han kom fra Himlen ned (K. 103)

Den Mand, som for sin Brud forlod
Sin Fader og sin Moder,
Det var ej Adam Vendemod,
Det er hans ældste Broder.
Hans Navn er Jesus Kristus.

2. Sin Fader han forlod den Gang,
Han sig hos os lod føde,
Sin Moder han forlod den Gang,
Da han paa Korset døde.
Hans Navn er Jesus Kristus.

3. Og det var alt til Brudens Gavn,
Som helt han vil tilhøre,
Fordi hun i sin Brudgoms Favn
Er Hjærte kun og Øre,
Som ved hans Fod Marie.

4. Guds Søn os siger selv, hvori
Hans Bryllupsfærd betegnes:
I Lignelsen om Møer ti,
Som Brudenavn tilregnes,
De fem dog kun med rette.

5. Brudgommen længe ventes paa,
Da slumrer ind hver Pige,
Da nærmer sig til ud at gaa
Natlamperne tillige,
Thi skrøbeligt er Kødet.

6. Guds Søn, han farer som et Lyn,
Da røres Himlens Trommer,
Da skrækkes op hvert Øjenbryn,
Det tordner: se, han kommer!
Hans Navn er Jesus Kristus.

7. Guds Søn sin Brud da fører hjem
Med Blus og Højsangs-Lyde,
Men Olie kun Møer fem
I Lampen har at gyde;
Dem Haabet ej beskæmmer.

8. I Lampen „Tro“, som alle véd,
Er Vægen „Haab“ at tænde,
Men Olien er „Kærlighed“,
Af den kun Hjærter bræade.
Paa Hjærtet sér Brudgommen.

9. Den Olie, saa klar som Vin,
Af Jorden ej opspringer,
Men drypper ned som Duggen fin,
Fra Aandens Duevinger,
Fra Hjærte-Paradiset.

10. Gud Fader, ene ejegod,
Som selv er Kærligheden,
Os giver af sin Overflod
Og priser Gavmildheden;
Den, siger han, er saligst.

11. Af Kærligheden, som er Guds,
Os Olie tilstrømme,
Som Menighedens Brudeblus
Kan evig ej udtømme!
Da klar er Saligheden!

253. (754)

Som: Sin Vogn gør han af Skyer blaa. (K 78)

Vort Løsen er vor Tro og Daab,
Det er vort Samfunds-Kæde,
Deraf oprinder alt vort Haab,
Udspringer al vor Glæde,
Og Ordet af vor Herres Mund,
Det er Guds-Husets Klippegrund,
Det er Guds-Aandens Sæde.

2. Som Aanden vil, saa aander han,
Og Røsten kan du høre,
Men dog usporlig farer han,
Som Ordet har at føre,
Saa Fødselen af Vand og Aand
Et Underværk er af Guds Haand,
Som Ordet i vort Øre.

3. Alt, hvad vor Kristen-Menighed
End sukker for i Aanden,
Naar Tro og Daab vi holde ved,
Meddeles efterhaanden;
Slaa paa Guds Gaver aldrig Brag!
Da, som paa første Pinsedag,
Gud raader Bod paa Baanden.

4. Guds Aand er end saa rig og rund
Som i Apostel-Tiden,
Skønt i vort Hjærte og vor Mund
Det flammed saa ej siden;
Og takke vi for Vand og Brød,
Os Vinen skænkes himmelsød
Med Heltemod til Striden.

5. Ja, født af Aanden i vor Daab,
Opvokse skal derefter
Guds Herligheds det lille Haab
Og daglig samle Kræfter,
Og finde saa ved Herrens Bord
I Kærlighedens Guddoms-Ord
Alt hvad det higed efter.

254. (753)

Som: Hvad kan os komme til for Nød. (K. 105)

Med os det har slet ingen Nød,
Mens Herren er vor Hyrde,
Bespiser os med Himmelbrød
Og letter al vor Byrde;

Vor Sjæletørst og læsker han
Med Livets klare Kildevand
Og Aandens Naadestrømme.

2. O hør du os, vor Hyrde god!
Som ofred dig for Hjorden,
Som købte dyrt os med dit Blod
Fra Kval i Ormegaarden!
Vi bringe dig paa Tunger ny
Lovsangens Offer højt i Sky
Til evig Pris og Ære.

3. Du dækket har for os et Bord,
Som os maa vel behage,
Thi dér, med Troen paa dit Ord,
Din Kærlighed vi smage,
Og, hvilende op til dit Bryst,
Vi lære, hvad en evig Trøst
Paa Aandens Sprog vil sige.

4. Din Kalk er mer end honningsød,
Den Hjærtet vederkvæger,
Den trøster over Synd og Død,
Vort Banesaar den læger;
Thi leve skal med dig vi nu,
Som med din Fader lever du,
I salig Fred og Glæde.

5. Er Rødets Gang end tung til sidst
I Dødens Skyggedale,
Din Hyrdekæp og Stav for vist
Dog skal vor Sjæl husvale:
Thi med din Kæp er og din Haand,
Din Mund, dit Lys, din gode Aand,
Som leder paa det jævne.

6. Saa fører os vor Hyrde blid
Og holder os i Live
Fra nu af indtil evig Tid
I Herrens Hus vi blive:

Her i den kristne Menighed,
Og hisset for al Evighed
I Guds vor Faders Rige.

255. (944)

Egen Tone. (K. 106)

Som Maanen skinner af Solens Glans,
Saa Herrens Folk af Aasyn hans,
Saa gennemskinnes paa Jorden Muld
I vore første Forældres Kuld.

2. Her Liv og Lys af Sol-Aandens Æt
Hinanden røre i Ordet tæt,
I Mand og Kvinde de skilles ad,
Men det er ikke af Nid og Had.

3. Det er i det ædle Øjemed
At sammensmelte i Kærlighed,
Hinanden de give deres Tro,
I Kærlighed ét kan vorde to.

4. De avle sammen i Lys og Løn
En Søster til Guds enbaarne Søn,
En Aabenbaring, fuld skøn og sand,
Af Jord og Himmel, af Gud og Mand.

5. Saa Sol og Maane, som Tro og Haab,
Genfødes til ét i Aandens Daab,
Og blive dertil i Aandens Favn
Som Brudgom og Brud i Jesu Navn.

256. (923)

Egen Tone. (K. 107)

Sjunger, alle Fugle, sjunger
I det grønne Maj-Palads!
Gløder, alle Fugletunger!
Vendt er Solens Timeglas,

Har udrundet,
Atter vundet,
Alt det levende til Trøst,
Sommer blid og gylden Høst.

2. Sjunger, alle Kristne, sjunger
Paa Guds Riges Sommerdag!
Gløder, alle Folketunger,
Under Herrens Kirketag!
Som forsvundet,
Atter fundet
Er, de troende til Trøst,
Kirkens Mund og Herrens Røst.

3. Lytter, alle Øren, lytter!
Aanden til Guds Menighed
Taler højt om Palmehytter,
Aabenlyst om Liv og Fred;
Som han byder,
Som det lyder,
Saa det fylder os med Lyst,
Saa det skabes i vort Bryst.

4. Blomstrer yndig, Mark og Enge,
Vintersæden bølge smukt!
Træer i Abildgaard og Vænge,
Blomstrer med og bærer Frugt,
Frugt fuldmoden!
Thi ved Roden
Ligger Øksen, hvas og stærk,
Moden til sit Mesterværk.

5. Blomstret har vi Hedningstammer,
Men bar da kun Døden Frugt;
Kun, naar vi ved den os skammer,
Vi paa ny kan blomstre smukt:

Ved Guds Gave
I hans Have,
Plejet med hans egen Haand,
Bære Frugt med Liv og Aand.

6. Knap er Tiden, kort er Fristen,
Fristelsen for Døren alt,
Svart oplives kun den Kristen,
Som i Fødselen blev kvalt;
Dog os Livet
Gud har givet:
Kan vi tro og knæle ned,
Se vi skal Guds Herlighed.

257. (875)

Som: Op, al den Ting, som Gud har gjort. (K. 118)
eller: Vidunderligst af alt paa Jord. (K. 98)

Det tordned over Land og Sø:
Elsk Gud og elsk din Næste!
Gør du det ej, du brat skal dø!
Ufødt var da det bedste.

2. Da sukked dybt af Hjertens Grund
Det bedste under Solen:
Det Lov og Dom er af Guds Mund,
Men hvor er Naade-Stolen?

3. Der kvidred sødt dog Fugle smaa
I Palmelundens Skygger,
De turde om Guds Naade spaa
Som Jorderigs Indbygger.

4. Det klang derpaa med Englerøst
Om Frelseren fra Skyen:
Han ligger svøbt til Folketrøst,
Nyfødt i Davids-Byen.

5. Nu dalet er fra Himlen ned,
Med Naade over Naade,
Guldregnen af Guds Kærlighed,
Barmhjærtighedens Gaade.

6. Det raabtes ud fra Øst til Vest
Og til det høje Norden:
For Mennesket en Julefest
Oprandt med Fred til Jorden.

7. Guds Aand til Kød er dalet ned
I Jesus-Kristus-Navnet,
Med Tro og Haab og Kærlighed
Af Hjærterne omfavnet.

7. Det hvisker i hver Kristens Barm:
Elsk mig, du dyrekøbte,
Din Drot, som med Guds Aande varm
Til evigt Liv dig døbte!

9. Saa priser Gud sin Kærlighed,
Sit Livs og Lovens Fylde,
Han med sin Aand os sendte ned,
Hvad Hjærterne ham skylde.

10. For Guds den store Kærlighed,
Som skænker, hvad den kræver,
For Liv og Lys og Trøst og Fred
Lovsangen lydt sig hæver.

11. Og Aandepustet af Guds Mund
Det er i Lovsangs-Røsten,
Og Glæden er af Hjærtens Grund
Som Glæden om Vinhøsten.

12. Det Lovens er og Naadens Gud,
Som kærlig os har givet
Sit Kendetegn i Lovens Bud,
Sig selv i Naade-Livet.

258. (740)

Egen Tone. (K. 108)

O Kristelighed!
Du skænker vort Hjærte, hvad Verden ej véd;
Hvad svagt vi kun skimte, mens Øjet er blaat,
Det lever dog i os, det føle vi godt:
Mit Land, siger Herren, er Himmel og Jord,
Hvor Kærlighed bor!

2. Lyksalige Lod,
At leve, hvor Døden har mistet sin Brod,
Hvor alt, hvad som blegned, opblomstrer paa ny,
Hvor alt, hvad der segned, opfarer i Sky,
Hvor Kærlighed vokser som Dagen i Vaar,
Med Roser i Haar!

3. Livsalige Land,
Hvor Glasset ej rinder med Graad eller Grand,
Hvor Blomsten ej visner, hvor Fuglen ej dør,
Hvor Lykken er skinnende klar, men ej skør,
Hvor dyrt ikke købes til Krone paa Vaar
De snehvide Haar!

4. O Vidunder-Tro!
Du slaar over Dybet din gyngende Bro,
Som Isgangen trodser i brusende Strand,
Fra Dødningehjem til de levendes Land;
Bo lavere hos os, det huger dig bedst,
Du højbaarne Gæst!

5. Letvingede Haab,
Gudbroder, nyfødt i den hellige Daab!
O, laan os den Fjederham, Aanden dig gav!
Saa tit vi kan flyve til Landet bag Hav,
Hvor Evigheds Sol skinner klart allen Stund
Paa Saligheds Grund.

6. O Kærlighed selv,
Du rolige Kilde for Kræfternes Elv!
Du fylder med Frelserens gavmilde Ord
Velsignelsens Kalk paa det kristne Gudsbord;
O, vær du vor Livdrik paa Jorden og bliv
Vort evige Liv!

7. O Kærligheds Aand,
Det evige Liv i Fuldkommenheds Baand!
O, smelt du vort Hjærte ved Højaltrets Ild,
Og klar du Jordklimpen i Solglansen mild:
Saa glade vi føle, os skabes i Bryst
De levendes Lyst!

259. (867)

Som: Med sin Alabasterkrukke. (K. 116)

Prægtig skinner Sol og Maane
Over Luft og Hav og Land,
Blegne skal de dog og blaane
Ved den store Ildebrand;
Stjærnerne, som yndig tindre,
Som de større, saa de mindre,
Svinde hen som Stjærneskud.

2. Solen dog i Aandens Rige:
Jesus Kristus, Lys og Liv,
Maanen i det samme Rige:
Hjærtelighed, Ordets Viv,
De ej blegne eller blaane,
Ældes heller ej og daane,
De har Evighedens Kaar.

3. Verdensaandens Lys er Mørke,
Under Klarheds Skin forbulgt;
Herrens Lys er Liv og Styrke,
Af Dødsskygger kun forfulgt;
Saa, naar Skin og Skygger svinde,
Soleklart skal Sejer vinde
Livets Lys med Herlighed.

4. Saligt prises skal hvert Øje,
Som forundtes Syn og Sans
For Livs-Lyset fra det høje,
Som har Yndighed til Glans:
I Lovsangen som Lyshavet
Straaler Helgen-Fællesskabet,
Smelter hen i Kærlighed.

5. Herrens Stad paa Sejers-Bjærget,
Blidt oplyst af Blusset hans,
Længe af Dødsskygger hærget,
Ton nu frem i al din Glans!
Saa du under Himlens Bue
Er fra Nord til Syd at skue,
Som en Gang fra Øst til Vest.

260. (833)

Egen Tone. (K. 111)

Op dog, Sion! ser du ej
Sejrens palmestrø'de Vej
Til Guds Hus i Himmerig!
Den er og beredt for dig.

2. Korset vel for Øje staar,
Langs med Svælget Vejen gaar;
Men hvor Herren har sin Gang,
Dér er Engle-Vagt og Sang.

3. Klippegrund gør Foden fast,
Frygten flyr for Haab i Hast,
Troen staar, hvor Tvivlen faldt,
Kærlighed forsøder alt.

4. Troens Ord med Sandheds Aand
Os ledsager Haand i Haand,
Aandens Glød og Herrens Røst
Skænker os en evig Trøst.

5. Paradisets Vin og Brød
Styrker os i Liv og Død,
Kæmpeskridt vi gør op ad
Til den hellige Guds-Stad.

6. Dér er Gammen, Fred og Ro,
Dér vi skal for evig bo,
Gaa, som under grønne Lind,
Til vor Herres Glæde ind.

261. (931)

Som: Kirken er som Himmerige. (K. 95)
eller: Herrens Røst, som aldrig brister. (K. 124)

Helgen her og Helgen hisset
Er i samme Menighed,
Derom haver os forvisset
Han, som alle Dybder ved.

2. Helgen-Samfund af Guds Naade
Er vi i hans Kærlighed,
Her og hist er Sønnens Gaade
Steget op og dalet ned.

3. Sammen bo vi i Guds-Haven,
Skilt kun ved det lille Bælt,
Til at flyve over Graven
Vinge laaner os vor Helt.

4. Hæren, som vor Høvding danner,
Talrig af det samme Blod,
Stammevis med Korsets Banner
Sætter over Jordans Flod.

5. Alt utallige bebygge
Ønske-Landets Palmestad,
Vi end gaa i Basans Skygge,
Herrens Folk i Gilead.

6. Næste Gang vor Flok dog følger,
Josva brat os kalder ad,
Hvor sig aabne Jordans Bølger,
Banet se vi Arke-Bad.

7. Til vi samles efterhaanden
Ret i Livets Kildevang,
Mødes her og hist i Aanden
Daglig vi med Moses' Sang.*)

262. (906)

Egen Tone. (K. 144)

Det er saa yndigt at følges ad,
Hvor banet Vejen er paa det jævne,
Og Vejen gaar til Guds-Fredens Stad
Med al den Herlighed, Mund kan nævne:
I Davids-Staden
Er Guld paa Gaden
Kun Overfladen,
O, Gud ske Lov!

*) [Se Joh. Aab. 15, 3.]

2. Det er saa lifligt hos Gud at bo,
Med Søskendhjærte i Fælleshjemmet,
Hvor Himmelglæder som Roser gro,
Hvor Hjærtesorgen som Synd er fremmed,
Hvor Kærligheden
Har plantet Eden
Med Himmelfreden,
O, Gud ske Lov!

3. Ja, det er saligt at følges ad
Med Jesus selv, i sit Navn os givet,
Til Kærlighedens guldprude Stad,
Hvor Gud er Lyset saa vel som Livet,
Hvor Troen hviler,
Hvor Haabet smiler,
Kun evig iler
Vort Gud ske Lov!

263. (927)

Som: Jesus, Frelser og Befrier. (K. 57)

Synger højt, saa det kan høres,
I, som drives af Guds Aand,
I, for hvem ej Ploven føres,
I, som mættes af Guds Haand!
Lytter, alle Folkefærd!
Rigets Tid er kommen nær,
Travl er Tiden, rig dens Grøde,
Vaar og Høst hinanden møde.

2. Flyver, Himlens Fugle! flyver,
Med et Korn i Næb enhver,
Med hans Sæd, som ikke lyver,
Som har hele Jorden kær!
Han vil pløje, han vil saa,
Overalt ved Bæk og Aa,
Med Velsignelse han mætte
Vil nu baade Bjærg og Slette.

3. Spreder Vinge, Himlens Fugle!
Med hans Sæd i Jesu Navn,
Som vil paa den hele Kugle
Høste ind til evigt Gavn:
Overalt hvor Sjæle bo,
Ordet saa og høste Tro,
Høste alt, hvad Engle glade
Samle kan i Sandheds Lade!

4. Straal nu, Sol, med Syvdags-Glansen!
Dryp nu, Sky, med Dug og Regn!
Kappes saa om Akseransen
Under hver en Himmelegn!
Sammel, Jord, nu al din Kraft,
Spar ej paa din bedste Saft!
Fryd dig, Sæd! naar smukt du blegner,
Sødt i Englefavn du segner.

5. Du, fra hvem al Væksten kommer,
Fader-Gud af Evighed,
Som har Foraar skabt og Sommer,
Ene Høstens Time ved!
Lad det nu til fælles Gavn
Lykkes ret i Jesu Navn!
Driv, med Kraft i Guddoms-Røsten,
Avling din til Gyldenhøsten!

264. (680)

Som: Fader vor udi Himmerig. (K. 122)

Hvor dejlig skal Guds Kirke staa
Og Yndest for hans Øjne faa,
Naar alle Hjerter i hans Haand
Fuldkommenhedens Rosenbaand
Forbinder mer, end mange ved,
Forener sødt i Kærlighed!

2. I Verdens Vold er Sjæl og Sind,
Vor Tro er tom som Vejr og Vind,
Og dødt vort Haab og mørk vor Vej,
Naar Kærlighed os følger ej;
Thi, som vort Hjærte tror og véd:
Gud Fader selv er Kærlighed.

3. Fra den udgaar det Guddoms-Bliv,
Som skaber baade Lys og Liv,
Ja, skaber selv paa denne Jord
Et Himmerig ved Herrens Bord,
Saa ene den paa Helgen-Fjæld
Er Salighedens Kildevæld.

4. Bort Had og Nag og Nid og Harm!
I kan ej næres i den Barm,
Hvor Gud i Fred og salig Ro
Med sin Velsignelse vil bo!
Til Helvede, hvor I kom fra,
Ej passer vort Halleluja.

5. Til gode alt maa tjene den,
Som Himlens Herre har til Ven,
Saa glad, trods alle Saar og Savn,
Vi knæle kan i Jesu Navn,
Naar Kærlighed, som han har sagt,
Besegler kun vor Daabes Pagt.

6. Han, som aftørrer al vor Graad,
Er mageløs i Raad og Daad,
Ham sniger ingen sig forbi
Paa Ondskabs hemmelige Sti,
Og naar i Nød han Fromhed ser,
Om Hjælp han taler, saa det sker.

7. O søde Gud, lad da kun saa
Vort Hjærte højt for Himlen slaa!

Da lavt du bor hos os i Løn,
Til hisset, i din Hal saa skøn,
Vi se dig klart og synge da
Vort evige Halleluja!

265. (876)

Som: Søndag Morgen fra de døde. (K. 194)
eller: Ser til Fuglene i Luften. (K. 148 og 145)

Øjne! I var lykkelige,
I, som saa' Guds Søn paa Jord:
Øren! I blev hovedrige,
Da I lytted til hans Ord,
For hvis Tunge sammen raade
Kun Guds Sandhed og Guds Naade.

2. Konger og Profeter mange
Længtes efter eders Kaar,
Hjærtesuk og Englesange
Spaa'de om det Gyldenaar,
Da Guds Lys og Liv med Styrke
Sejrer over Død og Mørke!

3. Held os, Kristne paa det jævne!
Naadens Tid er ej forbi,
Som oplyst paa Kirkestævne,
Lykkens Skødebørn er vi:
Øjne ser og Øren høre
Ham, som har Guds Ord at føre.

4. Han, som Liv og Lys uddeler
Med sin Aand og med sit Ord,
Han, som alt det brudte heler
I sit Bad og ved sit Bord:
Jesus Kristus, med vor Glæde,
Er lyslevende til Stede.

5. Han, skønt Verden ser ham ikke,
Troen dog for Øje staar,
Og i alle Øjeblikke
Ordet hans til Hjærte gaar,

Tænder Lys i Gravens Mørke,
Planter Paradis i Ørke.

6. Blindfødt var det ømme Hjærte,
Ser dog nu hans Guddoms-Glans,
Død var Sjælen til vor Smerte,
Lever nu i Aanden hans;
Igenfødte til Guds Rige,
Vi det ser i Lys tillige.

7. Øjne! I er lykkelige,
I, som ser Guds Søn paa Jord;
Øren! I blev hovedrige,
Da I hørte Livets Ord;
Hjærte! da du Ordet tro'de,
Livets Træ randt op af Rode.

266. (703)

Egen Tone. (K. 110)
eller: Hvo iktun lader Herren raade. (K. 109)

Foragter ej de ringe Dage!
Saa klang det over Tempelgrus
Fra Herrens Mund, da Hænder svage
Arbejded paa det andet Hus,
En Hytte kun, at lignes ved
Kong Salomons i Herlighed.

2. Forskrækkes ej for Bjærge høje,
Som Kæmper selv maa studse ved!
Thi end for Serubabels Øje
De synke skal til Sletten ned,
Og selv gør jeg til Grundvold ren
Den gamle Hovedhjørnesten.

3. Foragter ej de ringe Dage!
Det er for os et Trøstens Ord,
Som bygge nu med Kræfter svage
Paa Herrens Hus i høje Nord,

En Hytte kun, at lignes ved
Guds-Huset i dets Herlighed.

4. Her intet lader sig fremtvinge,
Og intet sker ved Kæmpehaand,
Dog store Ting med Midler ringe
Udretter her vor Herres Aand,
For Jesu Kristi Børnekaar
Højt i det lave Hjærtet slaar.

5. De høje Bjærge, som vor Hytte
End true hart med Undergang,
Dem vil ej Aanden fra os flytte,
Men jævne lig den grønne Vang,
Som Havets Bjærge tit vi saa'
Sig jævne ud til Bølger blaa.

6. Alt som det dunkle Hjærtekammer
Saa er vor Kirkehytte lav,
Dog Marmor skønt med lyse Flammer
Til Kirkevæg os Aanden gav
Og til en Grundvold fast og ren
Den gamle Hovedhjørnesten.

7. Og Lampen med de syv Guldarme,
Det er en herlig Kirkeskat,
Den skænker baade Lys og Varme,
Den brænder baade Dag og Nat
Sig bøjer ned med Fedme ren
Til hver en Arm en Oljegren.

8. Ja, som dem Aanden bød at svæve
For Seer-Øjet, Lampen nær,
Sig i vor lille Kirke hæve
Som Piller tvende Oljetræer,
De nære Lampen Nat og Dag,
Og Kronen er vort Kirketag.

9. Det er de Naademidler tvende,
Hver Barnemund at nævne véd,
Hvis Dyder give sig til Kende
I Tro og Haab og Kærlighed,
Og Lampen, Livets Lys i Svøb,
Det er Guds-Folkets Levnedsløb.

267. (745)

Egen Tone. (K. 112)

Tør end nogen ihukomme
Hjertets søde Morgendrøm,
Mindes, trods al Verdens Domme,
Sion med en Taarestrøm?
Mægter nogen end at stemme
Harpen dybt til Orgelklang?
Vover nogen end at nemme,
End at kvæde Sions Sang?

2. Ja, saa længe Hjertet banker
Kærlig i en Kristens Barm,
Rinder mellem Himmeltanker
Over Sion Taaren varm;
Og saa længe for Guds Trone
Høres Seraf-Harpens Klang,
Skal i Kristus-Kirken tone
Over Taarer Sions Sang.

3. Samler eder tæt om Bjærget,
Alle Sions Døtre smaa!
Har end Fjenden Sletten hærget,
Herrens Bjærg de lod dog staa!
Blev end Sten paa Sten ej levnet,
Hjørnestenen laa dog fast,
Er urokket og urevnet,
Mod den alle Vaaben brast.

4. Taaresky, ej saa du hænge
Over Bjærget sortegraa!
Skil dig ad, lad Straalen trænge
Ud dog under dunkle Braa,
Saa vi skue den skyklædte
Med sin fagre Regnbukrans!
I et Øje bedre stedte
Herren aldrig Soleglans.

5. Da skal løses brat vor Tunge,
Som forstummed under Graad,
Sødt om Ædelstenen sjunge,
Som det var Guds skjulte Raad,
Til en Grundvold fast at lægge
For det skønne Sions-Slot,
Som har Himlen til sit Dække,
Kongers Konge til sin Drot.

6. Ja, paa ham vi kaste Sorgen,
Som al Synden for os bar;
Højt om Skylden og om Borgen
Synge vi med Stemme klar;
Og i Herrens Vingers Skygge
I en gylden Aftenstund
Under Sang vi atter bygge
Paa den gamle Klippegrund.

7. Ej skal Sions Bjærg sig højne
Denne Gang med Spir og Taarn
Hyttelavt i Verdens Øjne
Bygges skal imod tilforn;
Saa vi efter ham os føje,
Som har sagt, han vilde bo,
Hvor sig Stjærner for ham bøje,
Og hvor bly Kærminder gro.

8. Verdens vise, Jordens bolde
Vel vor Hytte vil forsmaa,
Men den største vil dog holde
Nadver i den ringe Braa;

Tidlig han sig myg har krummet
Barneglad i Moderskjød,
Han, som laa i Krybberummet,
Bryde vil i Hytten Brød.

9. Thi skal Herligheden vorde
Større i vort Fattighus
End i det med Borgegaarde,
Som nu sunket er i Grus;
Hans er Sølvet, hans er Guldet,
Mer end Guld hans Kærlighed,
Den er Himmelglans i Muldet,
Den skal vi forklares ved.

268. (949)

Som: Med sin Alabaster-Krukke. (K. 116)

Tvang til Tro er Snak i Taaget,
Hjærtet værger sig med Fynd,
Tvang til Skrømt som Pave-Aaget,
Det er Tvang til Løgn og Synd;
Kun til Helved kan man tvinges,
Mens til Himlen blot der ringes,
Frihed følger Sandheds Aand.

2. Fjenden byder Baand og Lænker,
Truer os med Død og Dom;
Frelseren os Livet skænker,
Bryder for os Mur og Bom,
Kommer for at løse Fanger,
Kvæder som en kronet Sanger
Højt om Frihedens Gyldenaar.

3. Jesus som den gode Hyrde
Leder om fortabte Faar,
Vinker hver, som under Byrde,
Syg i Sind, nedbøjet gaar,

Beder dem til sig at ile,
Byder dem den sande Hvile,
Mildheds Aag og Byrde let.

4. Nægtes end hans Ord og Tale
Indpas, Sted og Hjerterum,
Ej vil Ondt med ondt betale
Fredens Evangelium,
Kalder aldrig Ild fra Skyen,
Gaar som han fra Uvens-Byen
Stille til et bedre Sted.

5. Og saa vidt som Rygter fare,
Ej for Sjæle-Frihebs Sag
Kæmped nogen Helteskare
Boldt, som under Korsets Flag,
Den fra Stefanus til Luther,
Som med Krandsen Kæden slutter,
Sejerherren over Rom.

6. Ak, at Herren skal behøve
Til sit Folk at raabe end:
„Ser, I blinde! hører døve!
Frelseren er Frihebs Ven;
Hvem er det, som mig forvandler,
Trods mit Navn til Slavehandler?
Det er Fjenden, jag ham ud!

7. At hos mig er godt at være,
Millioner sang tilforn,
Af mit Hus, mig til Vanære,
I har gjort et Fangetaarn;
Lukker op og lader løbe
Hver, som ej har Lyst at købe
Guld hos mig for alt sit Gods!

8. Lukker op og lader fare!
Nøle I, saa farer jeg,
Siger til min Engleskare:
Op nu, lad os gaa vor Vej!

Længe nok vi gjorde Prøve,
Længe nok for Øren døve
Sødt I sang om Himmerig!"

269. (824)

Som: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

„Op nu, og lad os gaa herfra
Ene med Herren i Aanden,
Følges med ham til Golgata,
Dele al Pinen og Vaanden,
Lide med ham, hvad lides maa,
Saa vi med Kristus kan indgaa
Glat i Guds Herligheds Rige!"

2. Lød ikke saa de glatte Ord
Til os i Udlændigheden,
Som om Udgang i Jesu Spor
Smaating var bleven her neden,
Som nu saa rent var stort og smaat,
At frem for Peder nu vi godt
Taalte som Hveden at sigtes!

3. Ordet dog af vor Frelsers Mund
Ved os langt fastere hæfter:
Gør, hvad du kan i denne Stund!
Følge mig skal du herefter;
Forskel der er paa fjærnt og nært,
Kun en Disipel fuldt udlært
Kan holde Skridt med sin Mester.

4. Gud, lad os voxe Dag for Dag,
Stærkere altid i Aanden,
Saa du i os dit Velbehag
Finde kan net efterhaanden,
Til med din Søn vi kan staa Maal,
Tømme med ham den bitre Skaal,
Skænkes med Saligheds-Kalken!

270. (874)

Som: Tidende ny til Verdens Ø. (K. 38)
eller: Kirken den er et gammelt Hus. (K. 99)

Kristelig Frihed i Guds Aand,
Det er vor Herre til Ære,
Frihed fra Synds og Dødens Baand,
Til kun vor Herres at bære;
Dog kun, hvor frit han nægtes kan,
Aabenbar frit bekendes han,
Ordet vil Herren ej binde.

2. Kærligheds Aand Guds Naades Ord
Prædiker for alle Sjæle,
Salig er den, som Ordet tror,
Ve dem, som Ordet vil kvæle!
Frit som det tales, frit det tros,
Derfor er Tro Guds Naades Kos,
Hjærtet er Frihedens Arne.

3. Sandhedens Aand det gør os klart:
Frihed er Kærligheds Gaade,
Ikke for den Guds Bud er svart,
Derfor sig selv den kan raade
Ypper ej Kiv om mit og dit,
Tager og giver alting frit,
Finder det saligst at give.

5. Sandhedens Aand er Lysets Ven,
Frihed Oplysningens Vugge,
Derfor i Mørket over den
Falskhedens Aander kun sukke;
Kristus er Solen evig klar,
Himmellys smaa er aabenbar
Alle Fuld-Kristne paa Jorden.

5. Sandhedens Aand og Kærligheds,
Som er vor Herres tillige,
Er kun med Frihed vel tilfreds,
Grundlov er den i Guds Rige;

Og som Guds-Aanden, saa hans Tolk,
Og som vor Konge, saa hans Folk,
Født af en Moder fribaaren.

6. Derfor er hver en Pavehaand,
Som over Troen vil raade,
Oprører mod Guds Sandheds-Aand,
Bagtaler kun af Guds Naade;
Derfor i Kristnes Fødestavn
Mindes skal Morten Luthers Navn
Løftes i Sky med Højsangen.

7. Briste nu brat hvert andet Baand,
Hvormed til Døbninge-Freden
Hænder vil binde Ord og Aand,
Troen og Guds-Kærligheden!
Saa mellem os Guds Menighed
Rører sig frit med Liv og Fred,
Kristelig fri af Guds Naade.

271. (647)

Som: Op, al den Ting, som Gud har gjort. (K.113)

Der sad en Svend i Munkebur,
Det var ved Midnatstide,
Hans Lampe brændte mat i Løn,
Og mørkt der var saa vide.

2. Ja, Troens Lampe brændte mat
I Hjærtet under Kiften,
Som Lampen paa det lille Bord,
Hvor Luther sad med Skriften.

3. Men han, som os i Paradis
Indblæste Livets Aande,
Han kommer end vort Støv i Hu
Og røres ved dets Vaande.

4. Vi sank tilbage i vort Støv
Ved Syndefald til Døden,
Men Gud os gav sin Søn og Aand
Til Hjælp og Trøst i Nøden.

5. Da Aandens Lys var nær udslukt
I Pavedømmets Mørke,
Da Jesu Tro i Luthers Bryst
Paa ny fik Lys og Styrke,

6. Saa ved Guds milde Aandepust
Blev Lampen til en Stjerne,
Han sagde: skin som Himmellys
Paa Jorden til det fjerne!

7. Og som en Stjærne Luthers Tro
Har skinnet over Jorden,
I mer end tre Gang Hundred Aar
Den tindrede i Norden.

8. Ved den saa mangen Vandringsmand
Har fundet Vej i Natten,
Og mangen Kvinde ved dens Lys
Har fundet Himmelskatten.

9. Og smaa som Stjærnerne i Tal,
Den tindred klart i Øje,
Til de saa' lukt i Himlen ind,
Saa' Jesus i det høje.

10. Saa skin da, Morgenstjærne klar!
I Mørket ufortrøden,
Til Herren bryder gennem Sky
Med Glans som Morgenrøden!

11. Og naar du blegner, hør det da,
Hvor sødt Guds Engle kvæde:
Forløber for den gyldne Sol!
Gak til din Herres Glæde!

272. (648)

Som: Jesus, Frelser og Befrier. (K. 57)

Herrens Raad ej Støv udgrunder,
Verden aldrig dem forstaar;
I hans Haand gør Smaating Under,
Tiggermunk gør Gyldenaar!
Morten Luther med Guds Ord
Tændte Himmellys paa Jord,
Læs af Løgn, som Bjærg til Skue,
Vælted liden Bibeltue.

2. Lover Gud, I Folk! og sjunger:
Guds Apostler vidt paa Jord
Nu igen med vore Tunger
Tale højt Guds rene Ord;
Hjærtesproget nu paa ny
Høres skal i højen Sky,
Tunger gløde, Hjærter brænde
Ved Guds Ord til Verdens Ende!

3. Tak, vor Fader i det høje!
Tak i Jesu Kristi Navn!
Naade for dit Guddoms-Øje
Fandt vor ringe Fødestavn:
Ordet over Bølgen blaa
Bød i Aandens Kraft du gaa,
Lønlig i vor lave Kirke
Liv og Salighed at virke.

4. Aldrig, Gud, du det forandre!
Lad i fromme Fædres Fjed
I dit Aasyns Lys os vandre,
Lyses hjem til dig i Fred!
Dagen hælder, hos os bliv,
Du, som er vort Lys og Liv!
Mæt vor Sjæl og mindst vor Møde,
Gør en liflig Aftenrøde!

273. (726)

Egen Tone. (K. 114)

Herren han har besøgt sit Folk,
Natten hun blev til Morgen,
Menneskens Søn, Gud Faders Tolk,
Slukket nu har al Sorgen.

2. Frelseren laa i sorten Jord
Nætter saa vel som Dage,
Men det opstandne Livsens Ord
Døden ej mer kan smage.

3. Kirken hun sad i Enkestand,
Sørged for den enbaarne,
Glemte, at han i Gravens Land
Stormede Dødens Taarne.

4. Deraf udsprang den bitre Sorg,
Ligfærd med Graad og Klage,
Hulken for Sang paa Sions Borg,
Nætter saa vel som Dage.

5. Herren han er dog sine tro,
Ogsaa naar de mistvi'le,
Roser han lod paa Torne gro,
Lærte os saa at smile.

6. Blegt som et Lig var Livets Ord,
Dødt det os laa paa Tunge,
Aand dog fra Herren i det fór,
Engle derom vil sjunge.

7. Synger da med i højen Sky:
Ordet stod op af Døde,
Lyder i Aandens Kraft paa ny,
Tænder, saa Tunger gløde!

8. Lever nu op I Kristne smaa!
Nu er her godt at være,
Alle Guds Engle med os staa,
Vil jer paa Hænder bære.

9. Frelseren laa i sorten Jord,
Sidder paa Ærens Trone,
Aand og Liv er til os hans Ord,
Glæden vor Salmetone!

Syndernes Forladelse.

274. (930)

Egen Tone. (K. 118)

Nu fryde sig hver kristen Mand
Og springe højt af Glæde!
Ja lad os alle trindt om Land
Med Liv og Lyst nu kvæde!
For Gud, saa god som han er stærk,
Har gjort et herligt Underværk,
Ej regnet, hvad det kosted!

2. Vi faldet var i Fjendens Vold,
I Synden født og baaret,
Os knuged Død, den grumme Trold,
Og gav os Banesaaret;
Ak, med os selv vi laa i Kiv,
Jo mer vi kæmped for vort Liv,
Des haardere blev Døden.

3. Vor Dyd ej hjalp os for et Haar,
Den var ej værd en Hægte,
Vor gode Vilje laa paa Baar,
Og kun vor Synd var ægte;

Det lærte os vor Fjende klog,
Og drog os ned i Djævlekrog,
Dér evig at fortvivle.

4. Det saa' vor Gud i Himmerig,
Den gode og den fromme,
Og købte fri, miskundelig,
Vor Sjæl i dyre Domme;
Det var for ham slet ingen Skæmt,
Han kostede paa os bestemt
Det kæreste, han havde.

5. Til Frelseren han taled saa:
„Vi maa os dog forbarme,
Far ned, min Søn, og hjælp de smaa,
De usle og de arme!
Genløs du dem fra Synd og Nød
Og slaa ihjel den bitre Død,
Lad dem med dig saa leve!"

6. „Alt som du vil, min Fader kær!"
Det svared Søn med Blide,
Og fødtes af en Jomfru skær
Ved Jule-Midnatstide;
Som en af os, Marias Søn
Sin Guddoms-Vælde bar i Løn,
Den gamle Ræv at fange.

7. „Hold dig til mig!" nu sagde han,
„Saa har det ingen Fare,
Alt hvad jeg vil, jeg ogsaa kan,
Og jeg for dig vil klare;
Vær du kun min! saa er jeg din,
Og èt er jeg med Fader min,
Trods den, os kan adskille!

8. For dig jeg lade vil mit Liv,
Og med mit Blod dig købe,
Mit Kors du paa dit Bryst kun skriv,
Fat Tro og lad dig døbe!

Da er din Synd og Død du kvit,
Din Død er min, mit Liv er dit,
Min Salighed tillige.

9. Saa gaar jeg til min Fader hjem
Med Bytte stort i Hænde,
For i det ny Jerusalem
Min Aand dig at tilsende:
I alskens Nød din Trøstermand,
Han giver dig paa Liv Forstand,
Til Himlen dig ledsager.

10. Som jeg i denne Verden var,
Saa skal og du nu være:
Klenodiet i Lerjords-Kar
Skal bæres til Guds Ære;
Lad fare Angst og Trældomstvygt,
Men vogt dig vel for Verdens Flugt!
Det er min sidste Villie."

275. (661)

Som: Alene Gud i Himmerig. (K. 11)
eller: Hvad kan os komme til for Nød. (K. 105)

Gud Herren saa' til Jorden ned
Fra høje Himmelsale
Og ledte om Retfærdighed
Paa Bjærge og i Dale;
Men trindt paa Jord ej fandtes én
For Gud uskyldig, hjærteren,
Af Verden ubesmittet.

2. Thi stod jeg som en Synder her,
Min Skaber! for dit Øje,
Om end for Verden ren og skær
Jeg turde mig ophøje;
Men ak! jeg ved ej heller Tal
Paa mine Fejl og mine Fald,
De dunkle med de klare.

3. Men du vil ingen Synders Død,
Og Raad har du udgrundet,
Derfor det over Jorden lød:
Den rene jeg har fundet,
Det er min Søn, men dog en Mand,
Og blive skal for mig som han
Enhver, som tror paa Sønnen.

4. Nu Jesu Tro er al min Trøst,
Dog er din store Naade,
Som du i Jesu Navn gav Røst,
For Syndere en Gaade,
Saa lukke maa med Flid jeg tit
For Verdens Klarhed Øje mit,
Naar Hjærtet skal husvales.

5. O du, som skabte Hjærte mit,
Det dybe underfulde,
O, dan det efter Hjærte dit
Til Himmelspejl i Mulde!
Saa jeg langt mer, end selv jeg véd,
Kan lære af din Kærlighed
Om Naadens rige Fylde!

6. Da skal jeg ret med Aandens Sans
I Lyset fra det høje,
Faa Syn paa Støvets Himmelglans
I Jesu Kristi Øje,
Og finde min Retfærdighed,
Som af din dybe Kærlighed
I ham til mig udspringer.

7. Naar da, som Vinden Skyer blaa,
Din Aande blidt mig driver,
Da skal mit Hjærte godt forstaa,
Hvordan du Synd tilgiver,
Og i det samme Jesu-Navn,
Som raader Bod paa alle Savn,
Skal Salighed jeg finde.

276. (722)

Som: Kirken er som Himmerigt. (K. 95)
eller: Herrens Røst, som aldrig brister. (K. 124)

Hører I, vor Herre kalder,
Kærlig som en Moders Bøn:
Vender om i hver en Alder
Nu med „den forlorne Søn"!

2. I sig selv han gik omsider,
Med sig selv i Rette saa:
„Her af Sult og Tørst jeg lider,
Maa forsmægte og forgaa.

3. Hos min Fader i det fjærne
Tyendet af begge Køn
Paa hans Lo og ved hans Kværne
De faar baade Kost og Løn.

4. Hjem til ham vil jeg mig vende,
Til min Fader ejegod,
Frit min Skyld vil jeg bekende,
Staa til ham paa Tjenerfod." —

5. Hver en Sjæl paa Veje vilde
Som vil træde i hans Spor,
Skal Guds Faderrøst den milde
Møde brat i Jesu Ord.

6. Som i Lignelsen det lyder,
Faderhjærtet glemmer alt,
Gør hvad Lignelsen betyder,
Rejser op hvert Barn, som faldt.

7. Han, som elsker os saa saare,
Møder os ved første Skridt,
Kysser bort hver bitter Taare,
Trøster os med Aasyn blidt.

8. Det, er siger han guldmundet,
Glæde størst i Faders Hu,
Naar hans tabte Barn er fundet,
Som var dødt, men lever nu.

9. Klæder ny og gyldne Ringe
Er den lykkeliges Pryd,
Sangen toner, Harper klinge,
Stemte ens til Glædskabs-Lyd.

10. Himlens Sang og Strængelege,
Højtidsfryd i Livets Land,
Hvem maa de ej født bevæge
Til Omvendelse paa Stand!

11. Hvilken Synder kan sig vægre,
Naar han hører i Guds Ord
Genlyd af de gyldne Bægre,
Som udtømmes ved Guds Bord!

12. Vend da Nyg af al din Styrke
Til Guds Fjenders Herlighed!
Det er Løgn og Død og Mørke,
Som hvert Synderhjærte ved.

13. Vend dit Blik fra Skyggedale
Til Gud Faders Herlighed!
Efter evig Sandheds Tale,
Det er Liv og Lys og Fred.

14. Vend dig om! din Frelser kalder,
Kalder i Gud Faders Navn:
Tro ej Fjendens Løgn og Skvalder,
Sky dog ej din Faders Favn!

15. Da gør du Guds Engle glade,
Da er og din Lykke gjort:
Af dem selv for dig oplade
Sig Guds Hus og Himlens Port.

16. Selv sig aabner Sundhedsbrønden,
Dækkes Salighedens Bord,
Og din Helsot, som er Synden,
Læges ved Guds Naades Ord.

17. Og din Længsel, som er Livet,
Evig sikkert, evig sødt,
Mættes af, hvad han har givet,
Som kan aande Liv i dødt.

18, Holde vil din Sjæl i Live
Jesus trods al Død og Brøst,
Og som han er, du skal blive,
Er ej det en salig Trøst!

277. (723)

Som: Tag det sorte Kors fra Graven. (K. 75)

Hvem vil med til Himmerige?
Jesus kalder: kommer nu!
Kommer, fattige og rige,
Hver, som Himlen randt i Hu!
Alle skal fra Verden bort,
Tiden er for alle kort,
Og kun, som der saas her neden,
Høstes kan i Evigheden.

2. Jesu Fodspor er alene
Vejen til Guds Herlighed,
Og tør nogen andet mene,
Intet han af Himlen ved,
Al hans Visdom, al hans Kunst,
Al hans Gudsfrygt er omsonst:
Kun fra Jord til Himmerige
Med Guds Søn vi kan opstige.

3. Op, I Kristne, ser dog eder
Ret i denne Verden om!
Vaager, sukker, banker, leder
Efter Livets Kristendom!
Vi kun gaar i Jesu Spor,
Naar os Liv er Jesu Ord;
Er vor Kristendom en Skygge,
Ligedan er da vor Lykke.

4. Kristne, lad os samle Kræfter,
Fatte stadigt Mod i Bryst!
Lad os følge Jesus efter,
Følge ham med Liv og Lyst!
Det vi kan, naar kun vi tro,
I hans egne Børnesko,
Lyset da for os ej slukkes.
Livets Dør for os ej lukkes.

5. Herrens Vej er god at vandre,
Thi Guds Rige er os nær,
Stræber did vi med hverandre,
Snart vi alle mødes dér;
Dèr er Liv, og dér er Fred,
Som vor Sjæl forlystes ved,
Fremad derfor! Ingen svige!
Glæden bor i Himmerige.

278. (743)

Som: Glødende Tunger kom til Jord. (K. 36)

Naaden hun er af Kongeblod,
Vil ej med Dronninger bytte,
Holder sig dog ej selv for god
Til den brøstfældigste Hytte;
Hvor hun har Sæde faar hun Magt,
Ydig hun er i hver en Dragt,
Dejlig som Duggen i Perler.

2. Kærlighed selv er Naadens Rod,
Roden i Himmerig inde,
Derfor til Naadens Frugt fuld god
Magen er ikke at finde;
Frugten har Smag af Roden sød,
Frugten er sød i Liv og Død,
Sødest i Saligheds-Glæden.

3. Kristendom er Guds Naades Ord,
Skænker os Lyset og Livet,

Naade dog kun paa Naaden tror,
Som har os Synden tilgivet;
Naadeløs Barm er skilt fra Gud,
For den er Tro et Lovens Bud,
Naaden et Ord, den ej kender.

4. Gud være lovet! i hvert Bryst,
Som har sig ikke forhærdet,
Lyder bekendt dog Naadens Røst,
Trøster hvert Hjærte forfærdet;
Mødrene-Arv fra Paradis
Er os Guds Naades Haab og Pris,
Moderlighed er dens Billed.

5. Hver Gang vi bad vort Fadervor,
Følte vi dybt i vort Indre,
Naaden vil høste, hvad den saar,
Vil ikke nøjes med mindre;
Naade og Sandhed i dit Bryst
Mødes de maa, om Naadens Røst
Skal som Guds-Barnet dig røre.

6. Ligne vor Fader ejegod,
Som sig af Hjærtet forbarmer,
Som, naar vi falde ham til Fod,
Inderlig rørt os omarmer;
Det maa vi alle i det smaa,
Det kan vi alle godt forstaa,
Som har et Menneske-Hjærte.

7. Dertil os hjælper Naadens Aand,
Som os vor Herre tilsender,
Han har vort Hjærte i sin Haand,
Han det som Bækkene vender,
Vender det mildt i Jesu Navn,
Leder det til Gud Faders Favn:
Naadens og Sandhedens Kilde.

279. (735)

Som: Død, jeg venter dig med Længsel. (K. 138)

Kærlighed er Lysets Kilde,
Kærlighed er Livets Rod,
Derfor er Guds Raad saa milde,
Derfor er Guds Aand saa god,
Som vor Frelser har forklaret,
Aanden selv os aabenbaret,
Som vi føler i Guds Fred
Og det Haab, vi trøstes ved.

2. Kærlighed er Livets Krone,
Kærlighed er Lysets Glans,
Derfor sidder paa Guds Trone
Jesus nu med Straalekrans:
Han, som Lyset er og Livet,
Har for os sig selv hengivet,
Bliver i og lever ved
Guds sin Faders Kærlighed.

3. Kærlighed er Lovens Fylde
Og Fuldkommenhedens Baand,
Den er, hvad vor Gud vi skylde,
Den er Frugten af hans Aand;
Derfor med Guds-Kærligheden
Vokser op om Kap Guds-Freden,
Vorde skal vi og ved den
Et med Sjælens bedste Ven.

280. (744)

Som: Naturen holder Pinsefest. (K. 90)

O søde Gud, din Kærlighed
Den haver ingen Lige,
Min Sjæl, min Mund og Tunge ved
Kun lidt deraf at sige;

Skønt soleklar, jeg mægter ej
Den mer at gennemskue
End Havets Dyb paa Hvalens Vej
Og Sol paa Himlens Bue.

2. Hvad kunde dog bevæge dig
Til, som den bedste Fader,
Saa inderlig at elske mig,
Endskønt min Synd du hader!
Hvad var der i min Hytte lav
At skue og at finde,
Som derpaa havde mindste Krav,
Din Kærlighed at vinde!

3. Det nytter ej at tale om
Vor høje Byrd og Stamme,
Thi vel fra dig vor Aande kom,
Men dybt vi maa os skamme:
Vi sank ej blot i Støvet ned,
Vi blanded os med Skarnet,
Saa al din Fader=Kærlighed
Forspildte Adams=Barnet.

4. Det ene var din Miskundhed,
Dit bundløs gode Hjærte,
Som saa' i Naade til os ned
Og Fryd os gav for Smerte;
Thi hvis ej Naade gik for Ret,
Af Faldet hjalp paa Føde,
Slet ingen Mand af Adams Æt
Blev elsket af den gode.

5. Men du har elsket Verden saa,
Som os dit Ord forkynder,
At før den skulde undergaa,
Fordømt i sine Synder,
Din Søn du selv i Døden gav,
For Verdens Skyld at bløde,
Saa Uskyld sank med Sorg i Grav
For hele Verdens Brøde.

6. O lad os elske ham igen,
Som gik for os i Døden!
Vi da med ham, vor Sjæleven,
Opstaa som Morgenrøden,
Og vandre med ham, født paa ny,
Ad Livets Vej hin trange,
Og høre med ham over Sky
Hærskarens Sejerssange.

7. Ja, søde Jesus, lad din Aand
Os styrke og bekræfte,
Saa end i Døden Troens Haand
Sig til dit Ord kan hæfte!
Da med vort sidste Suk vor Sjæl
Opstiger til Guds Trone,
Og dér med Troen sejersæl
Os venter Livets Krone!

281. (730)

Som: Naar vi vort Øje lukke til. (K. 15)
eller: Hvad kan os komme til for Nød. (K. 105)

Til klart Guds Aasyn vi skal se
Og ret hans Hjerte kende,
Guds Gerning hos os Dyder tre
Begynde og fuldende:
Med Kristus kom de oven ned,
Og Tro og Haab og Kærlighed
Er Navnet paa de trende.

2. Vor Tro er ej paa, hvad som helst
Man Kristendom vil nævne,
Men paa, hvad os har skabt og frelst
Og fører paa det jævne,
Og saa paa alt, hvad Troens Aand
Os leder til med kærlig Haand,
Alt efter Hjertets Evne.

3. Vort Haab er ej paa Drømme bygt,
I Luften ej det svæver,
Men hviler paa Guds-Ordet trygt
Og paa, hvad Hjertet kræver:
At hvile sødt hos Gud i Fred
Og frydes ved hans Herlighed,
Det Haab i Sky os hæver.

4. Vor Kærlighed ej blusser vild,
I Røg sig ej indsvøber,
Men brænder klar med Lue mild
For ham, som dyrt os køber;
Den lever af hans Læbers Ord,
Opvokser til ham ved hans Bord
Og i hans Dyd sig øver.

5. Som skrevet staar, kun Kærlighed
Evindelig skal være,
Vort Hjerte ømmer sig derved
At lade Haabet fare,
Og selv den fromme Barnetro
Til Evighedens Lys og Ro
Vil kækt sin Ret forsvare.

6. Men Aanden smiler ad de smaa,
Som Øre til ham bøje:
Mon nogen tror og haaber paa,
Hvad klart ham staar for Øje!
Naar, hvad I tror og trøstes ved,
I faa til Arv i Kærlighed,
I lade jer vel nøje!

7. Om Julen synger Troen bedst
Med Engletoner søde,
Og Haabet har sin høje Fest
I Paaske-Morgenrøde,
Og Kærligheden, klar og mild,
Den er vort Hjertes Pinse-Ild,
Naar vore Tunger gløde.

282. (892)

Som: Naar vi vort Øje lukke til. (K. 15)
eller: Hvad kan os komme til for Nød. (K. 105)

Vor Tro er den Forvisning god,
Som alle smaa kan have,
At Livets Træ og Livets Flod
De er Guds Naadegave
Til hver en Synder, naar og hvor
Han Jesu Kristi Navn og Ord
I Hjærtets Dyb mon gemme.

2. Hver Tvivl om Livets Ord fra Gud,
Som vil vor Tro nedkue,
En Brandpil er, som skydes ud
Af Sjælefjendens Bue;
Men, Gud ske Lov! trods List og Vold,
Det Troens Ord er Troens Skjold,
Som slukker Luepile.

3. Ja, midt i Verdens salte Sø
Gud, efter Frelser-Bønnen,
Har skabt Lyksalighedens Ø
Til dem, som tror paa Sønnen;
Guds Aand er os et Pant derpaa,
At vi i Jesu Navn skal naa
En sød og salig Ende.

283. (943)

Egen Tone. (K 115)

Syndernes Forladelse
Selvros udelukker;
Ve dig, du benaadede,
Om paa Dyd du pukker!
Lægte Gud vel Skaden sin?
Var ej hele Skylden din?
Eller var det Dyd af dig,
Du ej vraged Himmerig?

2. Syndernes Forladelse
Knuden overhugger,
Til den føles, ynkelig
Barnehjærtet sukker;
Tænker det sig Pinen kort,
Tænker det al Straffen bort,
Immer dog er Fader vred,
Immer fattes dog Guds Fred.

3. Syndernes Forladelse
Hjærtesorgen slukker,
Thi ved den sig uformærkt
Paradis oplukker,
Den udfrir af Dødens Vold,
Thi vor Død var Syndens Sold,
Den i Gud gør Sjælen glad,
Thi kun Synd dem skilte ad.

284. (656)

Egen Tone. (K. 116)

Med sin Alabaster-Krukke,
Fuld af Salve dyrebar,
Hun, som maatte skamfuld sukke:
Herre, ynkes! Herre, spar!
Kom med Hjærtet sønderknuset
Ind i Farisæer-Huset,
Hvor til Bords den rene sad.

2. Synderinden kom med Rødme,
Krukken brat hun sønderbrød,
Salven dyrebar med Sødme
Over Herren hun udgød,
Lod og sine Taarestrømme
Herrens Fødder oversvømme,
Tørred med sit Hovedhaar.

3. I min Barm som denne Kvinde
Hjertet føler Vanghed stor,
Sniger som den Synderinde
Sig til dig ved Naadens Bord,
Rødmer, blegner, føler Vaanden,
Eftergør det alt i Aanden,
Sukker: Herre, ynkes, spar!

4. Som min Gud jeg dig vil dyrke,
Som en Sol for mig oprind!
I min Sjæl er Mulm og Mørke,
Midnat uden Maaneskin;
Se dog til mig fra det høje!
Spejle sig dit Soleøje
I min stille Taareflod!

5. Himlen sig til Jorden bukked,
Den Gang du blev Støvets Søn,
Bøj dig nu til Hjertesukket,
Øret dit til Angers Bøn!
Dine Fødder jeg med Glæde
Vil i dine Fodspor væde,
Tørre med dit Hovedhaar.

6. For din Røst i Kvæld fuld bange
Skjulte sig i Paradis
Eva med de Lokker lange,
Jeg dem giver nu til Pris;
Mig ej mer jeg vil undskylde,
Men Guldtaarer skal forgylde
Korset paa din Kongevej.

7. Laa du under Moderhjerte,
Har du diet Moderbryst,
Kender du og Kvindens Smerte,
Kvindehjertets Liv og Lyst;
O Marias Søn, du bolde,
Døm mig ej med Læber kolde,
Skjul mig i din Kærlighed!

285. (866)

Egen Tone. (K. 117)

Synderen.

O Jesus! for din Pine,
Korsfæstelse og Død
Forlad mig Synder mine,
Frels mig fra evig Nød!

Jesus.

2. Kom hid, du Synder arme,
Som er din Skyld bekendt!
Jeg vil mig vist forbarme,
Dertil er jeg udsendt.

Synderen.

3. Jeg kryed mig fast mere,
End i den vilde Stand
Paafugl af sine Fjere
Og Løven af sin Man.

Jesus.

4. Vil du dig selv nedbøje
Til Jorden med de smaa,
Da vil jeg dig ophøje
Langt over Himlens Blaa.

Synderen.

5. Kong David og sankt Peder
Mig lokked til at tro,
At hver, som dig tilbeder,
Han finder Trøst og Ro.

Jesus.

6. Gud Fader det forbyde,
Jeg skulde nogen Tid
Den arme Sjæl forskyde,
Som slaar til mig sin Lid!

Synderen.

7. At haabe jeg begynder,
Tør knap dog lide paa,
At jeg, saa grov en Synder,
Kan Salighed opnaa.

Jesus.

8. Tør du da heller vove
At sige højt til mig:
Jeg holdt ej Tro og Love,
Min Mund er fuld af Svig?

Synderen.

Vil du da, Frelser kære!
Mig love sandelig,
At Kronen jeg skal bære
Med dig i Himmerig?

Jesus.

10. Saa sandt jeg Gud mon være
Med Fader og Helligaand,
Guldkronen du skal bære
Med mig i Livets Land.

Synderen.

11. Nu har jeg Sejer vundet,
Livsalige Guds Søn!
Og Saligheden fundet
Som Troens Naadeløn!

Jesus.

12. Saa drages det til Minde,
Og raab det ud paa Jord:
At end for Mand og Kvinde
Er Aand og Liv mit Ord!

286. (916)

Som: Søndag-Morgen fra de døde. (K. 27)

Jesus, Dødens Overvinder!
Du, hvis Ord er Liv og Aand,
Stat os bi mod Livets Fjender,
Fri os ud af deres Haand!
Højlig til en Helt vi trænge,
Som kan Dødens Lænker sprænge.

2. Se vi til vort eget Hjærte,
Templet for din Aand paa Jord,
Fluks vi føle det med Smerte:
Daanet dér er Livets Ord,
Dine Løfter, Skygger lige,
Flagre i de dødes Rige

3. Søge Kirken vi her nede,
Legem dit med Guddomskaar,
Trindt vi se sig kun udbrede
Sørgelig din Kirkegaard,
Dødens Herredømme sander
Dér de hule Hovedpander.

4. Rører i vort Hjærtekammer
Livet stundum sig endnu,
Rører Læben sig og stammer:
Jesus, i dit Ord er du!
Skogrende os Fjenden haaner,
Lyden dør og Læben blaaner.

Derfor se til os i Naade,
Herre ved Guds højre Haand!
Løs dog snart den store Gaade,
At dit Ord er Liv og Aand!
Hos de faa, som for dig græde,
Vis, at du er selv til Stede!

287. (684)

Som: Jeg vil mig Herren love. (K. 61)

Jeg raaber fast, o Herre!
Af dybest Nød til dig,
Du vil mig naadig være
Og gærne frelse mig;
Dit Øre du nedbøje,
Naar jeg min Bøn frembær!
Mærk vel udaf det høje,
Hvad min Begæring er!

2. Ak, vil du Agt paa give
Al Synd, som vi begaa,
Mens vi er her i Live,
Hvo kan for dig bestaa!
Men hver, som det begærer,
Dem har du Gunst betet,
Thi elsker man og ærer
Din milde Majestæt.

3. Tænk paa mig i dit Rige,
For Korsets haarde Død!
Dit Ord, som ej kan svige,
Det er min Trøst i Nød;
Af Længsel Hjærtet trænges
Til dig med stor Attraa,
Fast mer end Vægt'ren længes,
At Dagen komme maa.

288. (724)

Som: Det lakker nu ad Aften brat. (K. 142)

Naar i den største Nød vi staa,
Og vide ej hvor hen at gaa,
Og véd ej vore levende Raad,
Men hulke højt med Hjærtens Graad;

2. Da er det alt vort Haab og Trøst
At løfte op til dig vor Røst,
Du gode Gud! af Hjertens Grund,
Og bede alle med én Mund:

3. Vor Fader, se! vor Fader, mærk!
Vor Fjende, han er os for stærk,
Vi kommer aldrig mer i Havn,
Gør du det ej i Jesu Navn!

4. Vi véd i Fjendens Rænkespind
Nu hverken ud, ej heller ind;
Raadsherre vis, Beskærmer gæv,
O, fej det ned som Spindelvæv!

5. Gak ej i Rette, Gud! med os,
Men kun med dem, som byde Trods!
Som Fader øm ved al sin Æt
Hos os lad Naade gaa for Ret!

6. Da, naar din Aand staar mild os bi,
Dig elske, takke, prise vi,
I allen Stad og allen Stund,
Saa gladelig af Hjertens Grund.

289. (671)

Egen Tone. (K. 121)

Her vil ties, her vil bies,
Her vil bies, mit svage Sind!
Høsttiden endtes, her maa da ventes,
Her maa da ventes paa Foraarsvind!
Her vil ties, her vil bies,
Her vil bies, mit svage Sind!

2. Trange Tider langsomt skrider,
Langsomt skrider, det har den Art:
Dagene længes, Vinteren strænges,
Vinteren strænges, og det er svart;
Trange Tider langsomt skrider,
Langsomt skrider, det har den Art.

3. Kom, min Due! flyv at skue,
Flyv at skue bag Gærdet hist!
Om du derinde Løvspring kan finde,
Løvspring kan finde med Blad paa Kvist!
Kom min Due, flyv at skue,
Fyv at skue bag Gærdet hist!

4. Kom min Due! lad dig skue,
Lad dig skue med Oljeblad!
Se, nu er Stunden næsten oprunden,
Næsten oprunden, som gør mig glad!
Kom, min Due! lad dig skue,
Lad dig skue med Oljeblad!

290. (673)

Som: Fader vor udi Himmerig. (K. 122)

Du gode Gud! saa vidt jeg ved,
Jeg venter paa din Salighed,
Naar vi med Himlens Fred og Ro
Skal hjemme hos vor Fader bo,
Hvor Kærlighed er Klædning fin,
Er Livets Brød og Glædens Vin.

2. Da først er Saligheden fuld,
Naar Hjærtet fundet har sit Guld,
Det Guld, hvorfor paa Jorderig
Det græd en Gang saa bitterlig,
Som Herrens Moder, da hun stod
Med Hjærte knust ved Korsets Fod.

3. Ja, Moderhjærtet, skønt af Muld,
Dog savner Himlens røde Guld,
Og sukker mildt og græder smaat,
Om end Guds Aand det trøster godt;
Thi det sin Slot har dér udvalgt,
Hvor Kærlighed er alt i alt.

4. Det er den ej paa denne Jord,
Før herliggjort er alt Guds Ord,
Før Sot og Sorg og Frygt og Nød
Er flygtet bort med Synd og Død,
Saa Haanden føler, Øjet ser,
At kun Gud Faders Vilje sker.

5. Ja, hos det hele Adams-Køn
Er Hjærtet en Livsmoder skøn,
Og denne lille Moder sin
Hun faar til Savns kun Vilje sin,
Naar til den store Faders Favn
Hun synker ind i Jesu Navn.

6. Kun dér er Kærligheden Brød,
Kun dér dens Kalk er klar og sød,
Kun i Guds rene Faderbryst
Almægtig, evig er dens Lyst,
Og kun af Fader-Aasyn hans
Den lyser ud i al sin Glans.

7. O Gud, saa lad i hvert mit Fjed
Mig vente paa din Salighed!
Og gør af hvert mit Fjed et Skridt
Til Hjærte og til Rige dit,
Hvor Sol af Sol er hver udvalgt,
Hvor Kærlighed er alt i alt!

291. (669)

Egen Tone. (K. 189)

Jeg gaar i Fare, hvor jeg gaar,
Min Sjæl, du det betænke,
At Synden alle Vegne staar
For Døren med sin Lænke!
Afgrundens Løgtemand
Mig let forvilde kan;
Med blide som med bange Kaar,
Jeg gaar i Fare, hvor jeg gaar.

2. Jeg gaar blandt Engle, hvor jeg gaar,
De kan mig godt bevare,
Slet intet Helvedes Hær formaar
Mod Himlens Helteskare;
Den staar om mig Skjoldborg,
Lad fare Suk og Sorg!
Trods nogen krummer mig et Haar!
Jeg gaar blandt Engle, hvor jeg gaar.

3. Jeg gaar i Trængsel, hvor jeg gaar,
Jeg kæmpe maa og stride,
Og Sjæleangest, Hjertesaar
Taalmodig skal jeg lide;
Tit ingen Vej jeg ser,
Hvor jeg kan vandre mer,
Naar Modgangs Bølger om mig slaar;
Jeg gaar i Trængsel, hvor jeg gaar.

4. Jeg gaar med Jesus, hvor jeg gaar,
Han vandrer ved min Side,
I Kamp og Strid han med mig staar,
Forsøder al min Kvide,
Han lyser for min Fod,
Han i mig sætter Mod;
Trods al den Del, mig ilde spaar,
Jeg gaar med Jesus, hvor jeg gaar.

5. Jeg gaar til Graven, hvor jeg gaar,
Og véd mig aldrig sikker,
Ved Vuggen alt stod Død med Baar,
Paa Lur han altid ligger;
Et lidet Aandefang
Kan ende Støvets Gang,
Den mørke Nat mig forestaar,
Jeg gaar til Graven, hvor jeg gaar.

6. Jeg gaar til Himlen, hvor jeg gaar,
Frimodig da, mit Hjerte!
Kun did, hvor du en Ende faar
Paa Synd og Sorg og Smerte!
Bort, Verdens Lyst og Pragt!
Til Himlen staar min Agt,
Alt Verdens Væsen jeg forsmaar
Og gaar til Himlen, hvor jeg gaar.

292. (748)

Som: Jeg vil mig Herren love. (K. 61)

Er Gud for mig, da træde
Mig hvad der vil imod!
Jeg kan paa Barnefæde
Det trine under Fod;
Naar Gud mig vil bønhøre
Alt som en Fader kær,
Hvad kan mig Satan gøre
Med al sin Helvedhær!

2. Den Grund, hvorpaa jeg bygger,
Er Jesu Liv og Død,
I Kristus-Korsets Skygger
Er Sjælens Hvile sød;
Hos Jesus fandt jeg Livet,
Selv er jeg intet værd,
Kun for, hvad han har givet,
Gud Fader har mig kær.

3. Min Jesus er min Ære,
Han gør mig favr og fin;
Men vilde han ej være
God Ven og Broder min,
Da turde jeg og kunde
Ej for Guds Aasyn staa,
Kun gabende Afgrunde
Jeg da for Øjne saa'.

Min Frelser er min Dommer,
Jeg stoler paa hans Ord,
At ingen Sjæl forkommer,
Som ærlig paa ham tror;
Slet intet mig kan skrække,
Gud gav mig Freden sin,
Guds Vinger mig bedække,
Hans Aand er bleven min.

5. Hans Aand er i mit Hjærte,
Han styrer Sjæl og Sind,
Med Lindring for al Smerte
Han bringer Lys derind,
Grundlægger dér Guds Rige,
Besegler Naadens Pagt,
Saa jeg kan „Fader" sige
Til ham, som har al Magt.

6. Lad hele Verden briste!
Jeg er i Jesu Haand,
Hvo kan af den mig vriste
Og brydes med Guds Aand!
Ej Hunger, Sværd og Lue,
Ej Pine, Ve og Værk
Mig twinge eller true
Kan fra Guds-Løven stærk.

7. Ej Engle-List og Evne,
Ej Herlighed, ej Nød,
Ej noget, man kan nævne,
Ej Liv, ej heller Død,

Ej stort, ej heller ringe,
Ej Skade eller Savn,
Ej nogen Ting skal bringe
Mig ud af Jesu Favn.

293. (749)

Egen Tone. (K. 123)

Naar mit Øje,
Træt af Møje,
Baadt og mørkt af Slud og Regn,
Stedt i Vaande,
Af Guds Aande
Løftes op til Lysets Egn, —
O, hvor klarer det da brat,
Saa min Sjæl faar Dag for Nat!

2. Da jeg skuer
Straalebuer
Hvælve sig til Herrens Hus,
Ædelstene
Sig forene
Paa det gamle Tempels Grus,
Mens sig skyder op fra Muld
Altret af det røde Guld.

3. Da jeg skuer
Dine Druer,
Vintræ sandt! med Livets Frugt,
Edens røde
Roser møde
Mig med paradisisk Lugt,
Den gør Støvets Aandedræt
Evig frit og himmelsk let.

4. Da mit Øre
Faar at høre
Englesange højt i Sky

Det fornemmer
Folkestemmer
Klarede til Velklang ny,
Saa hver Tunge paa sin Vis
Liflig kvæder Lammets Pris.

5. Jesus kære!
Til din Ære
Nynner jeg da og min Sang;
Er end Røsten
Fugls i Høsten,
Fattig kun paa Frydeklang, —
Kærlighed paa alle Savn
Raader Bod i Jesu Navn.

294. (856)

Som: Vidunderligst af alt paa Jord. (K. 98)
eller: Jeg ved et evigt Himmerig. (K. 93)

Lad vaje højt vort Kongeflag,
Lad flyve Korsets Banner!
Til Heltedød paa Sejrens Dog,
Det sine Kæmper danner.

2. Paamind os kun, vort Sejerstegn,
Om Herrens Død og Pine!
Thi under hver en Himmelegn
Derved han frelste sine.

3. Afbild os kun det Korsets Træ,
Hvorpaa vor Frelser hængte!
Derunder kun det Ly og Læ
Vi fandt, hvortil vi trængte.

4. Korsfæstelsen af Synd og Død
Er Heltedaab til Livet!
Til Trøst og Haab i al vor Nød
Er Tro derpaa os givet.

5. Saa vaj da højt vort Kongeflag!
Spred Vinge, Korsets Banner!
Til Heltedød paa Sejrens Dag
Du dine Kæmper danner.

295. (895)

Som: Jeg vil din Pris udsjunge. (K. 139)
eller: Op, Zion, at oplukke. (K. 198)

Hvi vil du saa dig klage
Og jamre, kære Sjæl!
Dig selv med Sorgen plage?
Tro dog din Skaber vel!
Slaa dig i ham til Ro!
Han ved din Sag at vende
Til en lyksalig Ende
Ved Jesu Kristi Tro.

2. Gud aldrig dem forlader
I nogen Modgangstid,
Som kender ham for Fader
Og slaar til ham al Lid;
Ser det end farligt ud,
Du tør ej ved at grue,
Du skal dog Frelse skue
Fra al Miskundheds Gud.

3. Om alle Døre lukkes,
Hvor du vil spørge Vej,
Om alle Lys end slukkes,
Saa tab dog Modet ej!
Kun ti og taal og bi!
Vil Gud dig Hjælp tilskikke.
Da kan al Verden ikke
Der gøre Hinder i.

4. Midt ind i Fjendens Lejre
Gak dristig med Guds Fred!
Den stærkeste maa sejre,
Det er din Helt, du ved;

Om hele Helvede
Sig end imod dig sætter,
Det intet dog udretter,
Guds Vilje dog maa ske.

5. For alle Verdens Magter
Ej frygter Guds de smaa,
Alt, hvad de eftertragter,
De sikkert skal opnaa:
Guds Hjælp i alskens Nød,
Guds Trøst i al den Kvide,
De friste maa og lide,
Guds Fred i Liv og Død.

296. (731)

Egen Tone. (K. 127 og 128)

O Herre Krist!
Vor Frelser du est,
Vort Haab er du alene;
Foruden al Svig
Vi tror paa dig
Saa inderlig,
Vor Trøst er dit Ord det rene.

2. Vi høre dig til,
Og være vi vil,
Som du os helst vil have;
Vi lægge paa Vind
At lukke dig ind
I Hjærte og Sind
Med Livet, din Naadegave.

3. Nu og al Tid
Vi slaar vor Lid
Til Salighed af Naade;
O, Jesus sød!
Ved Korsets Død
Dit Blod du udgød,
At frelse vor Sjæl af Vaade.

4. Dit Ord er vor Trøst,
Din levende Røst
Vi høre med Hjertens Glæde;
O, vær med den,
Vor Sjæleven,
Hver Morgen igen
Paa ny hos os til Stede!

5. Gaar Sorgen os paa,
Dit Hjertes Attraa
Er altid os at husvale
I Fare og Frygt,
Er Mørket end tykt,
Vi følge dig trygt,
Vor Sjæl i din Haand befale.

6. Vi véd det for vist,
Vor Herre Krist!
Du aldrig vil os forlade;
Du siger jo saa:
„Kald mig kun paa!
Hjælp skal du faa,
Selv Døden skal ej dig skade."

7. Saa give da Gud,
Vi efter dit Bud
Maa blive hos dig tilsammen,
Saa vi med dig
Evindelig
I Himmerig
Kan leve med Fryd og Gammen!

297. (707)

Som: Alene Gud i Himmerig. (K. 11)
eller: Hvad kan os komme til for Nød. (K. 105)

O kære Sjæl luk op din Mund!
Din Tunge ret sig røre
Med Takkesang af Hjertens Grund

Saa Gud og Jesus høre,
Hvor ypperlig du takke vil,
Naar Herrens Aand dig hjælper til
Dit Forsæt at udføre.

2. Thi hvem kan noksom skønne paa
Og værdelig udtale
Guds Naades Pris, som, da vi laa
I Dødens Skyggedale,
Gav med sin Søn os Livets Ord
Ved Daaben og hans Nadverbord,
Som evig kan husvale!

8. Og Lærere i allen Stund
Gud med sin Aand udsender,
Med Jesu Navn og Ord i Mund,
Til Jorderiges Ender,
Saa alle, som paa Jorden bo,
Kan høre Naadens Ord og tro,
Naar Hjærtet sig omvender.

4. Giv os, o Gud! din Helligaand,
Saa Aander vi kan prøve,
Og ære dig med Mund og Haand,
I Kærlighed os øve,
Saa Kristen-Navnet evig godt
Vi aldrig gøre Skam og Spot,
Dermed din Aand bedrøve!

5. Du Fredens Gud! i Kærlighed
Os saa tilsammen binde,
At i din Kraft vi blive ved
Et helligt Navn at vinde,
Saa Sjæl og Aand og Legem maa
Paa Kristi Dag fuldkomne staa,
Din Salighed at finde!

298. (694)

Egen Tone. (K. 124)

Herrens Røst, som aldrig brister,
Lært mig har, hvad og jeg tror:
Alt, hvad for hans Skyld jeg mister,
Faar igen jeg paa hans Ord.

2. Kunde over ham jeg glemme
Med mig selv mit eget nu,
Hos min Gud jeg da var hjemme,
Kom som mit hans Liv i Hu.

3. Var kun altid Sjælens Øje
Stadig til vor Herre vendt,
Da paa Evighedens Høje
Pinseblus for mig var tændt.

4. Da vidaaben stod Guds Eden
For mit Øje og min Fod,
I Gudshaven med Gudsfreden
Lys jeg drak af Livets Flod.

5. Vilde jeg af intet vide,
Uden Kristi Kærlighed,
Da var mine Kaar saa blide
Som min Guds, der alting véd.

6. Fik mit Hjærte ret at finde,
Uden ham er alting dødt,
Da var han i Hjærtet inde
Med Gudslivet evig født.

7. Dog, i Jesus-Kristus-Navnet
Alt er skænket den, som tror,
Deri Hjærtet Bod for Savnet
Finder med Guds Aand og Ord.

299. (746)

Egen Tone. (K. 129)

Min Mund og mit Hjærte
De gjorde en Pagt:
I Fryd og i Smerte
Af al deres Magt
Hinanden at følge
Og aldrig fordølge,
Hvad i dem er levende lagt.

2. I Hjærter og Munde,
Med Ildtungen rød
Har han, som det kunde,
Har Faderen sød.
Lagt Bod for al Vaande,
Med Kærligheds Aande,
Lagt Ordet, som frelser fra Død.

3. Thi frydes ved Pagten
Nu Hjærte og Mund
Og mødes i Takten
Af Sang allen Stund
Om Evigheds-Livet,
Som Gud har os givet,
Og Ordet, vor Saligheds Grund!

300. (685)

Egen Tone. (K. 130)

Urolige Hjærte!
Hvad fejler dig dog?
Hvi gør du dig Smerte,
Du ej har behov?
Er han ej vor Fader, som raader for alt!
Er ej vore Taarer og Hovedhaar talt!
Har os ej den bedste til Venner udvalgt!

2. Har ej med de færre
Vi favreste Haab!
Hvad sagde vor Herre
Til os ved vor Daab?
Var ikke det Ordet, som passer kun sig
Til dem, der indtræde i Guds Himmerig:
Fred være med eder! „Fred være med dig!“

3. Hvad kan dig vel skade,
Min Sjæl, med Guds Fred!
Guds Engle er glade
For evig derved.
Hun holder for Døren, den dejligste Brud,
Vil ej du mod hende med Glæde gaa ud,
Med Favntag udbryde: velkommen fra Gud!

4. Sit Indtog lad holde
Den himmelske Brud,
Med Kæmperne bolde,
Som stride for Gud!
Hvor hun er til Huse, Guds Engle vil bo,
Hvor hun sidder stille, gør ingen Uro,
Dér stiger vort Haab og grundfæstes vor Tro.

5. Urolige Hjærte!
Luk op for Guds Fred,
Som dulmer al Smerte
Og smiler derved!
Guds Fred er en Dronning, han selv giver Pris,
Hvo hende mon hylde, i Sandhed er vis,
Hvor hun har Højsædet er Guds Paradis!

301. (898)

Som: Død, jeg venter dig med Længsel. (K. 138)

Som det lød, saa skal der være,
Op vi stande i vor Daab,
Hos os til vor Herres Ære
Vokser Herlighedens Haab,
Os med sig ved Naadebordet
Fast forener Guddoms-Ordet;
Raaber Verden da: korsfæst!
Jesu Kors os huger bedst.

2. Derfór ingen Korset gribe,
Før med Kristus han opstod!
Være maa vi først i Live,
Før vi føle Kraft og Mod,
Købe skal vi ogsaa Tiden,
Vokse først og kæmpe siden;
Herren selv med Støvets Kaar
Vokste ti og tyve Aar.

3. Det til Enden sig stadfæster,
Hvad fra først har hørt de smaa:
Lærling, følg med Flid din Mester!
Prøv ej ham at overgaa!
Thi vort Mønster, Guddomsmanden,
Mestren selv og ingen anden,
Alt udretter uden Bram,
Vi kan intet uden ham.

302. (941)

Egen Tone. (K. 131)
eller: Lovet være du, Jesus Krist. (K. 50)

Lille Guds Barn! hvad skader dig?
Tænk paa din Fader i Himmerig!
Han er saa rig, han er saa god,
Ingen kan staa hans Magt imod.
O, Gud ske Lov!

2. Føden og Klæden, Hus og Hjem,
Skulde Guds Børn gaa vild om dem?
Mennesket lever af Guds Ord,
Hjemme har Børn, hvor Fader bor.
O, Gud ske Lov!

3. Fuglen i Skov, paa Mark og Fjæld,
Synger i Gry og saa i Kvæld,
Sover saa sødt paa Kampesten,
Som under Tag paa Kvist og Gren.
O, Gud ske Lov!

4. Ikke den pløjer eller saar,
Lægger ej op fra Aar til Aar,
Dog, hvor Bønder af Hunger dø,
Finder den lille Fugl et Frø.
O, Gud ske Lov!

5. Yndig er Blomsten klædt og boldt,
Dejligst at se paa Fjældet goldt,
Ikke den spinder, ej den syr,
Dronning er dog dens Dragt for dyr.
O, Gud ske Lov!

6. Blomst kommer op, og Blomst gaar ud,
Hvad er vel den for Himlens Gud
Noget at regne mod de smaa,
Som for hans Aasyn evig staa!
O, Gud ske Lov!

7. Lille Guds Barn i Verden her!
Hold dig da til din Fader nær!
Spørg om hans Magt og Kærlighed!
Stol kun paa ham og hvil i Fred!
O, Gud ske Lov!

8. Føden og Klæden nok du faar
Af ham i Morgen som i Gaar,
Og naar hans Sol for dig gaar ned,
Arver du al hans Herlighed.
O, Gud ske Lov!

303. (344)

Egen Tone. (K. 119)

Vor Alderdoms Trøst og Støttestav
Det er den Aand alene,
Som Frelseren os til Trøster gav
Med klare Ord og rene,
Med Livets Ord af Herrens Mund,
Med Troens Ord af Hjertens Grund,
Med Kærlighedens Glæde.

2. Trods Fjendernes bitre Ynk og Spot,
Han véd det saa at mage,
Guds Menighed har det lyst og godt
Paa sine gamle Dage:
Et himmel-kærligt Brudesind,
I Hjertet Fred og Smil paa Kind,
Guds Paradis for Øje.

3. Den spejled sig tit paa Jorden saa
I alderstegne Kvinder,
Med Øjnene klare, himmelblaa,
Med rige Ungdomsminder,
Med Hjerte varmt, med Hoved lyst,
Med prøvet Tro, med Væsen tyst,
Med Mildheds-Majestæten.

4. Lyslevende Bruden færdes saa
I Tusendtal herefter,
Med Øjnene brune som med blaa,
Med yndig skjulte Kræfter,
Som Bølgen dyb, som Perlen klar,
Som Duften fin, som Fuglen snar,
Som Kærlighed elskværdig.

5. Saa graaner da kun, I gule Haar!
Og kølnes, Sommerdage!
Ydmyger os kun, I Efteraar!
I skal os vel behage;

Thi mens det gamle tæres hen,
Da blomstrer nyt der op igen,
Som vinde kan og vare.

6. Saa hjælpes de ad, den Helligaand,
Som med Guds Kraft velsigner,
Og Møderne-Hjærtet i Guds Haand,
Som hver en Kæmpe ligner!
Af Løvesæd da fødes Lam,
Hvis Stolthed er at ligne ham,
Som bar al Verdens Synder.

7. Lad visne da kun som Græs og Løv,
Affalde som Blomsterblade
Al Herlighed, som oprandt af Støv,
Og glimred paa Gyngestade!
Ved Livets Flod i Korsets Læ,
Med Blomst og Frugt staar Livets Træ
Midt i Guds-Paradiset.

304. (899)

Egen Tone. (K. 132)
eller: Apostlerne sad i Jerusalem. (K. 83)

For dig, vor Herre! som Dage kun
Aartusender er at regne,
Et Øjeblik er den liden Stund,
Vi aande i Støvets Egne.

2. Som Blomsten falmer hver Rosenkind,
Som Græs fældes Kæmper gæve,
De vises kunstige Hjærnespind
Nedfejes som Spindelvæve.

3. Halvfjerfindstyve er Støvets Aar,
De stolteste Strid og Møje;
Om firsindstyve en Kæmpe naar,
Des mer han kun har at døje.

4. Se ned, vor Herre, og hør vort Kald!
Du lære os det af Naade:
At tænke paa vore Dages Tal
Og lade din Visdom raade!

5. O, giv os dog efter Striden Fred,
Og Trøst efter Suk og Klage!
Med Glæden i Kvæld din Miskundhed
Lad krone de korte Dage!

6. Ja, styrk din Tjener med Kraftens Aand,
Og Børnene hans tillige!
Lad Værket lykkes ved deres Haand,
Lad blomstre med os dit Rige!

7. Os overstraale din Herlighed,
Som Solen ved Middagstide!
Og lys over os i Graven Fred
Med Solebjærgs-Skær det blide!

305. (921)

eller: Hvad kan os komme til for Nød. (K. 106)

Gud Helligaand! i Tro os lær
Vor Frelsermand alene
Af Hjærtet ret at have kær
Og hannem saa at tjene,
At vi fra Dødens Grumhed maa
I Herrens Liv den Redning faa,
Hans Død os dyrt fortjente.

2. Giv, at din sunde Lærdoms Kraft
I Hjærtet ret fornemmes!
Af Ordets Brød og søde Saft
Vor Salighed lad fremmes!

Ja lad, af Ordet født paa ny,
Os Herren følge, Synden sky
Og Aandens Frugter bære!

3. Naar Liv og Aande vil forgaa
I Dødens bitre Stunde,
O, at vi da din Virkning saa
I Hjærtet føle kunde,
At glade vi vor Sjæl og Aand
Befale maa i Jesu Haand,
I Himmerig at gemmes!

Kødets Opstandelse og det evige Liv.

---

306. (670)

Egen Tone. (K. 133)

At sige Verden ret Farvel
I Livets Gry og Livets Kvæld
Er lige tungt at nemme,
Det læres aldrig her paa Jord,
Var, Jesus! ej du i dit Ord
Hos os som du er hjemme.

2. Hvor tit hos dig end Trøst jeg fandt
Naar Hjærtet skjalv, og Graaden randt,
Og Verdens Bølger bruste,
Ved Støvet hænger dog min Sjæl,
Og Slangen bider i min Hæl,
Skønt du dens Hoved knuste.

3. O Jesus, Hetre, Broder sød!
Du kender bedst den bitre Død,
Du har den overvundet;

Vor Skabning grandt og kender du,
Véd godt vi alle fer med Gru
Vort Timeglas udrundet.

4. O kom du, som en Gang jeg véd,
Du i din Faders Herlighed
Skal klart dig aabenbare:
Var det i Gry, var det i Kvæld,
Jeg skyndte mig med kort Farvel
I Sky til dig at fare.

5. Men, kommer Døden før end du,
Kom da i Løn, og kom i Hu,
Hvor mørkt der er i Graven!
Omstraal mig, saa jeg glemmer den!
Salv Øjet paa din syge Ven,
Saa jeg kan se Guds-Haven!

6. Kom i den sidste Nattevagt,
I en af mine kæres Dragt,
Og sæt dig ved min Side!
Og tal med mig som Ven med Ven,
Om, hvor vi snart skal ses igen,
Og glemme al vor Kvide!

7. Kom, som du vil! jeg véd det vist,
Du selv har sagt, at her og hist
Du kendes vil paa Røsten:
Den Røst, hvorved trods Verdens Larm
Os Hjertet brænde kan i Barm
Og smelte hen i Trøsten.

8. O, lad mig i min sidste Stund
Det høre af din egen Mund,
Som Aand og Liv kan tale:
Hvor rart der er i Himmerig,
Og at du Stol har sat til mig
I dine lyse Sale!

9. Før Døden med sin Istap-Haand
Gør Skel imellem Støv og Aand,
Bortvifter Hjertets Varme,
Indslumre skal jeg da med Lyst,
Som Barnet ved sin Moders Bryst,
I dine Frelser-Arme.

307. (672)

Som: Hvo véd, hvor nær mig er min Ende.
(K. 134)

Som Markens Blomst henvisner sage
Alt, hvad af jordisk Rod oprandt
Og talte snart er Støvets Dage,
Selv hvor med Aand det Gud forbandt.
Kun hvad der kom fra oven ned
Kan blomstre i al Evighed.

2. O, ve da hver, som daarlig bygger
Sit Haab paa Støvets Blomstertid,
Og gribe vil i Jordens Skygger,
Hvad kun i Aanden kommer hid!
O Daaredrøm om Evighed
For, hvad ej kom fra oven ned!

3. Men vel enhver som Haabet grunder
Paa, hvad kun Engles Øjne saa',
Hver Sjæl, som til det høje stunder
Og Verdens Glimmer tør forsmaa!
Til dem kom det fra oven ned,
Som blomstrer i al Evighed.

308. (693)

Egen Tone. (K. 135)

Lær mig, o Skov, at visne glad
Og tænke: trods det gule Blad
Et bedre Foraar kommer,

Da Livets Træ skal herlig staa
Og sine dybe Rødder slaa
I Evighedens Sommer!

2. Lær mig o lille Trækfugl! du,
At svinge mig med frejdig Hu
Til ubekendte Strande!
Mens alt er Vinter her og Is,
Da skal et evigt Paradis
Mig hisset aabent stande.

3. Lær mig, du lette Sommerfugl!
At Liv udvikles kan i Skjul,
Til det sig brat opsvinger!
Mit Støv, naar det hos Orme bor,
Skal vente da i sorten Jord
Paa gyldne Purpurvinger.

4. Lær mig, min Frelser, Jesus Krist!
At smile, som du smiled hist,
I Sky højt over Sorgen,
Da trindt det klang fra Englekor:
Langfredags Bitterhed var stor
Men sød er Paaskemorgen!

309. (877)

Egen Tone. (K. 136)

Som Dug paa slagne Enge
Saa falder Livets Ord
Paa Kristnes Sottesenge,
I Sky da Haabet gror,
Og Trøsten over Døden
Deraf er Førstegrøden,
Forsvunden er derved
Al Dødens Bitterhed.

2. Som Sol gaar ned bag Lunden
I Havet lyseblaat,
I Sommer-Aftenstunden
Mens Fugle kvidre smaat:
Saa gaar den Sjæl til Hvile,
I Færd med sødt at smile,
Som føler, i sit Ord
Hos os vor Herre bor!

3. Saa let vort Legem gyser
I Sommer-Morgengry,
Mens Morgenstjærnen lyser
Og lover Dag paany,
Mens Sommerdagen gryer
I hvide Morgenskyer;
Saa er med Livets Lys,
Vort sidste Kuldegys.

310. (878)

Som: Tag det sorte Kors fra Graven. (K. 75)

Som den gyldne Sol frembryder
Gennem den kulsorte Sky
Og sin Straaleglans udskyder,
Medens Mulm og Mørke fly,
Saa vor Jesus af sin Grav
Som af et fortladent Hav
Opstod herlig fra de døde
I en Paaske-Morgenrøde.

2. Tak, du store Sejerherre,
Livets Drot, Guds-Folkets Helt!
At du ej dig lod indspærre
I Dødskongens stumle Telt!
Du for os, da op du stod,
Traadte Døden under Fod,
Derfor, Jesus! dig til Ære,
Sejren vi med dig hjembære.

3. Om end Mulbet os tildækker,
Om end smuldre vore Ben,
Naar din Røst vort Støv opvækker,
Vælter bort hver Bautasten;
Selv i Fjendens Ormegaard
Talt er vore Hovedhaar,
Og forklaret Støvets Tunge
Evig skal din Pris udsjunge.

311. (905)

Egen Tone. (K. 187)

Med Sorgen og Klagen hold Maade!
Du mindes den hellige Daab
Og Himmerigs Bord af Guds Naade!
Tilegn dig Guds Herligheds Haab!

2. Hvi gemmer du Støvet i Kiste,
Hvi rister du Navnet i Sten,
Naar ikke i Troen du vidste,
At vaagne skal slumrende Ben!

3. Lad Legemet kun sig udhvile
Og fattes med Synet al Sans!
Det skal dog opvaagne og smile,
Skal skinne og skues i Glans.

4. Saa Kornet utallige Gange
Har fundet sin Død under Muld,
Opstod dog i bølgende Vange
Og skinned i Solen som Guld.

5. Saa lagdes din Frelser i Dvale,
Men ved du ej, hvor han er nu!
Han troner i Himmerigs Sale
Og husker, ved Støv hænger du.

6. O, glem ej, at Hytten, som hælder,
Som raver og synker i Gruus,
Sin Brøst, vel med rette undgælder,
Men bygtes dog til et Guds Hus!

7. Guds Ord, det gaar aldrig af Minde,
Det hørtes og troedes der,
Og tit har de leget der inde,
Smaa-Englene, Gud haver kær.

8. Naar under rødmussede Skyer
Der stødes i Himlens Basun,
For Gravfolket Morgenen gryr,
Sig rejser Guds faldne Pavlun.

9. Lyksaligste af alle Dage,
O Muld, naar af dig myldre frem
Guds Billeder alle saa fage,
Guds-Børnene alle gaa hjem!

312. (677)

Som: Død, jeg venter dig med Længsel. (K. 138)

Sørger ej for dem, der sove
Med Guds Fred i Gravens Skød,
De paa ny skal Herren love,
Takke højt for Hvile sød,
Ja, for Sejer over Døden,
Ungdomsliv i Morgenrøden,
Gildesfærd ad Kongevej
Til den Sal, der synker ej.

2. Selv han os har aabenbaret
Til de ømme Hjerters Trøst,
At, naar han i Sky forklaret
Skrider frem med Tordenrøst,

Først han, som Basunen gjalder,
Gravens Folk til Lyset kalder,
Vinker saa fra Mark og By
Alle sine op i Sky.

3. Kristne! hvilken Morgenrøde,
Mange mørke Timer værd,
Naar vi, levende og døde,
Mødes med vor Herre kær!
Skal i Himlens Glans og Ære
Evig hos vor Frelser være,
Love Gud med Englerøst!
Husker, det er Herrens Trøst!

318. (918)

Som: Kommer Sjæle, dyrekøbte. (K. 79)

Døden er den sidste Fjende,
Vi med Gud skal overvinde,
Gud med os skal træde paa;
O min Sjæl, giv kun du vidste
Tonen, som det Ord „den sidste"
Skal i Himlen synges paa!

2. Døden selv maa vistnok grue
For den sidste Banetue,
For sit eget Banesaar;
Det maa alt paa Dødens Side,
Som kun lystes ved at stride,
Synger kun om Banesaar.

3. Men vor Frelser, som os givet
Har sig selv og dermed Livet
Nu og i al Evighed,
Ham det fryder, at Dødsstriden
Er den sidste, saa vi siden
Fred har i al Evighed.

4. I Guds Engle, som kan Tonen
Paa den Sang, som er Livskronen:
Evigheds Halleluja!
Hjælper os til at begynde
Paa den sidste Sang at nynne:
Evigheds Halleluja!

Nytaar, Morgen og Aften.

---

314. (629)

Som: Vær velkommen Herrens Aar. (K. 37)

Vær velkommen, Herrens Aar,
og velkommen her hid!
Sandheds Gud! lad dit hellige Ord
Oplive, oplyse det høje Nord!
Velkommen, Nytaar, og velkommen her!

2. Vær velkommen, Herrens Aar,
og velkommen her hid!
Naadens Gud! lad dit Solskin i Vaar
Os skænke paa Marken et gyldent Aar!
Velkommen, Nytaar, og velkommen her!

3. Vær velkommen, Herrens Aar,
og velkommen her hid!
Fredens Gud! den livsalige Fred
Du skænke vort Land til at blom-
stres ved!
Velkommen, Nytaar, og velkommen her!

4. Vær velkommen, Herrens Aar,
og velkommen her hid!
Fader-Gud! os til Glæde og Gavn
Nytaaret henskride i Jesu Navn!
Velkommen, Nytaar, og velkommen her!

315. (630)

Som: Jeg vil din Pris udsjunge. (K. 159)
eller: Op, Zion, at oplukke. (K. 198)

Guds Godhed vil vi prise,
De store med de smaa;
Den bedste Nytaars-Vise,
Som vi kan finde paa,
Er Tak af Hjærtens Grund
For Gave god fuld mangen
Til os i Aar forgangen
Af Gud, saa rig og rund.

2. Vor Fader i det høje,
Som var i Aar saa mild!
Vi Naade for dit Øje
Har fundet hidindtil;
I Jesu Kristi Navn
Vi bede dig saa saare:
Vær dobbelt mild ad Aare!
Naad Bod paa alle Savn!

316. (696)

Som: Tag det sorte Kors fra Graven. (K. 75)
eller: Op, Zion. at oplukke. (K 198)

Aaret, som i Dag oprinder,
Hilse vi med Haab til Gud,
Ingen véd, om, naar det svinder,
Han det her kan synge ud;
Men, vor Gud! vi tror og véd,
Evig er din Miskundhed;
Gud, paa alt, hvad os skal hænde,
Gør en sød og salig Ende!

2. Lad dit Rige alle Begne
Bredes ud i Syd og Nord!
Gør det lyst i vore Egne,
Og forklar os Livets Ord!

Gyd din Varme i vort Bryst,
Saa vi lyde dig med Lyst!
Giv med Sommer os tillige
Gylden Høst i Naadens Rige!

3. Byg du op din Kristen-Kirke
Paa sin Klippe trindt om Land!
Lad din Aand med Ordet virke
Syndeskiy og Naadestand!
Dem, som Ordet lære, giv
Visdom og et helligt Liv,
Lys og Naade, Mund og Mæle
Til at redde mange Sjæle!

4. Gud velsigne Øvrigheden,
Kongens Raad og Folkets Mænd!
Lær dem saa at hævde Freden,
At til Livets Tarv er den!
Giv dem Visdom, Kraft og Mod
Til paa Savn at raade Bod,
Alting lempe efter Evne,
Altid stile paa det jævne!

5. Uden Gud er kun forgæves
Rigets Værn til Lands og Vands,
Af hans Aande Modet hæves,
Af hans Lyn faar Sværdet Glans;
Gud! du tog fra Slægt til Slægt
Danmark i din Varetægt;
Lad os glade bo og bygge
Under dine Vingers Skygge!

6. Ægtefolk i deres Bolig
Sig forene ret i Gud,
Til at tro og følge trolig
Med hinanden Herrens Bud!
Signe deres Lives Frugt,
Signe deres Børnetugt,
At de smaa og store vandre
Smukt til Himlen med hverandre!

7. Vær de gamles Lyst og Glæde!
Vær de unges Haab og Lyst!
Giv enhver i Enkesæde
Og de faderløse Trøst!
Ræk de arme gavmild Haand!
Løs de haarde Fængselsbaand!
Gud, paa alt hvad os skal hænde,
Gør en sød og salig Ende!

317. (732)

Egen Tone. (K. 140)

Morgenstund
Har Guld i Mund,
For Natten Gud vi love;
Han lærte os, i Jesu Navn,
Som Barnet i sin Moders Favn,
Vi alle sødt kan sove.

2. Morgenstund
Har Guld i Mund,
Vi til vort Arbejd ile,
Som Fuglen glad i Skov og Vang
Udflyver med sin Morgensang,
Genfødt ved Nattehvile.

3. Morgenstund
Har Guld i Mund,
Og Guld betyder Glæde,
Og glædelig er hver en Dag,
Som leves til Guds Velbehag,
Om end vi maatte græde.

4. Saa da frit
Enhver til sit,
Og stole paa Guds Naade!
Da faar vi Lyst og Lykke til
At gøre Gavn, sam Gud det vil,
Paa allerbedste Maade.

5. Sol opstaar
Og Sol nedgaar,
Naar den har gjort sin Gerning;
Gud give os at skinne saa
Som Himmellys, skønt af de smaa,
Da randt for os Guldtærning!

318. (733)

Egen Tone. (K. 141)

Den lyse Dag forgangen er,
Og Natten os overhænger,
Bliv hos os, Herre Jesus kær!
Til dig vi saa højlig trænger.
Glæde os Gud i Himmerig!

2. Det sande Himmellys er du,
Det tro vi og bekende,
Sak ned da i vort Hjærte nu,
Som Solen dit Lys at tænde!
Glæde os Gud i Himmerig!

3. Til Arbejd skabt er lyse Dag,
Og Frygten er født i Mørke,
Men Natten er skabt til Ro og Mag,
Til Legem og Sjæl at styrke.
Glæde os Gud i Himmerig!

4. Vi os befale Gud i Vold,
Naar vi vore Øjne lukke,
Gud, vær vor Vægter, Mur og Skjold!
Da skal vore Fjender bukke.
Glæde os Gud i Himmerig!

5. Du høre skal vor Morgensang,
Din Godhed vil vi bekende
Hver Dag paa Jord og saa en Gang
I Himmerig uden Ende!
Glæde os Gud i Himmerig!

6. Guds Søn er kommen til os ned
Han fødtes ved Nattetide,
Saa kom til os paany Guds Fred,
I Troen derpaa vi lide.
Glæde os Gud i Himmerig!

319. (752)

Egen Tone. (K. 142)

Det lakker nu ad Aften brat,
Bliv hos os, Herre, Dag og Nat!
Lad Helligdommens Lampe skøn
Opblusse højt med Sang og Bøn!

2. Vor Tid er ond, som bedst du véd,
Giv du vor Tro Bestandighed,
Saa aldrig vorder os fravendt
Guds Naades Ord og Sakrament!

3. Ophold din Kirke, Jesus sød!
Trods al vor Kulde, Søvn og Død,
Saa trindt om Lande Ordet dit
Maa flyve let og lyde frit!

4. O Gud hvor det gaar daarlig til!
Nu Fjenden har paa Jord sit Spil,
Saa er din Kirke i Forfald.
Paa Sekter mer véd ingen Tal.

5. Nedstyrt de vilde Aanders Trop,
Som højt i Luften sværmer op!
Thi ellers gammel Kristentro
For Lærdom ny faar ingen Ro.

6. Det gælder dog vor Herre Krist!
Vor Ære ej, men din for vist,
Staa derfor bi den lille Flok,
Som i dit Ord har evig nok!

7. Ja, Ordet af din egen Mund,
Det er vor Tros den faste Grund,
Det er vort Lys, vort Liv og Lyst,
Det er vort Skjold, det er vor Trøst!

8. Gud lad os leve af dit Ord
Hver Dag, vi ser paa denne Jord!
Og før dermed fra Graadens Dal
Os hjem til Himlens Frydesal!

320. (940)

Som: Jeg vil mig Herren love. (K. 61)

Paa alle dine Veje,
Hvor sort det end ser ud,
Gak rolig til dit Leje
Og stol paa Himlens Gud!
Han, som kan Sky og Vinde
Og Bølgen vise Vej,
Han vil en Udvej finde
For dig, som glipper ej.

2. Vel giver han sig Stunder,
Den ene vise Gud!
Før han med et Vidunder
Af Nød dig hjælper ud;
Men ser han kun, du bier
Paa ham med Tro og Haab,
Og raaber, skønt han tier,
Da hører han dit Raab.

3. Derfor paa ham du lide!
Hos ham ej findes Svig;
Kast al din Sorg og Kvide
Paa ham taalmodelig;
Da skal du se og kende,
Han er en Herre vis,
Som alt saa véd at vende,
At han faar evig Pris.

4. Ja, Fader i det høje,
Du alle Drotters Drot!
Det klart dig staar for Øje,
Hvad der til Gavns er godt,
Og som en Helt udretter
Med Kraft og Mod du alt,
Hvad du dig foresætter,
Hvorom det saa end gjaldt.

5. Da allerstørst var Nøden,
Du spared ej din Søn,
For Syndere fra Døden
At bane Udvej skøn;
Dermed paa Hjælp af Naade
Du sikkert Pant os gav,
Hvor grumt saa end mon fraade
Det vilde Verdenshav.

6. Du Vej har alle Steder,
Dig alt til Rede staar,
Og du i Lys dig klæder,
Det skinner, hvor du gaar;
Saa vidt som Stjærner tindre,
Kan dine Arme naa,
Trods hvem det vil forhindre,
Du hjælper dine smaa.

Bryllups-Salmer.

321. (667)

Som: Af Højheden oprunden er. (K. 53)

Du ledte frem Algodheds Gud!
Til første Mand den første Bru
I Paradisets Gange,
De glade lagde Haand i Haand
Til Enhed vied dem din Aand,
I Kor af Englesange!
Kærlig, liflig
Skabtes Kvinde
Til Mandinde,
Til med Blide
Bly at staa ved Mandens Side.

2. O hør os, alle Slægters Gud!
Velsign den Brudgom og hans Brud,
Som her for dig fremtræde!
Giv Bryllups-Salmen Efterklang
Af Paradisets Englesang
Til Ægteparrets Glæde!
Din Haand, din Aand
Kærlig bøje,
Sammenføje
Og forbinde
Dannemand og Dannekvinde!

322. (688)

Som: Af Højheden oprunden er. (K. 53)

De knælede med Ja mod Ja
For dig, o store Jehova,
Hvis Mund har aldrig løjet!
De to for dig er nu som ét,
Og skille ad skal ingen det,
Som du har sammenføjet.

Medgang, Modgang,
Vinter, Sommer,
Hvad der kommer,
Let de bære,
Sig til Gavn og dig til Ære!

2. Dit Løfte er ej Ja og Nej,
Og Fromhed du paa Livets Vej
Har lovet Lys og Naade:
Velsignelsen i Jesu Navn
Forklare herlig, Favn i Favn,
Dem Kjærlighedens Gaade:
Evig hos dig,
Livets Kilde,
Lovens Fylde,
Trøst i Nøden,
Sejerrig selv over Døden!

323. (847)

Egen Tone. (K. 144)

Det er saa yndigt at følges ad
For to, som gærne vil sammen være,
Da er med Glæden man dobbelt glad
Og halvt om Sorgen saa tung at bære;
Ja, det er Gammen
:,: At rejse sammen, :,:
Naar Fjederhammen
:,: Er Kærlighed. :,:

2. Det er saa hyggeligt allensted
Hvor smaa og store har ét i Sinde,
Og det, som drager de store Læs,
I Hjertekamret er inderst inde;
Ja det er Gammen
:,: At holde sammen, :,:
Naar Ja og Amen
:,: Er Hjertets Sprog. :,:

3. Det er saa herligt at stole paa:
Vi har en Herre, som al Ting mægter,
Han os ej glemmer, naar vi er graa,
Hans Naade rækker til tusend Slægter;
Ja det er Gammen,
:,: At alle sammen :,:
Er Ja og Amen
:,: Guds Naades Ord. :,:

4. Det er vemodigt at skilles ad,
For dem, som gærne vil sammen være,
Men, Gud ske Lov! i vor Herres Stad
For evig samles de hjærtens-kære;
Ja det er Gammen
:,: At leve sammen, :,:
Hvor Ja og Amen
:,: Er Kærlighed. :,:

4. Hvert Ægtepar, som med Kærlighed
I Jesu Navn holder Bryllupsgilde,
Skønt alt i Verden gaar op og ned,
Skal finde tidlig og finde silde:
Det er dog Gammen
:,: At sidde sammen, :,:
Hvor Arneflammen
:,: Er Kærlighed. :,:

324. (848)

Som: Julen har Englelyd. (K. 48)

Huset, som Gud har bygt,
Det kan trygt
Som paa en Klippe hvile
Og smile.
Lad Stormene kun suse!
De er i Herrens Haand!
Lad Bølgerne kun bruse!
De er i Himlens Baand.

Hvad fast er bygt paa Klippe,
Ej vakle kan og glippe;
Al Verden skal forgaa,
Gud dit Hus skal staa.

2. Stort er Guds Hus paa Hald,
Frit for Fald,
Med Himmel-Herligheden
Her neden;
Men Herren det og mægter
At bygge Huse smaa,
Som gennem mange Slægter
Hans Navn til Ære staa,
Som i hans Tempels Skygge
Staa rolige og trygge,
Skønt Stormen raser vild,
Helved spruder Ild.

3. Vi som i Jesu Tro
Lavt mon bo
Her paa een aabne Slette
Med rette,
Hos Herren god til Huse,
Kan rolig høre paa,
Hvor Bølgerne de bruse
Om vore Hytter smaa:
Vi har, med alle Vinde,
Det hyggeligt her inde,
Vi har med Gud i Pagt
Fred og Englevagt.

4. Dem, som vort Hjærte nær
Vokste her,
Og os vemodig glade
Forlade,
Vi Gud i Vold befale;
Han som har bygt for os
Paa Bjærge og Dale,
Saa vi bød Stormen Trods,

Han vil for dem og bygge
I Klippeborgens Skygge,
Naar han derom i Løn
Hører deres Bøn.

5. Da skal fra Hytter smaa
Sammen slaa,
Som Sang om Morgenstunden
I Lunden,
Lovsange til den Høje,
Som bygger lavt paa Jord,
Som laaner Støv sit Øje
Og Aske sine Ord:
Og alle Himles Hære
Skal til den Godes Ære,
I Kor med Mark og Skov,
Juble: Gud ske Lov!

825. (849)

Som: Lille Guds Barn, hvad skader dig. (K. 181)
eller: Lovet være du Jesus Krist. (K. 50)

Alterlyset i Herrens Hus
Er det ædleste Brudeblus;
Kærligheds Ild fra Himmerig
Gløder i Barm evindelig.
O, Gud ske Lov!

2. Kirkebruden af Herrens Haand
Faar saa dyrebart et Guldbaand;
Brister end alt paa denne Jord,
Fast er det Baand dog som Guds Ord.
O, Gud ske Lov!

3 Til vor Herre vi bede frit:
Lad os lysne i Lyset dit!
Lovet du har, din Kærlighed
Møde os skal ved hvert et Fjed.
O, Gud ske Lov!

4. Den, som Jesus for Øje staar,
Ingen Sinde i Mørke gaar:
Hvor der er Tro paa Jesu Navn,
Dér er en varm og kærlig Favn
O, Gud ske Lov!

5. Dér velsignet gaar ind og ud
Altid Brudgommen med sin Brud,
Daler end Sol og blegner Kind,
Blidt er det klare Maaneskin.
O, Gud ske Lov!

326. (666)

Som: Velsignelse al Jordens Tarv. (K. 30)

Lyksalig, hvo som frygter Gud
Og har for Øjne Herrens Bud!
Ham klæder alt i Verden smukt,
Han nyder glad sit Arbejds Frugt.

2. Ham skænker Gud et stille Liv,
Ham skænker Gud en Vennevív,
Han ej som enlig Spurv paa Tag
Sørgmodig sidder Nat og Dag.

3. Hans Hustru blomstrer i hans Bo,
Som paa Solsiden Ranker gro,
Hans Børneflok med blide Kaar,
Som Ymper i en Abildgaard.

4. Velsignelse al Jordens Tarv,
Velsignelsen er deres Arv,
Velsignede af Himlens Gud
Staar Brudgom Søn og Datter Brud.

5. Gudfrygtig Mand i Oldings-Aar
Omkrandse skønt de hvide Haar,

Naar Bedstefader paa sit Skød
Ser Børnebørn med Kinden rød.

6. For ham gaar Solen dejlig ned,
Han sover hen i Herrens Fred,
Vejviser er hans Vandringsstav,
Hans Støv velsignes i sin Grav.

7. Og hvad er ligt en Moders Lyst,
Med Søn og Datter ved sit Bryst,
Naar Naadens Sol i Herrens Fred
Omstraaler hendes Kærlighed!

8. Og hvilken Blomst har Duft saa sød
Som Moder from i Liv og Død!
Hun er en Blomst i Edens Bed
Med Rosenduft af Kærlighed.

327. (888)

Som: Jeg vil din Pris udsjunge. (K. 139)

Halleluja med Ære
For Gud i Evighed!
Højlovet Herren være
Som saa' til Støvet ned!
Han skabte Naadens Tid,
Og som den bedste Fader
Han aldrig den forlader,
Som slaar til ham sin Lid.

2. Den Trøst har de, som græde
Og sørge trindt paa Jord,
En Barnemoders Glæde
Er derfor dobbelt stor,
Naar glemt er hendes Ve,
Og hun sig selv kan sige:
Med Ret til Himmerige
Er født et Menneske!

3. En saadan Barnemoder
Til Tvillingerne to:
En Søster og en Broder,
Det er vor Kristen-Tro.
Hun er foruden Mand,
— Som Sara, den fribaarne,
Marie, den udkaarne, —
Frugtbar i Jomfrustand.

4. Gid Kristen-Mødre alle,
Som dele denne Trøst,
Maa Herren saa bønfalde
Med Hjertelighedes Røst,
At de kan deres smaa
I Herrens Frygt optugte,
Saa Aandens Daab kan frugte,
Guds-Ordet Rødder slaa!

5. Da Kristen-Mødre alle,
I Herlighedens Gry
Lyksalige sig kalde
Og synge højt i Sky:
Nu er vor Sorg forbi,
Med dem, os Gud har givet,
Som Gud med os gav Livet,
Fuld glade her er vi!

328. (871)

Egen Tone. (K. 143 og 145)
eller: Søndag Morgen fra de Døde. (K. 194)

Ser til Fuglene i Luften,
Hvor de svinge sig med Sang!
Ser til Blomsterne med Duften,
Hvor de pryde Eng og Vang!
Ser og lægger det paa Sinde
Som et Spejl for Mand og Kvinde!

2. Manden, naar han er i Aande,
Er som Fugl i Luften fri,
Staas i Velmagt og i Baande
Kraftelig af Aanden bi,
Saa paa Aandedrættets Vinger
Let i Sky han sig opsvinger.

3. Kvinden med det ømme Hjærte,
Dybt bevæget som et Hav,
Bunden er i Fryd og Smerte
Til det Muld, hun føddes af,
Kysses dog i Tugt og Ære
Duftende med alt det kære.

4. Aanden i sin Kraft og Vælde
Lignes ved en Ørn i Sky,
Som skal Fjedre aldrig fælde,
Er hver Morgen ung paa ny,
Thi for Vinger i sin Baande
Han har Ord, og han har Aande.

5. Hjærtet i sin Glans og Ynde
Lignes ved et Rosenskud,
Hvor Smaaknopperne forkynde:
Rosen varer Verden ud,
I dens Barm der altid synges:
Rosen ældes, men forynges.

6. Aandefuglen bygger Rede
Kun i Hjærtets Rosenskud,
Aande-Syn og Sang her nede
I den Rede ruges ud,
Saa i Duften sammenføje
Sig det dybe og det høje!

7. Naar da Mand kun saar og høster,
Ligner mer ej Fugl i Sky,
Og naar Kvinden, Rosens Søster,
Ikkun spinde vil og sy,

Da er Aand og Hjærte døde,
Himmel-Jorden tom og øde.

8. Men, hvor end Højsangen lyder
Som et Lærkeslag i Sky,
Og hvor Yndighed udgyder
Sig som Rosenduft paa ny,
Dér endnu hos Mand og Kvinde
Aand og Hjærte er at finde.

9. Det er dér, hvor Jesus taler
End lyslevende paa Jord,
Hvor hans Aand endnu husvaler
Hjærterne med Livets Ord,
Kærlig dér, som Mand og Kvinde,
Kysses Aand med sin Veninde.

Fædrelandet.

329. (698)

Som: Lovet være du, Jesus Krist. (K. 50)

Syng med os, baade Mark og Skov,
Gud til Ære, til Pris og Lov!
Underlig er hans Vej og Færd,
Altid han er til Hjælp dog nær.
O, Gud ske Lov!

2. Syng med os, baade Land og Hav:
Hvad vi savned, det Gud os gav!
Synger med os, I Stjærner smaa,
Synger med os, I Bølger blaa:
O, Gud ske Lov!

3. Syng med os, baade Nat og Dag:
Gud forsvarer den danske Sag!

Synger med os, I Gubber graa,
Synger med os, I Poder smaa:
O, Gud ske Lov!

4. Syng med os, hvem der elsker Fred,
Liv og Lys i al Kærlighed:
Derfor det danske Blod udrandt,
Derfor vi stred og Sejer vandt.
O, Gud ske Lov!

5. Syng med os, baade Blomst og Fugl:
Lykken leger med Danmark Skjul!
Blomstre skal Freden her paa ny,
Kærlighed synge højt i Sky:
O, Gud ske Lov!

6. Syng med os baade Syd og Nord:
Fred os skænker Gudsfredens Ord,
Vandre det skal fra Favn til Favn,
Byde: Guds Fred i Jesu Navn!
O, Gud ske Lov!

7. Syng med os, hvert et Hjærte godt:
Gud han ser dog paa Hjærtet blot,
Finder han dér den gode Grund,
Glæde han faar der allen Stund!
O, Gud ske Lov!

330. (910)

Egen Tone. (K. 146)

Hil dig, vor Fane,
Kors-Banner hvidt!
Holde paa Bane
Med dig vi Skridt,
Vis er os Kransen,
Gyldenaars-Glansen,
Danskerne følge dig frit.

2. Fjenderne grue,
Mer end for Sværd,
Ved dig at skue
Plantet dem nær;
Hvor du dig hæver,
Sejer omsvæver
Kors-Herrens signede Hær.

3. Kærlig omfavned
Dig Danemænd,
Danebrogs-Navnet
Bærer du end;
Himlen til Ære,
Altid du bære,
Navnet med Sejer igen!

4. Hjem-Kærligheden
Bor os i Bryst,
Striden for Freden
Kun er vor Lyst,
Odde og Ægge
Kun for dem begge
Skærpet vi har til en Dyst.

5. Hil dig, vor Fane,
Kors-Banner hvidt!
Du paa din Bane
Overfløj tit
Højere oppe
Aandernes Troppe,
Sejeren følger dig frit.

Høst-Salme.

331. (894.)

Som: Vidunderligst af alt paa Jord. (K. 98)

Nu falmer Skoven trindt om Land,
Og Fuglestemmen daler,
Nu Storken flyver over Strand,
Ham følge viltre Svaler.

2. Hvor Marken bølged nys som Guld
Med Aks og Vipper bolde,
Dér ser man nu kun sorten Muld
Og Stubbene de golde.

3. Men han, som voxe lod paa Jord
De gyldne Aks og Vipper,
Han bliver hos os med sit Ord,
Det Ord som aldrig glipper.

4. Og over os det hele Aar
Sin Fred han lyser gærne,
Og efter Vinter kommer Vaar
Med Sommer, Korn og Kærne.

5. Og naar tilsidst paa Herrens Bud
Vort Timeglas udrinder,
En evig Sommer hos vor Gud
I Paradis vi finder.

6. For Høsten her og Høsten hist
Vor Gud ske Tak og Ære,
Som ved vor Herre Jesus Krist
Vor Fader vilde være!

7. Hans Aand, som alting kan og véd,
Os i de korte Dage
Med Tro og Haab og Kærlighed
Til Paradis ledsage!

Tillæg
til Grundtvigs Festsalmer.
Ved C. J. Brandt.

332.
Egen Tone (K. 147).

Som Hønen klukker mindelig,
Saa Kirkeklokken ringer:
O kommer, smaa, nu brat til mig!
Se, hvor jeg breder Vinger,
At vogte jer, med Kraft og Flid,
For Høg og Ræv til evig Tid,
Som Hønen sine spæde!

2. Det Herren er, som kalder saa
Med klare Klokketoner,
O, lad om Kap til ham os gaa,
Vor kjærlige Forsoner!
Hos ham er Fred og Hvile ret,
Hans Aag er godt, hans Byrde let,
Som Hønens for de spæde.

333.
Egen Tone (K. 77).

Nu ringer alle Klokker mod Sky,
Det kimer i fjærne Riger,
Hver Søndagmorgen højt paa ny
Stor Glæde mod Himlen stiger.

2. Det toner med Lov og Pris og Bøn,
Fra Jord mod Paradishaven:
Det var en Søndagmorgen skjøn,
Vor Frelser stod op af Graven.

3. For os han vandred i Gruben ned,
Han gik til de dødes Rige;
Til Livet med stor Herlighed
Han vilde for os opstige.

8. Oplag 1890.

4. Al Verdens Glæde begravet laa,
Nu frydes vi alle Dage:
Den Glæde, Søndagssolen saa',
Den har i Verden ej Mage.

5. Der sad en Engel paa Gravens Sten,
Blandt Liljer i Urtehaven;
Han peged med sin Palmegren,
Hvor Jesus stod op af Graven.

6. Og der blev Glæde paa Jorderig,
Lig Glæden i Engles Himmel:
Livskongen løfter op med sig
Til Livet sin Børnevrimmel.

7. Guds Børn skal holde med Engle Bøn,
Med Jubel i Paradishaven:
Det var en Søndagmorgen skjøn,
Vor Frelser stod op af Graven.

334.

Som: Søde Jesus, vi er her (K. 26).

Verdens Børn har mangt et Sted,
Hvor de samle sig til Glæde,
Skulde da Guds Børn ej med
Samles her med Lyst at kvæde!
Vil med sine Engle-Hære
Herren selv ej med os være!

2. Jo, han er her, Himlens Glans
Straaler trindt om os her inde,
Liv og Fred er Aandens Sans,
Lyset vi i Jesus finde;
Gud og Glæde rime sammen,
Skygger kun er Verdens Gammen.

3. Graad er Læbens første Lyd,
Græde maa vi, før vi tale,
Herrens Ord om Himlens Fryd
Kan vor Sjæl dog sødt husvale;
Tit vi kom med Taarer sammen,
Skiltes ad med Fryd og Gammen.

4. Vær da hos os, Frelser god!
Hvor vi bede, hvor vi sjunge,
Klar vort Blik og styrk vort Mod,
Glæd de gamle med de unge!
Bedre da hver Dag vi lære:
I dit Hus er godt at være.

335.

Som: Amen raaber hver en Tunge (K. 148).

Amen, Jesus! du skal raade,
Amen er du som Guds Ord,
Amen er din Kraft og Naade,
Amen er dit Bad og Bord,
Amen, ja i Liv og Død,
Vær du med os, Herre sød!

2. Siger, Kristne, alle sammen:
Amen, Herren gjøre saa!
Svar og du, min Jesus, Amen!
Sæt dermed dit Segl derpaa!
Amen, siig: kom i min Favn!
Amen, ja i Jesu Navn!

336.

Som: Som Foraarssolen morgenrød (K. 76).

Op, glædes alle, glædes nu,
Med Fryd opfylder Sind og Hu
I Herren, eders Glæde!
Thi Herren er med Julen nær,
Og vil, fordi han har os kjær,
Nu i vort Kjød sig klæde.

2. Bort Sorg, og krænk ej mer vort Sind!
Guds Glæde lukke vi nu ind,
Med Jesus vi den favne;
I ham har Hjærtet Fred og Ro,
I ham vort Haab, vor Bøn og Tro
Skal Glæden aldrig savne.

3. Din Fred, o Gud, som overgaar
Alt, hvad end nogen Sjæl forstaar,
Vort Sind og Hjærte vare,
Saa vi i Jesus Kristus maa
Den store Juleglæde faa,
Som aldrig skal bortfare!

337.

Som: Frygt, mit Barn, den sande Gud (K. 18).

Søde Jesus, Davids Rod,
Kæmpestærk og barnegod!
Høvding stor i Englehjem,
Barnefødt i Betlehem!
Du, som giver Nyaar bedst,
Kom her ind og vær vor Gjæst!
Gjør en liflig Jule-Fest!

338.

Egen Tone (K. 20).

Det kimer nu til Julefest,
Det kimer for den høje Gjæst,
Som steg til lave Hytter ned
Med Nyaarsgaver, Fryd og Fred.

2. O, kommer med til Davids By,
Hvor Engle kvæde højt i Sky!
O, følger med paa Marken ud,
Hvor Hyrder høre nyt fra Gud!

3. Hvor Rakel græd for sine smaa,
Det klinger nu, som Orgler gaa:
Vær glad i Gud og græd ej saa!
De døde skal igjen opstaa.

4. Hvor David gik i Ungdoms Aar
Som salvet Drot og vogted Faar,
Der aabenbares Hyrder nu,
Hvad Aanden David skød i Hu.

5. I Betlehem er **Kristus** fød,
Vor Frelsermand fra Synd og Død;
Nu kom den store Løvsals=Fest,
Nu blev **Jehova** Hyttens Gjæst!

6. I Klude svøbt, i Krybbe lagt
Er han, som giver Lys til Dragt;
O, ton fra Himmel, ton fra Jord
Halleluja i fulde Kor!

7. Velan, min Sjæl, saa vær nu glad
Og hold din Jul i Davids Stad!
Ja, pris din Gud i allen Stund
Med liflig Sang af Hjærtens Grund!

8. Ja, sjunge hver, som stamme kan:
Nu tændtes Lys i Skyggers Land,
Og ret som Midnatshanen gol,
Blev Jakobs Stjærne til en Sol!

9. Kom, Jesus, vær vor Hyttegjæst,
Hold selv i os din Julefest!
Da skal med Davids Harpeklang
Dig takke højt vor Nyaarssang!

339.

Som: Her komme dine arme smaa (K. 52).

„Fra Himlen højt kom jeg nu her
Med nyt til Slægter, fjærn og nær,
Saa vidt og bredt paa Jorderig
Derom skal synges frydelig.

2. Et Barn er født af Adams Kjøn,
Hans Moder er en Jomfru skjøn,
Den Davids Søn, saa favr og fin,
Gud Fader evig kalder sin.

3. Hvad I af Gud var skabte til,
Paa ny han eder skjænke vil,
Derfor er født den Herre Krist,
Alverdens Frelsermand for vist.

4. Til eder i det lave her
Det glade Budskab vi nedbær:
At med os højt i Himmerig
I leve skal evindelig.

5. Saa giver nu ret Agt derpaa,
At strax til Betlehem I gaa,
Hvor han, som alt har i sin Magt,
Er som et Barn i Krybben lagt". —

6. Saa kvæder sødt om Julenat
Guds Engel klar, og hos ham brat,
Fra Engle smaa i Tusendvis,
Gjenlyder højt vor Herres Pris.

7. Som Hyrderne, med Barnesind
Kom, lad os gaa i Hytten ind
Og se den Julegave skjøn,
Vi fik af Gud: hans egen Søn!

8. I Krybbe lagt, o se engang!
Om ham det var, Guds Engle sang,
Og Jesus Kristus hedder han,
Vor Frelser, baade Gud og Mand!

9. Velkommen vær, du ædle Gjæst!
For Syndres Skyld du kommen est,
Fra Himmerig her ned til mig,
O, naar kan jeg fuldtakke dig!

10. For Fløjel dyrt og Silke fin,
Af Straa er Buggepude din,
Men dog i Løn, for os og dig,
Din Krybbe er et Himmerig.

11. Dig, Herre! det behaged saa
Med Liv at lære dine smaa,
Hvor lidt Guds Børn sig bryder om
Alverdens Pragt og Herredom.

12. Nu, kjære Herre Jesus Krist!
Gjør dig en Vugge i mit Bryst,
Saa under Hjærtekamrets Tag
Du er at finde Nat og Dag!

13. Da er der inde Sang og Dans,
Da er for Øje Himlens Glans,
Og altid rig er da min Mund
paa Julesang af Hjertensgrund!

340.

Som: Som Foraarssolen morgenrød (K. 76).

Ved Midnatstid blev Morgenskjær,
Til Støvets Børn kom Himlens Hær
Med Fryden og med Freden,
Med Tak og Pris, med Lovsang ny,
Til ham, som troner over Sky,
Og skabte nyt her neden.

2. Gjenlyd i Bryst, udbryd i Ord,
Udbred dig paa den hele Jord,
Du Julesang fra Skyen!
Du Lovsang til vor Skaber god,
For Frelseren af Guddoms-Rod,
Os født i Davids-Byen!

3. Lyd Julen ind og Julen ud,
Til Ære for den Guders Gud,
Som troner i det høje!
Til Fred og Fryd i hver en Vraa,
Hvor sig med Hyrderne de smaa
I Jesus-Navnet bøje!

341.

Egen Tone (K. 149).

Venner! sagde Guds-Engel blidt,
Hvorfor er nu I bange?
Kildevæld kun er Budskab mit
Til lutter Frydesange;
Thi han, som Jorden gjør sjæleglad,
Er født til Verden i Davids Stad.

2. Jesus Kristus, den Davids Søn,
Vor Frelser fra al Fare,
Født er han, ligger svøbt i Løn
I Krybben, tag det vare!
Fra Himlen højt kommer Julebud,
Nu Ære være den Guders Gud!

3. Ære være den Guders Gud!
Nu daled Fred til Støvet,
Glæden springer af Svøbet ud
Som Blomsten og som Løvet!
Saa lydt og sødt under Sky det klang
Som alle Stjærnernes Morgensang!

4. Himmelklarhed og Englesang,
Dem gav os Gud med Freden,
Efterskin de og Efterklang
Har trindt i Kristenheden,
Hvor Aand har Mæle og Sang har Væld,
Hvor Øjne tindre hver Julekvæld.

5. Kirke! du er vort Betlehem,
Og alle smaa der inde,
Eftersom det er sagt til dem,
Skal deres Frelser finde,
Med Juledags Evangelium
I Hjærte-Kammerets Krybberum.

342. a

Som: Et lidet Barn saa lysteligt (K. 49).

I denne søde Juletid
Maa vi os ret fornøje,
Og bruge al vor Kunst og Flid
Guds Naade at ophøje;
Ved ham, som er i Krybben lagt,
Vi hjærtelig af al vor Magt
I Aanden os forlyste;
Din Pris skal lyde, Frelsermand,
Saa vidt og bredt i alle Land,
At Bjærgene maa ryste!

2. Det lille Skud af Davids Rod,
Det er Guds Søn tillige,
Som for vor Jammers Skyld forlod
Sit søde Himmerige;
Det var ham svart at tænke paa,
Al Verden skulde undergaa,
 Det skar ham i hans Hjærte,
Og af sin store Kjærlighed
Han kom til os paa Jorden ned,
 At lindre al vor Smerte.

3. Som Natten aldrig er saa sort,
Den jo for Solen svinder,
Saa farer al min Kummer bort,
Naar jeg mig ret besinder,
Og tænker paa, hvor inderlig
Guds egen Søn har elsket mig,
 Og er min Broder vorden;
Fuld trygt jeg stoler paa det Ord,
Som klang i Julens Engle-Kor:
 Nu kom der Fred til Jorden!

4. Vor Tak vi vil frembære da,
Endskjøndt den er kun ringe,
Hosianna og Halleluja
Skal alle Vegne klinge;
Guds Ark er kommen i vor Lejr,
Thi sjunge vi med Fryd om Sejr,
 Mens Tungen sig kan røre.
Vi sjunge om den søde Fred,
Saa Helvede maa skælve ved
 Vor Julesang at høre.

5. Halleluja! vor Strid er endt,
Hvo vilde mere klage!
Hvo vilde mere gaa bespændt
I disse Frydedage!
Syng højt i Sky, Guds Kirkeflok!
Halleluja! nu har jeg nok,
 Den Lyst er uden Lige!
Halleluja, Halleluja!
Guds Søn er min, jeg gaar herfra
 Med ham til Himmerige!

342. b

Samme Tone.

Gud er os ikke stræng og vred,
Det kan vi deraf vide,
At han har sendt sin Søn her ned,
For Verdens Synd at lide;
Ja, Gud har hørt de frommes Bøn,
Og sendt os sin enbaarne Søn,
At frelse os af Vaade;
Hvem vilde nu ej være fro,
Og trøstig lade alt bero
Paa Guds, vor Faders, Naade!

2. Og blandes end vor Frydesang
Med Graad og dybe Sukke,
Saa skal dog Korsets haarde Tvang
Os aldrig Munden lukke;
Naar Hjærtet sidder mest beklemt,
Da bliver Frydens Harpe stemt,
Saa den kan bedre klinge,
Og knuste Hjærter føle bedst,
At Julens store Glædesfest
Har Lægedom at bringe.

343.

Som: Jeg vil mig Herren love (K. 61).

Forunderligt at sige
Og sært at tænke paa:
At Kongen af Guds Rige
I Stalden fødes maa,
At Himlens Lys og Ære,
Det levende Guds Ord,
Skal husvild blandt os være,
Som Armods Søn paa Jord.

2. En Perle ej forgjættes,
Men ledes smaalig op;
Den blanke Demant sættes
I gylden Krones Top;
Ej kaster man en Drue
Blandt tørre Grene ned,
Dog Herren maa jeg skue
I saadan Usselhed!

3. Hvi skulde Konge-Sale
Ej for dig prydet staa,
Du havde at befale,
Hvad end du peged paa!
Hvi lod du ej opdukke
Af Jordens rige Skød
En gylden Barnevugge,
Med Roser overstrøt!

4. Hvi lod du ej udspænde
En Himmel til dit Telt,
Og Stjernefakler brænde,
Du store Himmel-Helt!
Hvi kom ej aabenbare,
Da du i Svøb blev lagt,
Den himmelske Hærskare
Til Tjeneste og Vagt!

5. Selv Spurven har sin Rede,
Kan bygge der og bo,
En Svale tør ej lede
Om Nattely og Ro,
De vilde Dyr i Hule
Har hver sin egen Vraa;
Skal sig min Frelser skjule
I fremmed Stald paa Straa?

6. Nej, kom, jeg vil oplukke
Mit Hjerte, Sjæl og Sind,
Ja, bede, synge, sukke:
Kom, Jesus, kom her ind!
Det er ej fremmed Bolig,
Du den har dyre kjøbt,
Her skal du hvile rolig,
I Kjærligheden svøbt.

344.

Som: Guds Godhed vil vi prise (K. 139).

Min Sol, min Lyst, min Glæde,
Min Drot i Barne-Dragt!

Lad mig til Krybben træde,
Hvor du i Svøb blev lagt;
Jeg har en Julesang
I Hjærtet til din Ære,
Lad Tungen den frembære
Med liflig Harpeklang!

2. Man siger mig, du ligger
I Krybbe, Hø og Straa,
Kun lig en usſel Tigger;
Jeg dig dog gjærne saa'.
Nu siger man: hvad kan
En arm hos arme gjøre?
Dog hviskes i mit Øre:
Du est af anden Stand.

3. Man siger, at dig følger
Kun Kors og Kummer med,
Og at man gaar paa Bølger
I dine Fodesjed;
Saa hvo dig følge vil,
Sig giver selv i Fare,
Mod Verdens Kæmpeskare,
Mod Død og Helved til.

4. Sligt mig vel meget hindrer
Og isner mig mit Blod,
Dog er der lidt, som lindrer
Mig ved min Hjærte-Rod;
Jeg véd ej, hvad det er,
Det er en Lyst og Længsel
At følge dig, om Trængsel
Mig end til Døde skær.

5. Du ser nok, hvad mig skrækker,
O, raad du Bod derpaa!
Min egen Kraft ej strækker
Til himmelhøjt at gaa;
Men drag mig, Jesus, fort!
Det er jo dog en Glæde,
Til Livet ind at træde
Igjennem Dødens Port.

345.

Egen Tone. (K. 156.)

Mens i Krybben spæd du laa,
Dig fra Marken øde
Bragte snild Guds Himmel blaa
Dog en Første-Grøde,
Vinked, med et Morgen-Skjær,
Dem, der tjente Himlens Hær,
Jesus! til din Vugge.

2. Østens vise paa dens Færd
Fandt ej Spir og Krone,
Konge-Moder havde der
Gulvet kun til Trone;
Verdens Skaber laa i Svøb
Dog igjennem Jordens Støv.
Glimted Himmel-Glansen.

3. Til den sorte Armod kun
Syntes skabt den Hule,
Dog sig Rigdom uden Bund
Vilde i den skjule;
Her laa han i Støvets Dragt,
Som gav Himlen al dens Pragt,
Engle Røst og Vinger.

4. Vismænd gik i Stjærne-Spor,
Solen at oplede,
Engleskaren fløj til Jord,
Barnet at tilbede:
Ære være ham i Svøb,
Som, for vores Skyld, i Støv
Svøbte Guddoms-Glansen!

5. Lyd Halleluja! for ham,
For Guds Søn, den spæde!
Skjule vilde han vor Skam,
Skjænke Straaleklæde;
Vi, som knæle i hans Navn,
Føres til Gud Faders Favn,
I hans Svøb med Ære.

346.

Som: Stille Nat, hellige Nat (K. 150).

Glade Jul, dejlige Jul!
Engle dale ned i Skjul;
Hid de flyve med Paradisgrønt,
Hvor de se, hvad for Gud er kjønt,
:|: Lønlig iblandt os de gaa. :|:

2. Julefryd, evige Fryd!
Hellig Sang med himmelsk Lyd!
Det er Englene, Hyrderne saa',
Den Gang Herren i Krybben laa,
:|: Evig er Englenes Sang. :|:

3. Fred paa Jord, Fryd paa Jord:
Jesus-Barnet blandt os bor!
Engle sjunge om Barnet saa smukt,
Han har Himmerigs Dør oplukt,
:|: Salig er Englenes Sang. :|:

4. Salig Fred, himmelsk Fred
Toner Julenat herned;
Engle bringe til store og smaa
Bud om om ham, som i Krybben laa.
:|: Fryd dig, hver Sjæl, han har frelst! :|:

347.

Som: Nu fryde sig hver kristen Mand.
(K. 118).

Et helligt Liv, en salig Død
Hinanden kjærlig møde,
Som Fuglesangen sagte sød
En liflig Aftenrøde;
De to kan aldrig skilles ad,
Den Hellig-Aand gjør ingen glad,
Som ej vil helliggjøres.

2. At have stridt den gode Strid
Og vandret ufortrøden
Paa Livets Vej til Endens Tid.
Kun det er sødt i Døden;
Vel den, som Herren tro har tjent,
Guds Vilje gjort, sit Løb fuldendt,
I Fred han skal henfare.

3. O Simeon, du Hjærtens-Mand,
det var din Lod og Lykke!
Du rolig stod paa Gravens Rand
I Herrens Vingers Skygge;
I Dødens Port, med snehvidt Haar,
Du sang om Evighedens Vaar,
Som Fugl i Frydens Lunde.

4. Den Gang du Jesus tog i Favn,
Da aabned sig tillige
For Øje dit i Jesu Navn
Hans søde Himmerige;
Du sang: „nu farer jeg i Fred,
Thi, Himlens Gud! din Salighed
Mig svæver alt for Øje.“

5. Saa Freden maa i allen Stund
Med Jesus favnetages,
Og til det sker af Hjærtens Grund
Der sukkes maa og klages;
Thi aldrig finder Sjælen Ro,
Før Hjærtet med den sande Tro
Sin Frelsermand omfavner.

348.

Som: Min Sjæl og Aand opmuntre sig.
(K. 80).

Stormægtige paa Jordens Vold,
Som føre Dyd og Daad i Skjold,
Og priselig regere,
De bær et Navn saa vidt om Land,
Som hver en Alder, hver en Stand
Højagte maa og ære
Og underdanig være.

2. Dog, hvad er det mod Kongens Navn,
Som har en evig Fødestavn
I Kjærlighedens Rige!
Som er den levende Guds Søn,
Og bærer højt i Lys og Løn,
Hvad end hans Fjender sige,
Et Navn foruden Lige!

3. Det Navn kom hid med Engle=Bud,
Det Navn fik Pris af Guders Gud,
Det Navn skal evig tone;
For det maa kæmpe hver en Haand,
For det sig bøje maa hver Aand,
Det under Ærens Krone
Med Gud os mon forsone.

4. Hver Djævel, Synd og Død til Trods,
I Jesu Navn er Gud med os
Og gjør det, som vi bede;
I Jesu Navn til Manddoms=Værk
Er hver af os en Kæmpe stærk;
I Jesu Navn her nede
Vi fejde kan og frede.

5. O Fader god af Evighed!
Saa giv i Jesu Navn med Fred
Vort gamle Danmarks Rige
Et frugtbart og lyksaligt Aar!
Ja, Fader, giv os Børne=Kaar!
Lad i din Gunst tillige
Os baade staa og stige!

6. Giv Kjærlighed og gode Raad,
Saa Drot og Folk med Raad og Daad
Hinanden bi maa stande,
Saa alting sker til fælles Gavn,
Og højlig æres Jesu Navn,
Naar Lovsang over Strande
Det bær fra Nørrelande!

7. I Jesu Navn, til Jesu Pris,
Med ham paa Vej til Paradis,
Nyaaret vi begynde;
I Jesu Navn hver Dag paa ny
Stig op, vor Lovsang, lukt i Sky,
Med Jævnhed og med Ynde
Guds Godhed at forkynde!

349.

Egen Tone. (K. 151).

Dejlig er Jorden,
Prægtig er Guds Himmel,
Skjøn er Sjælens Pilgrimsgang:
Gjennem de fagre
Riger paa Jorden
Gaa vi til Paradis med Sang!

2. Tider skal komme,
Tider skal henrulle,
Slægt skal følge Slægters Gang,
Aldrig forstummer
Tonen fra Himlen,
I Sjælens glade Pilgrimssang.

3. Englene sang den
Først for Markens Hyrder;
Skjønt fra Sjæl til Sjæl det lød:
Fred over Jorden!
Menneske, fryd dig:
Os er en evig Frelser fød!

350.

Som: Med sin Alabaster-Krukke (K. 116).

Fred med dig! og Fred med eder!
Det er baade kort og godt
Hans Velsignelse, som beder
For os paa det høje Slot;
Og hvad saa end Verden siger,
Den Velsignelse ej viger
Fra hans Hus og Menighed.

2. Fred med dig! det er hans Tale
Til hvert Barn i Moders Favn,
For hvem Daab er Dug i Dale,
Og som døbtes i hans Navn!
Og har Fred med Gud en Synder,
Brat hos ham Guds Aand begynder
Skabelsen af Hjærte nyt.

3. Fred med eder! Herren siger
Til sin hele Menighed,
Hjærtet sjunger, Fjenden viger,
Himlens Due daler ned,
Kurrer om den store Hvile,
Ved hvis Navn Guds Engle smile,
Har end ej dens Sødme smagt.

4. Hjem nu gaar jeg til min Fader,
Det var Herrens egne Ord,
Men min Fred jeg efterlader
Venner mine trindt paa Jord;
Saa den Fred, som han os byder,
Den har just de samme Dyder,
Som hans Fred i Liv og Død.

5. Med den Fred i Krybberummet
Laa han, da Guds Engle sang:
Freden er til Verden kommet,
Som i Julenat det klang;
Og med Freden, just den samme,
Vandred mellem Fjender gramme
Han sin Bane tornestrøt.

6. Med den Fred, trods Død og Pine,
Hængte han paa Korset blot,
Trøsted kjærlig Venner sine,
Bad for sine Fjender godt;
Med den stod han op af Graven,
Skjænked den som Fæstensgaven
Til sin Brud i Stridens Tid.

7. Fred med dig! og Fred med eder!
Det er Herrens Røst paa Jord,
Freden finder, hvo som leder
Efter den i Fredens Ord;
Ingen Præst og ingen Pave
Raader for Guds Naadegave,
Tag du den med Tro og Tak!

351.

Egen Tone. (K. 161.)

Guds Fred er mer end Englevagt,
Den regner aldrig Fjendens Magt;
Er lige dyb og lige blid
Ved højlys Dag og Midnatstid.

2. Det er den Fred med Liv og Aand,
Som Hjærtet finder i Guds Haand;
Saa, føler det end Dødens Pil,
Det værger sig kun med et Smil.

3. Det er den Fred, vor Frelsermand
Med Angest-Sved har bragt i Stand,
Og, da han op til Himmels fo'r,
Sig efterlod i Fredens Ord.

4. Det Fredens Ord ved Daabens Bad
Den bange Sjæl gjør barneglad,
Det Fredens Ord hver Herrens Dag
Gjør rolig midt i Vaabenbrag.

5. Du véd det godt, Guds Menighed!
Det ene tjener til din Fred:
At i dit Hjærte og din Mund
Er Troens Ord i allen Stund.

6. Thi da Guds Søn med Freden kom,
Det var kun Tro, han spurgte om,
For den, og ej for Verden al,
Guds Naade og Guds Fred er fal.

7. „Guds Fred" er over alt paa Jord
Vor Herres Svar paa Troens Ord,
Saa har vi Tro, da skal med Fred
Vi indgaa til Guds Herlighed.

352.

Som: Lover den Herre, den mægtige (K. 100).

Dejligt er Synet og liftigt,
hvor Brødrene bygge,
Bygge og bo under venlige
Tage fuldtrygge,
Liftigt især
Er det, hvor Brødre, som her,
Bo i den Højestes Skygge.

2. Salvede Brødre! hvor I,
    under Frelserens Vinger,
Bygge til sammen, der Kilden
    til Livet udspringer,
    Olie=Strøm
Bølge til Klædebons=Søm,
Dryppende rigt fra Guds Finger.

3. Bjærgboer, alle paa Sion,
    som Himlen bedugger,
Hvor sig i Palmernes Toppe
    Velsignelsen vugger!
    Broderlig blidt
Tømme tilsammen I tidt
Kalken, som Tørsten udslukker!

4. Snorene for eder faldt paa
    De liflige Steder,
Aabenlyst eder beredte er
    Saligheds=Klæder,
    Findes I tro,
Hos eder bygge og bo
Her alt de himmelske Glæder!

353.

Egen Tone (K. 152 og 153).

Op, I Kristne! ruster eder!
Kristi Kæmper, ud paa Vagt,
Fjenden sig til Strid bereder
Og udbyder al sin Magt.
    Op, enhver! drager Sværd!
Helved trodser Himlens Hær!

2. Følger eders Fyrste efter,
Stoler paa hans stærke Arm!
Satan bruger alle Kræfter,
Fnyser nu i al sin Harm;
    For os gaar, med os staar
Helten dog, som alt formaar!

3. Op, i Jesu Navn at vinde,
Vis er Sejren, Glæden stor!
Om vor Pande vil vi binde
Vidnesbyrdets faste Ord.
Lad det gaa, som det maa!
Ordet evig skal bestaa.

4. Er vort Liv i Gud forborgen,
Smuldrer Støv i Graven hen,
Paa den store Paaskemorgen
Sol for os staar op igjen,
Viser grandt, det er sandt,
Jesus Døden overvandt.

5. Da skal Kristi Hær optræde,
Om hans Trone stille sig,
Livets Krone, Lysets Klæde
Gjør os da vor Frelser lig,
Sejrens Sang, Harpens Klang
Varer evig, tænk engang!

354.

Som: Fred hviler over Land og By (K. 154).

Min Jesus, lad mit Hjærte faa
En saadan Smag paa dig,
At Nat og Dag du være maa
Min Sjæl umistelig!

2. Da bliver Naadens Tid og Stund
Mig sød og lystelig,
Thi du mig kysser med din Mund
Og tager hjem til dig.

3. Mit Hjærte i den Grav, du laa,
Som opstod hvid og rød,
Lad, naar det aftner, Hvile faa
Og smile ad sin Død!

4. Før saa mig arme Synder hjem,
Med din Retfærdighed,
Til dit det ny Jerusalem,
Til al din Herlighed!

355.

Egen Tone
eller som: Op dog Sion (K. 111).

Jesus, kom dog nær til mig,
Lad mig aldrig slippe dig,
Gjem dig i mit Hjertes Bo,
Gjør det glad, og gjør det tro!

2. Altid staar til dig min Hu,
Al min Glæde ejer du,
Aldrig faar jeg Fred i Sind,
Uden du den bringer ind.

3. Verden ejer ingen Lyst,
Som kan fylde dette Bryst,
Men naar du mig bliver nær,
Himlen alt jeg ejer her.

356.

Som: Hvor er Lammet, Offerlammet (K. 157).

Aften-Sukket, Natte-Graaden,
Sjæle-Vaandens Raadvildhed
Gjennem Mørket ser Guds Øje,
Dem hans Hjerte ynkes ved;
Og endnu før Hanen gol,
Siger han: du Morgen-Sol!
Bring til mine smaa, som græde,
Haab med Lys og Sang med Glæde!

2. Gjerne Himlens Engle fare,
Hvor de sendes med hans Ord,
Men hvor Julesalmen klinger,
Har og Herren Bud paa Jord;
Hvor de gaa fra Sted til Sted
I hans Navn, han følger med,
Og hvor han er selv til Stede,
Flokkes Englekor med Glæde.

3. Bi da, Sjæl, kun til i Morgen!
Bi paa ham, som skuffer ej!
Før endnu din Sorg du vidste,
Til dig var hans Trøst paa Vej;

Han har sagt: hvor med min Tro
I mit Navn forsamles to,
Ikkun to af mine kjære,
Midt iblandt dem skal jeg være!

4. Jesus! ja du følger dine:
Dine Bud og dine Ord,
Altid midt i Verdens Ørken
Dejlige er deres Spor!
De hos mig saa mangen Gang
Banked paa med Englesang!
Kommer Nat engang med Døden,
Kommer du med Morgenrøden.

357.

Som: Guds Godhed vil vi prise (K. 139).

Mig lyster nu at træde
Hen ned til Jordans Flod,
Og bade mig med Glæde,
Hvor Herrens Fødder stod;
At se det store Haab,
Den Naade, Gud har stiftet,
Den Pagt, som han har stiftet
Med mig udi min Daab.

2. Der Himmelen staar aaben,
Der Faderen i Løn
Forkynder over Daaben:
Du er min kjære Søn!
Der, i den dybe Dal
Alt under Duevinger
Sig hvælver brat Guds Finger
En herlig Bølge-Sal.

3. Johannes vel med Føje
Maa højlig undres paa,
At sig for ham vil bøje
Den største, Øjet saa',
At du, af hvem han selv,
Enddog han er en Døber,
At tvættes højt behøver,
Kom saa til Jordans Elv.

4. Hvad skal da Støv og Aske,
Hvad skal da Jordans Vand?
Vil Renhed selv sig vaske
Som Hav i ringe Spand?
Saa' vel Johannes fejl,
Da han i dig opdaged,
Hvad Faderen behaged,
Det rette Dydens Spejl? —

5. Nej, du vil dig kun bade
I Jordans blanke Flod,
For der at efterlade
Den Kraft, os giver Bod;
Af Vand med Aand og Ord
Et Sjælebad du skabte,
Som tvætter de fortabte
Til Gjæster ved Guds Bord.

6. Saa er vi da Guds Poder,
I Jesus ympet ind,
Guds Kirke er vor Moder,
Hans Aand vor Trøst i Sind;
Paa Herrens Bøn vor Daab
Os Himlen skal oplukke
Til Frydesang for Sukke,
Det er vor Tro og Haab.

358.

Som: Som Hønen klukker mindelig.
(K. 147.)

Hvor saligt var det Ægtepar
I Kana over Maade!
Der Jesus selv indbuden var
Til deres Fryd og Baade;
Den Bryllupsdag og Glædesfest
Blev herlig af den Bryllupsgjæst,
Som giver evig Naade.

2. Den gode Vin før Tiden slap,
Kun Vandet blev tilbage,
Saa bliver Glæden ofte knap
I bedste Frydedage;
  Men Jesus Hjælpen komme lod,
  Forvandled Vand til Vin fuldgod,
Og stilled Trang og Klage.

3. Saa ingen Tid den Dag randt frem
Af gylden Morgenrøde,
Jo nogen Sorg og Modgangs Klem
Guds kjære Børn kan støde;
  Saa ren ser ikke Himlen ud,
  At jo en Sky med Storm og Slud
Kan Middagssolen møde.

4. Naar Jesus inden Døren er,
Lad da kun mod os bryde
Med Trussel frem en Modgangs Hær,
Den dog hans Vink maa lyde;
  Han vil omvende Korsets Stand,
  Og Glædens Vin for Sorgens Vand
I vore Hjærter gyde.

— —

5. O Jesus! du som Hjærter kan
Alene sammen binde,
Og føre dem i Ægtestand,
O, lad din Hjælp sig finde
  Hos alle dem, som i din Frygt
  Har deres Løfter paa dig bygt,
Lad Fryd for dem oprinde!

6. Giv Ære, Held og gode Raad,
Giv tusendfoldig Lykke!
Bekræft du selv al deres Daad
Udi dit gode Tykke!
  Velsigne dem til Sjæl og Liv,
  Og efter Døden dennem giv
Din Himmels Ære-Smykke!

359.

Som: Jesus, Frelser og Befrier (K. 57).

Sover I, hvor kan I sove?
Vidnerne til Jesu Ve!
Hvor er eders Tro og Love,
Svigter I nu alle tre?
Ak, hvad I dog ikke vil,
Syndeloven nøder til,
Gjærne vilde Aanden vaage,
Var saa tung ej Syndens Taage.

2. Mørket skjuler Jorderige,
Mulmet nu fik Overhaand,
Solen selv det tør bekrige,
Lægge Naadens Sol i Baand;
Nat saa sort var aldrig før,
Lysets Drot har lukt sin Dør,
Jesus, Himlens Lys og Ære,
Skal nu Mørkets Lænker bære!

3. Hans Forræder, Judas, tager
Mørkheds Rustning villig paa,
Han i Gang med Satan drager,
Vil ihjel Guds Naade slaa;
I hans Kys med giftig Od
Lurer, stikker Slangens Brod,
Saa med Kys vil Falskhed kvæle
Sandheds Røst i alle Sjæle.

4. Altid, Frelser! du med Kummer
Kommer Judas=Kys i Hu,
Sandheds Mund derved forstummer,
Hjærtet isne maa af Gru;
Ej i alle Engles Graad
Der for Falskhed findes Raad,
Selv sin Helved=Ild den tænder,
Selv den binder Naadens Hænder.

5. Længe haver Satan spundet
Paa de fule Helved=Baand,
Tænker, nu er overvundet
Livets Drot i Dødens Haand;
Ondskabs Haab er dog kun kort,
Som et Fnug det flyver bort,
Dødens Baand og Livets Gaade
Løser i sin Grav Guds Naade!

360.

Som: Hvor er Lammet, Offerlammet.
(K. 157.)

Søde Synd, du Vellyst=Engel!
Naar du saar dit Klintefrø,
Lover brat en yndig Stengel
Roser for vor Fod at strø.
Høsten dog er Sæden lig:
Død for Synd, og Svælg for Svig,
Djævle=Smil er Falskheds Latter,
Helved=Graad er hendes Datter.

2. Judas med sin Hykler=Tale
Kom Guds Paradis saa nær,
At han stige saa' og dale
Straalende Guds Englehær,
Faldt dog, som den onde Aand,
Haabløs for sin egen Haand,
Blev et Spejl for alle Slægter
Paa, hvad Løgn i Grunden mægter.

3. Præsterne, som med ham drev
Mørkets Handel om Guds Søn,
Fik end lidt de Lov at leve,
Høsted dog den samme Løn;
Sandhed dem var lige led,
Falskheds Vej er milebred,
Noksom Plads der efterlodes
Til Pilatus og Herodes.

4. Jesus! naar os Fjenden frister,
Væk i os dit Sandheds-Ord,
Saa hans Falskheds Snare brister
Og vi følge maa dit Spor!
  Skjænk os under Troens Skjold
  Sejer selv mod Dødens Vold,
Saa vi, frelst fra Synd og Plage,
Ind til Himlens Fred maa drage!

361.

Som: Tag det sorte Kors fra Graven (K. 75).

Jesus! lad mig dog ej fattes
Sans for dine dybe Ting!
Himlen kan mod dig ej skattes
Og ej hele Verdens Ring;
  Dog, til Pilegrimmes Tarv,
  Som ej fik med Guds Folk Arv,
Kjøbtes af en Pottemager
For dit Blod en Hvile-Ager.

2. Fremmed var jeg, Gud det bedre!
Det jeg daglig mindes vel,
Jeg, saa vel som mine Fædre,
For Guds Hus og Israel;
  Fik dog, som ved Pilgrims-Fart,
  I Guds Rige Lod og Part,
Har mig der et Gravsted fundet,
Som ved Jesu Blod er vundet.

3. Pilegrimme, alle Dage,
Er vi i vor Levneds-Færd,
Om en liden Stund afdrage
Skal vi Vandrings-Kjortlen her,
  Og i Graven lægge ned
  Al vor Pragt og Herlighed,
Jesus! Tak, vi skal da eje
Ved dit Blod et roligt Leje!

3. Være det vort Hjertes Glæde,
Mens vi bor i dette Ler,
Ved hvert Fjed, vi her mon træde,
At sig nærmer mer og mer
  Stunden, da en hellig Vraa
  I Guds Ager vi skal faa,
Hvile der i Haabet rolig,
Opstaa med forklaret Bolig!

362.

Som: Jesus, Frelser og Befrier (K. 57).

Rettens Spir det er nu brækket,
Kjærlighed er bleven kold,
Hykleren har kastet Dækket,
  Uskyld møder Trods og Vold,
  Løgn er ført i Kongedragt,
Sandhed afvist med Foragt,
Uret klæder Dommer-Sæde,
Stene maa derover græde.

2. Aldrig under Himlens Bue
Og det hvalte Stjærne-Tag
Var der slig en Dom at skue
I saa klar en retvis Sag;
  Uden Skyld og alt Bevis
  Dømmes her til Livs Forlis
Han, som Sandhed er og Naade,
Det er Urets mørke Gaade.

3. Vel Pilatus sine Hænder
Tvætter smukt i Kildevand,
Og sin Uskyld forevender,
For han er en plaget Mand;
  Men Uskyldighedens Blod
  Ej aftvætter nogen Flod,
Vaske Hænder end hinanden,
Lige sort er Gjernings-Manden.

4. Folk der findes dog i Skare,
Som til ondt har bedre Mod,
Og med Raab i Sky tør svare:
Paa vort Hoved Jesu Blod!
  Hævnes maa, om han har Ret,
  Det paa os og al vor Æt!
Saa gjør Falskheds Brændemærke
Folk til Ondskab djævlestærke.

5. Jesus! uden Skyld og Brøde
Gav du dig til Dødens Dom,
For som Offerlam at bløde,
Villig du til Verden kom!
  At vi for Guds Domstol maa
  Al vor Tilflugt hos dig faa,
Saa din Dom er os en Baade
Og vi bliver dømt i Naade!

363.

Som: Jesus, dine dybe Vunder (K. 70).

Skriv dig, Jesus! paa vort Hjærte,
Du vor Konge og vor Gud!
At ej Vellyst eller Smerte
Dig formaar at slette ud!
Denne Indskrift paa os sæt!
Jesus ud af Nasaret,
Den korsfæstede, vor Ære
Og vor Salighed skal være!

364.

Samme Tone.

Jesus! gjør det for din Pine,
At, hvor vi i Verden gaar,
Vi forsigtelig kan trine,
Medens Graven aaben staar!
Lad os dø med Haab og Tro,
Lad os hvile sødt i Ro,

Lad paa Dommedag med Ære
Dit Pavlun os salig bære!

365.

Som: Nu fryde sig hver kristen Mand.
(K. 118.)

Til Dødninghjem vor Drot nedfo'r,
Kun aandelig i Live;
Det Hjem med denne Verdens Ord
Sig lader ej beskrive.
Kun det er klart, vi tro derpaa:
At mens i Grav hans Legem laa,
Hans Sjæl var dog i Aande.

2. Hans rene Sjæl paa Sjælevis
Sig rørte end med Styrke;
I Aandens Lys til Paradis
Han svæved gjennem Mørke;
Og i det store Fangenskab,
Som skjuler sig bag Død og Grav,
Blev hørt Guds Naades Stemme.

3. Vi kan derom i Støvets Land
Kun føre mørke Taler;
Guds Naade under Baand og Band
Dog hver en Sjæl husvaler;
Hvert Barne-Øje ser det grant:
Hvor Frelseren er Prædikant,
Forkyndes Liv af Naade.

4. Det er hvert Kristen-Hjertes Trøst,
At i de dødes Rige
Dog Livets Ord fandt Vej og Røst
Og Hørelse tillige:
Saa Jesu Kristi Frelsernavn
Var ogsaa der til Sjælegavn,
Som Himlens Morgenrøde.

366.

Som: Her vil ties, her vil bies (K. 120 og 121).

Paaskemorgen slukker Sorgen,
Slukker Sorgen til evig Tid,
Den os har givet Lyset og Livet,
Lyset og Livet i Dagning blid!
  Paaskemorgen slukker Sorgen
  Slukker Sorgen til evig Tid.

2. Redningsmanden er opstanden,
Er opstanden i Morgengry,
Helvede græder, Himlen sig glæder,
Himlen sig glæder ved Lovsang ny!
  Redningsmanden er opstanden,
  Er opstanden i Morgengry.

3. Sangen toner, vor Forsoner,
Vor Forsoner til evig Pris,
Han vilde bløde, for os at møde,
For os at møde i Paradis.
  Sangen toner osv.

4. Englehære Budskab bære,
Budskab bære med Lovsang ny,
Flyve saa fage frem og tilbage,
Frem og tilbage: til Grav, til Sky.

5. Bødt er Brøden, død er Døden,
Død er Døden i Paradis,
Nu ligger Graven midt i Guds-Haven,
Midt i Guds-Haven til Jesu Pris!

6. Engle-Sæde, Engle-Glæde,
Engle-Glæde i Jordens Skjød;
Lyet og Læet, under Livstræet,
Under Livstræet gjør Hvilen sød.

7. Mørket græder, Engle-Klæder,
Engle-Klæder de er som Lyn,
Om end bedrøvet, smiler dog Støvet,
Smiler dog Støvet ved Engle-Syn!

8. Morgen-Stunden Guld i Munden,
Guld i Munden har end til os,
Fra vor Forsoner Livets Guldkroner,
Livets Guldkroner, vor Død til Trods!
Morgenstunden osv.

9. Favrt i Skare op vi fare,
Op vi fare fra Grav i Sky!
Tungerne gløde, Herren vi møde,
Herren vi møde med Lovsang ny!
Favrt i Skare op vi fare,
Op vi fare fra Grav i Sky!

367.

Som: Mens i Krybben spæd du laa
(K. 156).

Engel, hvor jeg har dig kjær,
Du som i det dunkle
Daled, svøbt i Morgen-Skjær,
For i Grav at funkle,
Og at vælte bort den Sten
Over mine Dødningben,
Som mit Hjærte knuste!

2. Engel, ja, du er det værd,
Vi om dig skal kvæde,
For du tog, som Morgen-Skjær,
Paa vor Ligsten Sæde,
Slaar i Graven ned som Lyn,
Saa, trods Mørket, vi faa Syn
Paa Guds Vej i Dybet.

3. Engel, ja dit Morgen-Skjær
Lægger det for Dagen,
At vi er slet ikke der
Hos vort Jordelagen,
Thi hos ham, som bød for os
Kors og Grav og Helved Trods,
Er vi alle Dage.

368.

Som: Ser til Fuglene i Luften (K. 143).

Stod med Krist vi op af Døde,
Vid opsvinge sig vor Aand,
Hvor opstandnes Førstegrøde
Sidder ved Guds højre Haand;
  Altid svæve os for Øje,
  Trods det lave, kun det høje!

2. Bort med gamle Adams Klæder!
Vandre vil i os den ny,
Som kun Lysets Vej betræder
Under Sol, som over Sky;
  I Guds Billed vi, nyskabte,
  Vise skal, hvad Adam tabte.

3. Lad os da som Guds udkaarne,
Elskelige Helgenkuld,
Klædes op med den enbaarne,
Ydmyg, god og naadefuld,
Som med Ynk, med Hjælp til rede,
  Englemild, kun sen til Vrede!

4. Over alt lad Kjærligheden
Som Fuldkommenhedens Baand
Os omslynge, saa Guds-Freden,
I vort Hjærte som vor Aand,
  Kan med Sejerskranse bolde
  Med Triumf sit Indtog holde!

5. Rigelig bo Kristi Tale
Med al Visdom i vort Bryst!
Lad os lære og husvale
Som med Ynde saa med Lyst,
  Varsle, minde, love, prise
  Smukt med Salme, Kvad og Vise!

6. Ja, lad Jesus Kristus være
Et og alt for os paa Jord,
Herren til Gud Faders Ære,
Som hans Billed, saa hans Ord!
  Da i Jesu Navn Gud Fader
  Os sin Borg og Favn oplader.

369.

Som: Som Hønen klukker mindelig (K. 147).

Se hist, der gaar en Vandringsmand,
Mens Solen gaar bag Skyen,
Fra Fredens Hjemsted kommer han
Og vil til Palme=Byen,
  Hvor Livets Flod sit Løb har endt,
  Hvor Glædes=Blus er klarlig tændt
Paa Evighedens Høje!

2. Han er i Verden dog endnu,
Han ej sig tager vare,
Og før det rinder ham i Hu,
Da falder han i Snare;
  En Røvertrop har Snoren spændt,
  Hans Kraft forgaar, hans Løb er endt,
Hans Guld er Rov og Bytte.

3. Ved Lovens Lys og Præsters Bøn,
Var end de af de bedste,
Ej fandt paa Jorden Himlens Søn
Sin Frelser og sin Næste;
  Men kun ved Fødselen af ham,
  Som bar vor Sorg, vor Synd og Skam,
Guds Evigheds enbaarne.

4. Han saa' den faldnes bange Kaar
Og kom med Hjælp i Nøden,
Han baded ham, forbandt hans Saar,
Saa han blev frelst fra Døden,
  Og førte ham til Herberg godt,
  Hvor kjærlig han i stort og smaat
Blev plejet paa det bedste.

5. Se hist den samme Vandringsmand,
Gjenfødt ved Aandebadet!
Fra Fredens Hjemsted kommer han
Og vil til Sejers=Stadet,
  Med Troens Skjold og Aandens Sværd,
  Med Haabets Hjælm til Herrefærd
Han skrider frem mod Maalet.

6. Han hviler ved hvert Bedested,
Det raadte ham hans Læge,
Guds Engle der han mødes med,
Som skal ham vederkvæge
Med Himmeriges Vin og Brød,
Som udelukker Synd og Død,
Med Livet af Guds Naade.

370.

Egen Tone (K. 155).

Der er en Vej,
Som Verden ikke kjender,
Den „Livets Vej",
Som ej er gjort med Hænder,
En Løngangs-Sti,
Hver Sten forbi,
Til Livets Land med Glædens Kilder.

2. Sig aabne maa
De tykke, mørke Skove,
Os bære maa
Den skjøre, falske Vove,
Det høje Fjæld,
Det skumle Hel
Kan Livets Vej for os ej spærre.

3. Just for de smaa
Er Løngangs-Stien lavet,
Til trygt at gaa
I Ørken og paa Havet,
Paa Troens Grund
I allen Stund,
Ved Midnatstid som midt om Dagen.

4. Den Vej paa Jord
Til Himlens høje Sale
Sig sælsom snor
Igjennem Skyggedale,
Som solsprængt Sky
Af Dagen ny
Paa Herrens Vej er hver en Skygge.

5. Vel tornestrøt
Er Stien somme Steder,
Men rosenbødt,
Som Sorgen er med Glæder;
Af Jesu Røst
Opvoxer Trøst,
Med Rosen læges Tornestikket.

6. Den Vej paa Jord
Til Livets Land og Lykke
Er Jesu Ord,
Med Straaleglimt i Skygge;
De strække sig
Til Himmerig,
Hvor de kom fra, hvor de har hjemme.

7. Med Jesu Aand,
Guds Menigheds af Naade,
Vi Haand i Haand
Paa kjærlig Børnemaade
Gaa trøstig frem
Til Lysets Hjem,
Til Fader-Huset i det høje.

8. Alt som vi gaa,
Vi dog af Gud oplæres
Til at forstaa,
Vi hæves og vi bæres
I Ledebaand
Af Livets Aand
Og af vor Faders Engleskare.

371.

Som: Guds Godhed vil vi prise. (K. 139).

O Gud! din Vej at følge,
Og Salighedens Spor,
Som under Støv sig dølge,
At finde paa vor Jord,
Det er mit Hjertens Lyst,
O, lad mig ej forvildes,
I Fjendens Garn ej hildes,
Men drages af din Røst!

2. Sig skjule for de kloge
Jo dine vise Raad,
Men klare sig for Poge
Ved Ordets Ledetraad,
Det vidner Sandheds Mund;
Lad mig da aldrig tænke,
Dig i min Vidskabs Lænke
At binde nogen Stund!

3. Ja, Kirkens Himmerige
Det er kun for de smaa;
Selv for derind at kige
Man dybt sig bøje maa;
Saa bøjer Hoved sit
Selv Gud til Hjærtets Kammer,
Hvor Kjærligheden flammer,
Hvi knejser da vel mit?

4. Saa lad da hver kun vælge,
Hvad Himmerig han vil,
For det alt andet sælge,
Som det sig hører til!
Jeg vælger med de smaa,
Som Løfte fik i Daaben
Paa Jesu Himmel aaben,
At falde og at staa!

5. Thi har jeg kjærlig favnet
Det lille Jule-Bud,
Som os i Barne-Navnet
Hjem kalder til vor Gud,
Og paa mit Hjærtes Trøst
Jeg daglig kan fornemme
Den Jule-Englestemme,
Det er min Skabers Røst.

372.

Egen Tone (K. 159 og 160).

Klynke og klage Nætter og Dage
Maa, hvem der vaagner paa Afgrundens
Rand,

Hører kun Loven Tordne fra oven:
Dø eller gjør, hvad en Synder ej kan!

2. Sjunge og kvæde, Græde af Glæde
Maa, hvem der hviler i Frelserens Favn,
Finder sig trøstet, Føler i Brystet
Naade for Naade og Bod for alt Savn.

3. Smilende døje Trængsel og Møje,
Juble ved Korset i Frelserens Spor,
Det efterhaanden Lærer os Aanden,
Skjænker os Forsmag af Himlen paa Jord.

373.

Som: Sjunger, alle Fugle, sjunger (K. 107).

Evig sand er Herrens Tale
Som i Himmel saa paa Jord:
Størst er de, som dybest dale
I hans Navn og paa hans Ord.
I hans Rige De skal stige
:|: Til hans Højheds fulde Maal. :|:

2. SaVmild er du, Jesus, Herre!
Med dit Liv og med din Aand;
Til det bedre fra det værre
Led os med din højre Haand,
Saa det gode Som vi trode,
:|: Salig vi hos dig opnaa! :|:

3. Aften først, derefter Morgen,
Saa den gamle Regning lød,
Evig Fryd kun efter Sorgen,
Evigt Liv kun efter Død,
Vi maa krybe, Før vi flyve,
:|: Ned og op gaa Jesu Spor. :|:

374.

Som: Dejlig er den Himmel blaa (K. 59).

Frihed bedre er end Guld,
Var end Verden deraf fuld,

Og vor Frihed af Guds Naade,
Den for Verden er en Gaade,
Er dog af al Frihed bedst.

2. Frihed følger med Guds Aand;
Brister alle Trællebaand!
Hvad med Gud os frit forbinder,
Som med Venner og Veninder,
Det er Tro og Kjærlighed.

3. Som i Verden Blodets Baand
Brødre binder Haand i Haand,
Binder Søster og til Broder,
Begge til den fælles Moder,
Saa er Livet i Guds Hus.

4. Og som ægte Børn paa Jord,
Lyttende til Faders Ord,
Gjøre frit, hvad ham til Ære
Og til Glæde bedst kan være,
Saa er Aanden hos Guds Folk.

5. Kjærlighedens Lov og Ret
Gjør os Aag og Byrde let,
Kjærlighedens Liv og Aande
Raade Bod paa Ve og Vaande
I vort Himmerig paa Jord.

6. Som Guds egen Søn er vi
Med hans Aand i Sandhed fri,
Blive dog hos Gud med Glæde
Fordi Kjærlighedens Kjæde
Er Fuldkommenhedens Baand.

7. Folket, frit som Fugl i Sky,
Fristes ej til Udflugt ny,
Ej til Ørken og til Heden,
Stunder Folket fra Guds Eden,
Frydes ved at blive der.

375.

Som: O gode Gud, jeg takker dig (K. 162).

Du Guddoms-Sol, fuld stærk og blid!
O, skin nu klar i Naadens Tid,

Gjør lang din Aftenrøde!
Lad blomstre op din Kirkegaard,
Mens Fuglen sjunger som i Vaar
Din Pris med Toner søde!

2. Ja, siig nu i din Faders Favn:
Min Fader! herliggjør mit Navn,
Hvor smaa end for mig græde!
Saa det kan spørges vidt og bredt:
Mit Aag er godt, min Byrde let,
Min Fred er salig Glæde.

3. O, da skal mangt et Øje lukt
Sig aabne brat og tindre smukt,
Helbredet af din Aande,
Og mangen falmet Rosenkind
Og mangt forvildet Barnesind
Faa Bod for Brøst og Vaande.

4. Og fra de smaa, som græd i Løn,
For de saa' ej Guds kjære Søn,
Den Gang han var til Stue,
Fra dem skal lyde højt i Sky
Halleluja med Tunger ny,
At sprænge Himlens Bue!

376.

Som: Lær mig, o Skov, at visne glad (K. 135).

O, kommer hid dog til Guds Søn,
Som er os alle nær i Løn,
O, lad til ham os ile!
Han kalder baade Dag og Nat
Paa hver en Vandrer, træt og mat,
Han giver Sjælen Hvile.

2. Han raaber til hver Synder træt:
Mit Aag er godt, min Byrde let,
Jeg hjælper selv at bære!
O, kom dog, gammel! kom dog, ung!
At Syndens Byrde er for tung,
Det maa jer Døden lære.

3. Tag Korset op da i mit Navn!
Det er kun til dit eget Gavn,
Jeg rækker det i Tide,
At gjøre dig af Verden mæt,
At gjøre dig af Synden træt,
Før Døden du skal lide.

4. Er du i Dag end hvid og rød,
Maaske du er i Morgen død,
Slet ingen lever længe,
Al Verdens Pral og Verdens Pragt
Et Øjeblik kun staar ved Magt,
Som Blomst i grønne Enge.

5. Hvad er al Verdens Lyst og Nød
Mod Naadens Trøst og Hvile sød!
Det altid I betænke:
Alt hvad den evig gode Gud
Har lovt med Ordets Sendebud,
Det vil han jo og skjænke!

6. Er det ej mer, end nogen Mand
Begribe og udtyde kan
Af Glæde og af Ære!
I Livets Land, i Glædens Hjem,
I Herrens ny Jerusalem,
O, der er godt at være!

377.

Som: Som Hønen klukker mindelig (K. 147).

Guds Søn kom ned fra Himmerig
Han saa' til os i Naade,
Vor Gjerning var uduelig,
Den kunde ej os baade;
Vi derfor tro paa Jesus Krist,
Vort Lys og Salighed for vist,
Han Himlen os forhverved.

2. Den Tro er al vor Ros for Gud,
Men vil du den bevare
Med Haab, som deraf springer ud,
Du ingen Flid maa spare;

Af Hjærtet, ej med Haanden blot,
Din Kjærlighed gjør Næsten godt,
Om du af Gud est baaren.

3. Du vente og taalmodelig
Paa hvad Guds Ord forjætter,
Saa du med Glæde uden Svig
I Guds Haand alting sætter,
Som véd vor Trang og ser vor Tarv,
Og hjælper vist os til vor Arv,
Derpaa du aldrig tvivle!

4. Og om du blev saa syg i Sind,
Som paa dig laa Guds Vrede,
Lad ingen Skygge, intet Skin,
Til Mishaab dig forlede!
Med Herren strid den gode Strid,
Han synes vred, men er dog blid,
Thi lad dig ej forfærde!

5. I Jesu Navn, hvordan det gaar,
Bøj dine Knæ for Tronen,
Og bed saa smukt dit Fadervor!
Gud giver Barne-Tonen,
Og med et Suk usigelig,
Guds Aand da gaar i Bøn for dig,
Da faar dit Hjærte Hvile!

378.

Som: Nu fryde sig hver kristen Mand (K. 118).

Usporlig er vor Herres Vej
Men det er vel at mærke,
Vi véd, ham Bjærge standser ej,
Saa lidt som Bølger stærke;
Hans Vej gaar over Bjærg og Strand,
Hans Vej gaar gjennem Ild og Vand,
Og gjennem Mørkets Rige.

2. Har vi da kun vor Gud med os,
Som over alt mon raade,
Al Fare tør vi byde Trods
Og smile ad hver Gaade;

Er mørkt end for, dog lyst er bag,
Vil altid som den unge Dag
Sin Vej med Glans sig bryde.

3. Ja, stod vi for det røde Hav
En Aftenstund med Sorgen,
Vi med det Lys, os Herren gav,
Dog vist fandt Vej i Morgen,
Saa vi gik over uden Bro
Paa Havets Bund med tørre Sko
Og klare Lovsangs=Toner.

4. I Jesu Navn vi gaa da trygt,
Hvor Jesu Aand os driver,
Han dæmper al vor Tvivl og Frygt,
Og i vort Hjærte skriver:
Saa siger Jesus Kristus: jeg
Er Sandhed og den rette Vej
I Lys og Løn til Livet!

379.

Som: Som Hønen klukker mindelig (K. 147).

Han, som har hjulpet hidindtil,
Han hjælper nok herefter,
Han altid kun det bedste vil,
Og han har Almagts=Kræfter,
Og han saa grundig alting véd,
At selv til Bunds i Kjærlighed
Ser klart hans Forsyns=Øje.

2. Den øde Ørk, det vilde Hav,
Den haarde Vinter=Kulde,
Den dybe Sorg, den mørke Grav,
De kjære under Mulde.
For alt hos Gud er gode Raad,
Til Frydesang han vender Graad,
Saa let som Vind og Vove.

3. Thi naar vor Sjæl er i Guds Haand,
Guds Ord i Mund og Hjærte,
Da brister for os alle Baand,
Som pine kan og smerte,

Da aabner sig, som aldrig før,
Guds Riges Port, Guds-Husets Dør,
Og Livets Kilder alle.

4. Om end vort Støv er lige tungt,
Saa faar vor Sjæl dog Vinger,
Saa den med Ordet evig ungt
Sig let til Himlen svinger
Og ser saa fra det høje ned
Med Smil paa Verdens Usselhed,
Med Trøst paa Jordens Møje.

5. Vi føler, at hvordan det gaar,
Hvad Verden gjør og lader,
Saa gav os Gud dog Børnekaar,
Saa er dog Gud vor Fader,
Saa er vor Død dog kun et Blund,
Og Støvet om en liden Stund
Faar ogsaa Ørnevinger!

380.

Som: Smuler under Herrens (K. 158).

Gaar det, Herre! som jeg vil,
Maa mit Hjærte raade,
Da saa længe jeg er til,
Trøster mig din Naade;
Siden i dit Himmerig
Sidder jeg til Bords med dig,
Og hos dig og dine
Glemmer Død og Pine.

2. Barnehjærtets dybe Lyst
Til i Himmerige,
Hvilende ved Herrens Bryst,
Værdig Tak at sige,
Den forstærke Herrens Aand,
Saa den sprænger alle Baand,
Herlig overvinder,
Hvad end er til Hinder!

381.

Som: Tag det sorte Kors fra Graven (K. 70).

Venner! lad kun Skyer graane,
Sortne i hver Himmelegn,
Lad kun ses i Sol og Maane
Dommedags de store Tegn!
Lad kun bruse Verdens Hav,
Lad kun kastes Verdens Grav,
Med vor Frelser, Verdens Dommer,
Følger evig Sol og Sommer!

382.

Som: Lovet være du, Jesus Krist (K. 50).

Takker Herren for Naade stor!
Evig Naaden er som Guds Ord:
Livet, det er Guds Naades Lyst,
Glæden, det er Guds Naades Røst.
O Gud ske Lov!

2. Takker Herren af Hjertens Grund,
Lovsangs-Takken er sød i Mund,
Gud til Hjerte den altid gaar,
Takken lyder, som Hjertet slaar.

3. Hvem der beder med Tro, han faar,
Hvad ham fattes til gode Kaar,
Hvem der takker med Kjærlighed,
Evig nyder, hvad Gud kun véd.

4. Hvem der beder om Naade blot,
Naaden faar, som gjør alting godt,
Hjertet smelter ved Naadens Glød,
Munden fyldes med Takken sød.

5. Hvem der beder sit Fadervor,
Altid Naade for Naade faar,
Hvem der knæler for Naadens Stol,
Gjennemskinnes af Naadens Sol.

6. Naaden daler i Tro og Daab,
Naaden stiger med Lov og Haab,
Naa'r i Himlen sit Øjemed,
Hviler sig i Guds Kjærlighed.

7. Troen hviler og Bønnen med,
Haabet hviler det samme Sted,
Evig lyder dog salig sød
Takkesangen for Livets Brød!
O Gud ske Lov!

383.

Egen Melodi (K. 163).

Hvad er din Byrde,
Og hvad er dit Aag?
Sjælenes Hyrde
Paa Kjærligheds Sprog!
Aaget, Guds Kjærligheds Tro,
Den giver Sjælene Ro,
Byrden er Tvangen,
Hjærtet er fangen,
Liflig Guds Kjærligheds Finger
Hjærterne fanger og tvinger.

2. Sjælenes Hyrde
Paa Kjærligheds Sprog!
Hvor er din Byrde,
Og hvor er dit Aag?
Aaget med Fred og med Haab,
Det er din Pagt ved vor Daab,
Byrden er Ordet
Til os ved Bordet,
Det er Fuldkommenheds-Baandet,
Som du dit Liv har indaandet.

3. Jesus, vor Hyrde
Paa Kjærligheds Sprog!
Let er din Byrde,
Og mildt er dit Aag,
Nu da igjen med din Mund
Du af din Kjærligheds Grund
Synden afløser,
Naaden udøser,
Skjænker ved Badet og Bordet
Aanden og Livet i Ordet.

384.

Som: Jesus, Frelser og Befrier (K. 57).

Sejervinderſken paa Jorden
Over Verden er vor Tro,
Den kan dæmpe Lovens Torden,
Midt i Striden ſkabe Ro,
Overvinde Synd og Død,
Gjøre Natten morgenrød;
Det er Troen paa Livs=Ordet
Ved vor Daab og Nadverbordet.

2. Derfor ſkal paa Jord højloves
Troens Ord og Herrens Bøn,
Derpaa Liv og Død tør voves,
I Livs=Ordet er Guds Søn.
„Gud med os,“ Immanuel
Gjør ſin Daab til Livets Væld,
Gjør vor Død til Livets Sejer,
Gjør vort Haab til Himlens Ejer.

3. Om end Sorg med Glæde blandes,
Dog i al Guds Menighed
Det ſkal ſees, det ſkal ſandes,
Synges ud med Kjærlighed:
Aand og Liv er Troens Ord,
Skaber Himmerig paa Jord,
Skjænker alle dem, der græde,
Jeſu Kriſti Fred og Glæde.

385.

Som: Hvad kan os komme til for Nød (K. 105).

Enhver, ſom tror og bliver døbt,
Skal viſt og ſalig blive,
Thi dem har Jeſus dyrekjøbt,
Vil dem i ſig indlive,
Og blandt Gud Faders Børnetal
I Livets Bog, ſom gjælde ſkal,
Med Roſens=Blod indſkrive.

2. Derfor vi alle hjærtelig
Vor Herre Tak vil ſige,

Og bede ham saa mindelig:
O Jesus! lad os stige
Ved Daabens Kraft i Dyder frem
Og før os saa ved Troen hjem
Til dig i Ærens Rige!

386.

Som: Et lidet Barn saa lysteligt (K 49.)

Lyslevende fra Himmerig
Guds Søn kom ned paa Jorden,
Ej som en Dommer frygtelig
Med Lynild og med Torden,
Men som et Barn i Moders Skjød,
Mildøjet, dejlig hvid og rød,
Med Stemme spæd og klinger,
Med Julegaver til de smaa:
Til hver en Kaabe himmelblaa
Og gyldne Englevinger.

2. Lyslevende han vandred om
Paa Bjærge og i Dale,
Og Højtid blev der, hvor han kom,
En Højsang var hans Tale,
Saa til ham lytted, for ham tav,
Som Fugl paa Kvist, saa Storm og Hav,
Og alle Barnesjæle;
Men naar han tav, den klare Sky,
Døvstumme Folk og Kvinder bly
Til Ros fik Mund og Mæle.

3. Lyslevende, trods Dødens Kval,
Fo'r Jesus ned i Aanden
Til Dødninger i Taagedal,
I Hvilen og i Vaanden;
Da blev Guds Miskundhed kundgjort
Paa Afgrunds-Rand i Helhjems Port,
Hvor alt var tomt og øde;
Med Glædens Pil blev Sorgen skudt,
Og Helveds Mørke gjennembrudt
Af Himlens Morgenrøde.

4. Lyslevende, trods Sten og Segl,
Opstod han fra de døde
Som Livets Sol af Himlens Spejl
Med Fryd, med Glans og Grøde;
Med Kjød og Ben i Aandens Magt,
Med alt forklaret, alt fuldbragt,
Opfo'r han i det høje;
Guds Engle og Apostler saa'
Ham fare op paa Skyer blaa
Langt bort fra Verdens Øje.

5. Lyslevende hans Guddomsrøst
Paa Flammetunger røde
Udgik dog brat til Støvets Trøst
Paa Jord med Liv af Døde;
Og hvor den under Skyen klang,
Der Livets Flod af Fjæld udsprang,
Der blomstrede Guds Eden,
Og der opskød sig Livets Træ
Med Krone skjøn, med Ly og Læ,
Med Himmelfugle-Reden!

387.

Egen Tone (K. 164).

Hil dig, Frelser og Forsoner!
Verden dig med Torne kroner,
Du det ser, jeg har i Sinde
Rosen-Krans om Kors at vinde,
Giv dertil mig Mod og Held!

2. Hvad har dig hos Gud bedrøvet?
Og hvad elsked du hos Støvet,
At du vilde alt opgive,
For at holde os i Live,
Os dig at meddele hel?

3. Kjærligheden, Hjærtegløden
Stærkere var her end Døden,
Heller giver du end tager,
Ene derfor dig behager
Korsets Død i vores Sted!

4. Ak, nu føler jeg til fulde
Hjertets Haardhed, Hjertets Kulde;
Hvad udsprang af disse Fjælde,
Navnet værdt, til at gjengælde,
Frelser=Mand, din Kjærlighed!

5. Dog jeg tror af dine Vunder
Væld udsprang til stort Vidunder,
Mægtig til hver Sten at vælte,
Til Isbjærge selv at smelte,
Til at tvætte Hjærtet rent.

6. Derfor beder jeg med Taarer:
Led den ind i mine Aarer,
Floden, som kan Klipper vælte,
Floden, som kan Isbjærg smelte,
Som kan Blodskyld tvætte af!

7. Du, som har dig selv mig givet,
Lad i dig mig elske Livet,
Saa for dig kun Hjærtet banker,
Saa kun du i mine Tanker
Er den dybe Sammenhæng!

8. Skjønt jeg maa som Blomsten visne,
Skjønt min Haand og Barm maa isne,
Du, jeg tror, kan det saa mage,
At jeg Døden ej skal smage,
Du betalte Syndens Sold.

9. Ja, jeg tror paa Korsets Gaade!
Gjør det, Frelser, af din Naade:
Staa mig bi, naar Fjenden frister!
Ræk mig Haand, naar Øjet brister!
Sig: vi gaa til Paradis!

388.

Som: Jesus, Kristus, Frelsermanden (K. 56).

Følger med til Urtegaarden,
I, som fristedes og faldt!
Se, hvor drabelig for Hjorden
Hyrden stred, da ret det gjaldt!
Se hans Kval, og hør hans Bøn!
Lær at bede af Guds Søn!

2. Følger med og ser paa Tinget
Verdens Dommer, slændt og skjældt,
Trindt af Avindsmænd omringet,
Dødsdom over Sandhed fældt!
Væn dig, Sjæl, til Verdens Løn!
Lær at lide af Guds Søn!

3. Følger med til Retterstedet!
Ser hans Kors og ser hans Blik!
Ser hans tørre Læbe vædet
Ynkelig med Galde=Drik!
Ser ham rolig, mild og skjøn!
Lær at dø af Davids Søn!

4. Følger med til Klippe=Graven
I den aarle Morgenstund!
Mørkt der er i Dødning=Haven,
Lysner dog om Englemund:
Rødt stod op, hvad blegnet laa,
Lær os, Herre, at opstaa!

389.

Egen Tone. (K. 165).

O, du min Immanuel,
Hvilken Himmelglæde
Har du gjort min arme Sjæl
Ved din Purpur=Væde!
Fjendens træske Snare brast,
Skjønt han tænkte, den var fast.

2. Jeg er i min Faders Skjød,
Har i Himlen hjemme,
Der er ingen Synd og Død
Mere at fornemme.
Arven faar jeg vist og sandt,
Har den Helligaand til Pant.

3. Gud ske Lov for Dag, der gaar!
Og for den, der kommer!
Dermed har vi Jubelaar,
Evig, evig Sommer;
Da det sidste Morgenskjær
Er, Halleluja, os nær!

4. Op min Sjæl, til Sang og Fryd,
Flyde Glædestaare!
Hver en Puls med Harpe-Lyd
Klinge til min Baare!
Dig, som Kalken for os drak,
Jesus, Jesus, evig Tak!

390.

Som: I Østen stiger Solen op. (K. 166).
eller: Udrust dig, Helt fra Golgata (Gade).

Syng højt, min Sjæl, om Jesu Død!
Han faldt ej sejerløs,
Thi hans „fuldbragt“ saa mægtig lød,
At Helved skjalv og gøs.

2. Den er fuldført, det fejler ej,
Den Naadens Verden ny,
Og banet er hans Kongevej
Til Tronen over Sky.

3. Det Kors, der rødmer af hans Blod,
Som vidste ej af Svig,
En Trappe er til Tronens Fod,
Som staar urokkelig.

4. Syng højt, Guds Folk! det er fuldbragt,
Min Frelser Prisen vandt,
Al Verden ham er underlagt,
Hvis Blod paa Korset randt!

5. For Jesu Navn hans Fjender fly
Og styrte for hans Sværd,
Mens Kronen vinker over Sky
Den mindste ham har kjær!

391.

Egen Tone (K. 167).

Halleluja for Lysets Drot!
Hans Kæmpeværk er stort:
Han gjæsted Dødning-Kongens Slot
:|: Og sprængte Helveds Port. :|:

2. I Mørket skinned Livets Sol,
Og Frelseren opstod:
Da styrted Dødens Kongestol,
:|: Da faldt Tyrannens Mod. :|:

3. Med Heltefryd i Straaleskrud,
Med Ar af lægte Saar,
Da stævned Sejrherren prud
:|: Op til sin Faders Gaard. :|:

4. Der højt ophøjet troner han,
Vor Frelser og vor Gud,
Velsignelserne trindt om Land
:|: Rundhaandet strør han ud. :|:

5. I Støvets Børn med Banesaar!
Lovsynger Livets Drot!
Hans Gave er et Gyldenaar,
:|: Livsaligt, evig godt. :|:

6. I Lysets Aander, Englekor!
Lovsynger „Gud med os,"
Som rejste op den faldne Jord,
:|: Al Mørkheds Magt til Trods! :|:

392.

Egen Tone. (K. 168.)

Herren taler: Øer hører!
Hver som Øren har at høre med!
Ordet, Livets Ord, han fører,
Som han vil og kan til Tid og Sted;
Og hvor Ordet føres,
Og hvor Ordet høres,
Der er Aand og Liv og Fred.

2. Hører, Øer i det fjærne!
I, som lytted i det høje Nord!
I, som hellere end gjærne
Hører Aandens, Livets, Fredens Ord!
I det skal fornemme,
Det hos mig har hjemme,
Følger mine Sendebud.

3. Hele tusend Aar tilbage
Spaadomsordet af en Seers Mund
I vor første Biskops Dage
Gjenlød hos os i den grønne Lund;
Herrens Røst med Aanden
Hjærtet, Liljevaanden,
Fik at høre sent, men sødt.

4. Vaaret, som paa Lynilds-Vinger,
Røsten, som et himmelsk Effata,
Kom i Følge med Guds Finger,
Kaldte frem et stort Halleluja;
Øret gjennemboret,
Luktes op for Ordet,
I hvis Røst er Aand og Liv.

5. Folkemunden fik da Mæle,
Folketungen blev Gudsaandens Tolk,
Og af Danmarks Barnesjæle
Skabte Jesus sig et udvalgt Folk:
Kristen-Menigheden,
Kjær ad Hjærtefreden,
Tro og huld i Liv og Død.

6. Hører, alle Folkestammer,
Som fik Øren til at høre med!
Fra det stille Hjærtekammer
Bryder mægtig ud, til Tid og Sted,
Bryder ud i Sangen,
Skaber Vaar i Vangen
Herrens Røst med Aand og Liv.

393.

Egen Tone. (K. 57).

Vaagner op, I Folk, som sove!
Vaagn, du gamle Kristenhed!
Lille Fugl i Bøge-Skove
Sjunger om den sande Fred,
Som er ej i Søvn og Død,
Ej i Jordens Favn og Skjød,
Men i Himlens Morgenrøde,
Som paa ny stod op af Døde!

2. Kristus er nu atter fundet
I det lille Troens Ord,
Hvor han, fast med Aand forbundet,
Alle Dage hos os bor,
Føder, styrker os i Løn,
Svarer til hver Hjærtebøn;
Rygtes lad det rundt paa Kloden:
Der ved Kilden ligger Roden!

3. Ja, vor Drot, hvem Djævle frygte,
Engle tjene med al Flid!
Lad udbrede sig det Rygte
Trindt om Land med Sangværks-Lyd,
Finde Vej til hver en Vraa,
Hvor for Himlen Hjærter slaa,
Vække, fryde alle Sjæle,
Som i Jesus-Navnet knæle!

4. Da ad Fjendens Luepile.
Under Troens Demantskjold,
Som de gamle vi kan smile,
Give glad os Gud i Vold,
For vi véd vort Blivested,
For vi føle, du er med,
For vi staa paa Klippeblokke,
Hele Helved ej kan rokke!

5. Da vi se dig, som du svæver
Mellem os i Troens Ord,
Da det ses, at for dig bæver
Han, som haaner Lysets Spor;
Da vi trindt paa Jorderig
Leve samtlig op i dig,
Smelte til dit Legem sammen,
Jesus Kristus, Ja og Amen!

394.

Som: Nu fryde sig hver kristen Mand. (K. 118).

Op, alle Folk paa denne Jord,
Guds Kjærlighed at kjende!
Som raabes ud med Livets Ord
Til hele Verdens Ende:

At alle arme Synd're maa
Kun komme hid og Naade faa,
Ja, evigt Liv og Glæde.

2. Det Ord, at Gud er mild og lod
Sig ved sin Søn forsone,
Det Ord om Jesu Død og Blod,
Det har saa stærk en Tone,
At det opvækker den igjen,
Som før i Synden døde hen,
Naar han det ret annammer.

3. Det skinner ind i Hjærtets Nat,
Saa det i Sjælen dages,
Naar Jesus, den forborgne Skat,
I Troen favnetages;
Da bliver og vor Vandring ny,
Da vil og kan vi Synden fly
Og følge Jesus efter.

4. Saa lad, o hjærtesøde Gud!
Dit Ord i Kraft forkyndes,
Og dette milde Himmelbud
I hele Verden yndes,
At Folk maa se, hvor god du est,
Og holde daglig Frydefest
I Jesu rige Naade!

395.

Egen Tone. (K. 169).

Vor Herre! til dig maa jeg ty,
For stærke er Fjenderne mine,
De tænke, at højt over Sky
Du ænser ej Tjenerne dine;
Du ej os forstaar,
Ej heller formaar
At løse af Angest og Pine.

2. Det er mig dog vist over alt,
Langt borte kan du ikke være,
For immer, af Hjærtet paakaldt,
Du trøster saa ømt dine kjære;

Ja, i dig, vor Drot!
Det føle vi godt,
Vi leve og røres og ere.

3. Du er i det hellige Ord,
Du gav os i Hjærter og Munde,
Du blandt vore Lovsange bor,
Som Røsten blandt Fugle i Lunde;
Saa lidt som dit Ord,
Saa lidt kan dit Kor,
Dit sjungende Folk, gaa til Grunde.

4. Er spæd du kun hos os endnu,
Som Haabet, der fattes end Vinger,
Guds Søn er dog sandelig du,
Og Himmelens Hær dig omringer;
At løse vort Baand,
Saa godt som Guds Haand,
Formaar den almægtiges Finger.

5. Dit Navn skal jo vidt overgaa
Hvert Navn, der fra Læber kan lyde,
Lad røbe da Bølgerne blaa,
Hvad Jesu Navn har at betyde!
Lad store og smaa,
Al Verden forstaa:
Guds Engle i Navnet adlyde!

6 Vor Herre! ja nu er du nær,
Det kan vi paa Trøsten fornemme,
Og med dig er Himmelens Hær,
For os alle Englene stemme
I Himmelens Raad
Til Glæde for Graad;
Vort Hjærte! hvi vil du dig græmme!

396.

Som: Hvad kan os komme til for Nød. (K. 105)

Vor Tro er den Forvisning paa,
At vi Guds Naade have,
Som ingen af sig selv kan faa,
Men det er Aandens Gave:

Den faste Grund, i Hjærtet lagt
Ved Ordet om den Naadepagt,
Som er i Kristo stiftet.

2. Et eget Væsen er vor Tro,
Et saare mægtigt Gode,
Som føles udi Sjælens Ro
Og gjør os vel til Mode;
Hvad ingen ser, det ser den grandt
Og vèd, at det er evig sandt
Hvad Gud i Ordet lover.

3. Om i en mørk og bange Stund
Saa mange Synders Minde
Gaar frem af Sindets dunkle Grund,
Min Sjæl dog Fred skal finde;
Vel vèd jeg, at min Synd er stor,
Men større er det Naades-Ord:
Den dig forladt skal være!

4. Det Ord, det Ord os giver Ro
Og er vort faste Anker,
Naar Tvivlen stormer mod vor Tro
Med mange vilde Tanker;
Os ængster Frygten ikke mer,
Ved Troen vi Guds Naade ser,
Og Hjærtet vorder stille.

5. Og Troen skal forstærke sig,
Naar stadigen vi kæmpe,
Vil Fristelser omringe mig,
Og Tvivl mit Mod neddæmpe,
Saa blinker højt dog Troens Sværd
Og slaar sig gjennem hver en Hær,
Indtil den Sejer vinder.

6. Saa vil vi da i denne Tro
Vort ganske Levned føre,
I den vi søge vil vor Ro,
I den vor Gjerning gjøre;
Guds Aand er os et Pant derpaa,
At vi i denne Tro skal faa
En sød og salig Ende.

397.

Egen Tone. (K. 170).

Ton det, Himmel! syng det, Jord!
Gud, din Gavmildhed er stor,
Er rig som Kjærligheden;
Derom vidner Sol og Regn,
Under hver en Himmelegn,
Paa Marken og paa Heden.

2. Derfor er Guds Børnekuld,
Om ej rigt paa Sølv og Guld,
Dog gavmildt ej des mindre,
Giver mildt af hvad det har,
Haand som Mund dertil er snar,
Og deres Øjne tindre.

3. Alle Jesu Kristi smaa
Ser for sig ham selv at staa
Ved Synet af hinanden,
Gjør saa hvad de vilde gjort,
Om i Gaar ved Himlens Port
De havde mødt Guds-Manden.

4. Aldrig glemme de hans Ord:
Alt hvad godt I gjør paa Jord
Med Lyst mod en af disse,
Agter jeg som gjort mod mig,
Mindes det evindelig,
Gjengjælder det til visse.

5. Som Gud Fader Sol og Regn
Skjænker i hver Himmelegn
Til onde og til gode,
Saa hans Børnekuld paa Jord
Deler ud i Jesu Spor,
Og det gjør vel til Mode.

398.

Som: Som Hønen klukker mindelig. (K. 147).

Hvor Gud mig fører, gaar jeg glad,
Han, ikke jeg, skal raade,
Jeg kalder alle Tider, hvad
Min Gud mig skikker, Naade;

Gud fører mig dog lige hjem,
Thi gaar jeg altid trøstig frem,
Og paa hans Hjærte drister.

2. Hvor Gud mig fører, vil jeg mig
Ham ganske overgive,
Og synes Sagen underlig,
Han véd dog nok at drive,
Hvad han med mig bestemte alt,
Før jeg til Live frem blev kaldt,
Jeg er jo ej min egen.

3. Hvor Gud mig fører, er i Tro
Og Haab mit Hjærte stille,
I mig hans egen Kraft vil bo,
Hvad kan mig fra ham skille?
Thi fatter jeg et trøstigt Mod,
Fordi Guds Vej er altid god,
Ja, vist den allerbedste.

4. Hvor Gud mig fører, vil jeg gaa,
Om Foden skulde brænde,
Kan jeg det forud ej forstaa,
Til sidst jeg dog skal kjende,
At det er idel Trofasthed,
Hvor han mig fører op og ned,
Det er min Troes Anker.

399.

Egen Tone (K. 171).

Jeg véd en Blomst saa favr og fin,
Dens Duft gjør Hjærter glade,
Dens Saft er som den klare Vin,
Saa lifslig fin,
Som Rosens er dens Blade.

2. Den favre Blomst er Kjærlighed,
Et Kunstværk af Guds Finger,
Den voxer op, før Støv det véd,
I Lønlighed,
Til dejlig den udspringer.

3. Den Blomst med sig fra Paradis
Tog Adam og hans Eva,
Og alle Fugle sang dens Pris,
Hver paa sin Vis,
Kan den ej overleve.

4. Den voxer vildt dog kun paa Jord,
Undtagen i Guds Eden,
Kun der ved Livets Flod den gror
Og staar i Flor
Med Duft for Evigheden.

5. Ved Brudeblus i Jesu Navn
Dog gode Raad vi finde,
Thi Paradis er i hans Favn;
Sin Fødestavn
Skal Blomsten atter vinde.

6. Velsignelsen af Jesu Mund,
Hvor Kjærlighed er inde,
Omplanter i en salig Stund
Paa hellig Grund
Den Blomst hos Mand og Kvinde.

7. De to da vorder ét paa ny
Ved Kjærligheds Vidunder,
Som kun forklares over Sky,
Hvor Lysets By
Paa Kjærlighed sig grunder.

400.

Som: Tag det sorte Kors fra Graven. (K. 75).

Kjærlighed gjør ét af tvende,
Give Gud, dens Lue maa
Klar i deres Hjærter brænde,
Som i Dag for Altret staa!
Knyt dem, Kjærlighedens Aand!
Med Fuldkommenhedens Baand,
Hver en Stund i Ægtestanden,
Fast til Gud og til hinanden!

401.

Egen Tone. (K. 172.)

Alderdom paa denne Jord
Er det gamle Sorgens Ord,
Thi med den i allen Stad
Frygt og Svaghed følges ad.

2. Gud, vor Fader, god og from,
Aldrig dog i Alderdom
Vil slaa Haanden af de smaa,
Som har ham at stole paa.

3. Deres Frygt og deres Skræk
Han som Røgen puster væk,
Og i deres Afmagt Gud
Først sin Almagt folder ud.

4. Vore Aar i Skokketal
Raabe højt, at dø vi skal,
Men Guds Aand ved Herrens Bord
Trøster os med Livets Ord.

5. Aanden siger: han opstod,
Som dig kjøbte med sit Blod,
Herren selv han siger: hør!
Lev med mig, som aldrig dør!

6. Er vi gamle da og graa,
Dobbelt visse vi er paa,
Snart os Gud i Jesu Navn
Samler til sin Faderfavn.

7. Døden vel fra Buggen af
Støvet følger til sin Grav,
Men Guds Aand fra Graven ud
Støvet fører hjem til Gud.

402.

Egen Tone. (K. 173.)

En liden Stund
I Rosens Lund
Vi rødme kun og blegne,

Af Blomstens Art
Nedsunket snart
Og med en Fart
Er alt i disse Øgne.

2. En liden Stund,
Skal Dødens Blund
Dog kun for Kristne vare;
Saa-Kornets Art:
Af Muldet snart
Op med en Fart,
Skal i vort Kjød sig klare.

3. En liden Stund
I Verden kun,
Og evig hos sin Fader:
Det er hans Art,
Som kommer snart
Med Lynets Fart
Og Himlen os oplader.

4. En liden Stund
I Rosens Lund,
Og evig i Guds-Haven;
Saa Høsten her
Og Vaaren der
Er dog nok værd
En Vinternat i Graven.

5. En liden Stund,
Et stille Blund,
En liflig Morgenrøde,
Dermed til Ro
Os synge fro
De Engle to,
Som sang, da Jesus døde:

6. En liden Stund
Sov du nu kun!
Vi fra din Seng ej vige;
I Morgengry
Foruden Sky
Guds Sol den ny
Dig hilser i hans Rige.

403.

Egen Tone. (K. 174).

Den nærmer sig, den Time forudsat,
Da al min Sorg jeg sige skal god Nat;
Den lille Flok jeg byde skal Farvel,
Frygt ej for den, som kun slaar Kjød ihjel!

2. Velsignet være skal min Udgangs=Dag,
Da faar til Gulv jeg, hvad nu er mit Tag,
Og hvad jeg her kun saa, som trykt i Ler,
Lyslevende i al sin Glans jeg ser.

3. O du, mit Lys og Liv i Dødens Nat,
Min Ven i Nød, som ingen har forladt!
Min Jesus! du er trofast da som før
Og lukker op mig Templets skjønne Dør.

4. Du er min Skat, min Perle og min Pris,
Det rette Livets Træ i Paradis;
Naar dig jeg har, da har i et og alt
Jeg, hvad Gud Fader selv har Fylden kaldt.

5. O, vær da min, og virk i mig saa vidt,
Som dit i Kjærlighed kan blive mit,
Saa i dit sidste Kys paa denne Jord
Jeg smager evig Sødmen af Guds Ord!

404.

Egen Tone. (K. 54).

Med Sorgen og Klagen hold Maade.
Lad Guds Ord dig trøste og raade,
Lad Døden ej Sejeren vinde,
Thi Livet er Herrens Veninde!

2. Er Livet alt lifligt her neden,
I Aanden med Herren et Eden,
Hvor kan vi da nogen Tid glemme:
Langt bedre hos Herren der hjemme!

3. Der er ikke Vinter og Mørke,
Der er ingen Heder og Ørke,
Der er ingen Afmagt og Ælde,
Der er ingen Taarer at fælde.

4. Der er ingen Synd at bekæmpe,
Der er ingen Sorger at dæmpe,
Der er ingen syge og døde,
Der er ikke Tomhed og Øde.

5. Der, under det yndigste Bælte,
Hvor Foraar og Høst sammensmelte,
Der alting ved Livet sig fryder,
Der altid kun Lovsangen lyder.

6. Der glemmes al Angest og Pine,
Hvor Herren er alting for sine;
Af Lys og af Fred og af Glæde
Er evig omlejret hans Sæde.

7. O Jesus! o hør, hvad vi bede:
Vær kraftelig med os her nede,
Saa levende staa os for Øje
Dit Hus paa de evige Høje!

8. Din Aand i vor Afmagt os styrke!
Dit Lys gjennembryde vort Mørke!
Din Kjærlighed, sød som dit Minde,
Vor Sorg og vor Død overvinde!

9. Lad, trods alle Skyerne sorte,
Os aabne se Himmelens Porte!
Lad, selv midt i Taarernes Dale,
Guds Herligheds Haab os husvale!

405.

Egen Tone (af A. Winding).

Paa Gud alene
Jeg sætter al min Lid;
Hans Ord det rene
Er Hjælp i rette Tid.
Mit Liv, min Ære,
Mit Sind og ganske Sjæl,
Med alt, hvad mere
Du undte mig saa vel,
Befalet være
Dig, Gud Immanuel!

2. For Brøst og Brøde
Af Syndens beske Rod,
Guds Søn, som døde,
Har fuldt mig skjænket Bod.
Mit Liv i Live
Er Jesus Kristus bold,
Thi vil jeg give
Din Naade mig i Vold,
Og du skal blive
Min Klippe og mit Skjold.

3. Und mig at tjene
Dig, kjære Herre Gud!
I Troen rene
Alt paa dit Ord og Bud!
Og om mig vrager
Al Verden og er vred,
Om Sygdom plager,
Giv mig Taalmodighed!
Indtil jeg drager
Her fra og hjem i Fred.

4. Der bier Trøsten,
Der truer ingen Nød,
Der fejres Høsten,
Hvor udelukt er Død,
Der skal jeg glemme
Den store Ve og Brøst,
Og glad fornemme
I Himmeriges Lyst,
At Støvets Stemme
Faar Klang som Engles Røst.

5. O Jesus fromme!
Du Sjælehyrde tro!
Lad did mig komme,
Hvor dine Helgen bo!
Thi lad mig føre
Mit Liv i denne Dal,
Saa jeg faar høre

I Aftenstunden sval:
Gak ind, du kjære!
Med mig i Himlens Sal!

406.

Egen Tone (af B. Kalhauge).

Nu vil vi sjunge og være glad
I Jesu Kristi Navn!
Guds Søn er født i Betlehems Stad,
Os alle til Glæde og Gavn.

2. Han steg fra Tronen i Himmerig,
Og blev et Barn paa Jord,
For os han daled saa nederlig,
Hans Kjærlighed var saa stor.

3. Han Verden skabte til sit Behag,
Og styrer alt deri,
Han føder den liden Fugl hver Dag,
Som flyver i Luften fri.

4. Men ned han lagde sin Guddomsmagt,
En Tjener vorder han,
Han os vil tjene, det er hans Agt,
Og blive vor Frelsermand.

5. Han ligger nu ved sin Moders Bryst,
Saa spæd i ringe Bo,
Guds Engle se paa ham deres Lyst,
Hvem vilde ej være fro!

6. Med os han bytter saa underlig,
Guds Søn, vor Broder fin,
Vort Kjød og Blod han tager paa sig
Og skjænker os Guddom sin.

7. En Svend han bliver og Herre jeg,
Som før var fattig Træl,
Hans Kjærligheds Dyb udgrundes ej
Og ikke hans Rigdoms Væld.

8. O, han oplader paa ny den Dør
Til Glædens Paradis,
Som længe for os stod lukket før,
Ham være Lov, Tak og Pris!

9. Ham vil vi synge vor Julesang,
Og er den saa kun svag,
Det er dog vort Hjertes Efterklang
Af Engelens Bud i Dag.

407.

Egen Tone.

Hjærte, løft din Glædes Vinger!
Over Muld, underfuld,
Englesangen klinger;
Hør og mærk de Toner søde,
Himlen lydt melder nyt:
Kristus lod sig føde!

2. Gud vor Fader gav i Naade
Julenat os en Skat,
Herlig over Maade;
For at frelse os af Nøden,
Steg her ned Kjærlighed,
Stærkere end Døden.

3. I, som tunge Stier træde,
Stands og hør: her er Dør
Til den sande Glæde!
Og i Huset, inden Døre
Trøstes med slig en Fred,
Ingen Sorg tør røre.

4. Er i fattige og arme,
Ind kun stig, han er rig
Og har Hjertevarme,
Fyldt af Forraad er hans Lade
Og han huld skifter Guld,
Som gjør Hjerter glade.

5. Nu, saa lad til ham os fare,
Mange, faa, store, smaa
I en samlet Skare!
Ingen tør ved Rejsen gyse,
Jesu Navn, som en Bavn,
Vil paa Vejen lyse.

6. Priser, Brødre! hvor I bygge
Det Guds Ord, som til Jord
Kom med Liv og Lykke!
Gjenlyd, Jul! af Toner søde
Som med Klang Engle sang:
Kristus lod sig føde!

408.

Som: Tag det sorte Kors fra Graven (K 70).

Gud ske Lov for al hans Naade,
Der os giver saadan Magt,
At vi tør i ingen Vaade
Gaa bedrøvet og forsagt!
Derfor vil vi daglig paa
Herrens Lovsangs-Harpe slaa,
Og i Sorg, saa vel som Glæde,
Vort Halleluja ham kvæde!

409.

Som: Nu velan vær frisk til Mode.

Tak for al din Fødsels Glæde,
Tak, o Jesus, for dit Ord,
Tak for Daabens hellig' Væde,
Tak for Naaden ved dit Bord,
Tak for Dødens bitre Ve,
Tak for din Opstandelse,
Tak for Himlen, du har inde,
Der skal vi dig se og finde!

410.

Egen Tone.

Vaagner op Basunen gjalder,
Fra Borgens Tinde, Vægt'ren kalder:
Vaagn op, du Stad Jerusalem!
Midnatstimen hedder Stunden,
Som lydt han melder, er oprunden,
Hvor er I, kloge Møer fem!
Op, Brudgommen er nær,
Stat op, tag Lampen hver,
Halleluja!
I Højtidspryd til Bryllupsfryd,
Gaar, møder ham med Glædeslyd!

2. Sion hører Vækker-Røsten,
Og Hjærtet glad alt smager Trøsten,
Hun vaagner og staar op saa brat,
Hendes Ven fra Himlen prægtig,
Af Naade stærk, af Sandhed mægtig,
Han kommer og gjør Dag af Nat.
Ja kom, vor Krone skjøn!
Med Jesus, du Guds Søn,
Hosianna!
Vi gaa med Sang til Himmelvang,
Der holde vi vor Altergang.

3. Gloria de der dig sjunge
Med Menneskers og Engles Tunge
Til Himmelharpers Toneflod,
Perler tolv er Porte rige
Til Staden, hvor som Engles Lige
Vi kranse skal din Trones Fod.
Ej nogens Blik har rørt,
og intet Øre hørt
Saadan Glæde;
Af Hjærtets Trang med himmelsk Klang
Vi juble ud vor Takkesang!

411.

Egen Tone.

Har Haand du lagt paa Herrens Plov,
Da se dig ej tilbage,
Se ej til Verdens Trylleskov
Og ej til Sodoms Plage!
Men pløj din Fure, strø Guds Sæd,
Er Jorden dig for tør, saa græd!
Vil Graaden kvæle Røsten,
Saa tænk paa Gyldenhøsten!

2. Men sker det end, du ser dig om,
For vi er alle svage,
Paa Stand dit Kald dog ihukom,
Gjør ej et Skridt tilbage!
Tilbage vender Livet ej,
Al Krebsgang er kun Dødens Vej;
Om Hastværk Fald dig bragte,
Saa lær kun at gaa sagte!

3. Saa fremad da i Jesu Navn,
Trods alt, hvad dig vil holde,
Og stands ej, om med Luefavn
Dig true Mørkets Trolde!
Paa Gløder gaa vi allen Stund,
Hvad Skin end har den falske Grund;
Hvi ej en Gang i Lue,
Hvor alt er klart til Skue?

4. Det er jo kun en liden Stund,
Saa er vort Løb til Ende,
Og Døden er jo kun et Blund,
Som vi fra Søvnen kjende,
Og Hvilen, vi alt smagte her,
Vi veed, er mer end Møjen værd;
Hvad da, naar vi skal kvæde:
Nu evig er vor Glæde!

412.

Egen Tone.

Est du modfalden, kjære Ven,
Som tror dog paa Guds Søn
Og beder i hans Frelsernavn
Din egen Barnebøn;

2. Se du dig op til Himmerig,
Højt over Skyer graa,
Hvor i vor Faders Højrehaand
Jo alting monne staa.

3. Se ud saa over Jorderig,
Som et Guds Barn, der veed,
At alt maa tjene dem til Gavn,
Som har Guds Kjærlighed.

4. Det er blandt Folk et gammelt Ord:
Hver Djævel har sin Tid;
Men vist er det, enhver har tabt,
Som gik med Gud i Strid.

5. Guds Engle er saa mange Slags
Som Dage i et Aar,
Og hvad hans Bud det sigter til,
Det rammer paa et Haar.

6. Guds Ærende gaar hver en Storm,
Om den er nok saa vild,
Og ihvor gal den bryder løs,
Ham tjener dog hver Ild.

7. Og naar al Verden kaster Lod
Om Ære, Liv og Gods,
Udfaldet staar dog i Guds Haand,
Hans Engle staa derhos.

8. Og tror du paa den Kjærlighed,
Han elsker Støvet med,
Da læg og rejs dig i hans Aand,
Vær ej for Trussel ræd!

9. Vor Tro det er vor faste Borg,
Dens Spir det er vort Haab,
I den faar vi Guds Faders Aand
Med Jesu Barne-Daab.

413.

Egen Tone.

Ro er Hjærtets røde Guld,
Sjælen dyrebar,
Uden Ro er svigefuld
Lykken aabenbar;
Og du kan tro
Verdens Træl har ingen Ro,
Hjem til Gud, hos ham at bo!
Gud er vor Ro.

2. Ro er som en Rosenknop,
Tro er hendes Rod,
Yndig hun sig lukker op,
Aander Lyst og Mod;
Og du kan tro
Verdens Træl har ingen Ro,
Hjem til Gud, hos ham at bo!
Gud er vor Ro.

3. Ro foruden Ydmyghed
Aldrig kan bestaa,
Hvad som ikke dybt vil ned,
Kan ej Rødder slaa;
Og du kan tro
Verdens Træl har ingen Ro,
Hjem til Gud, hos ham at bo
Gud er vor Ro.

4. Ro foruden Kjærlighed
Fattes Kronen klar,
Sjælen kun i Kjærlighed
Ejer hvad den har;

Og du kan tro
Verdens Træl har ingen Ro,
Hjem til Gud, hos ham at bo!
Gud er vor Ro.

5. Ro, som evig varer ved,
Hvilen evig sød,
Kun i Kristi Kjærlighed
Findes rosenrød;
I Jesu Tro
Der er evig Fred og Ro,
Hvor vi skal med Jesus bo.
Gud er vor Ro!

414.

Mel. Mit Haab, min Trøst og al Tillid.

Forgjæves er vor Kraft og Konst,
Hvis Gud dem ej betrygger,
Og alle Mestres Flid omsonst,
Naar han ej Huset bygger;
Saa og den Stad
Bag Voldes Rad,
Som Gud ej har bevaret,
Man gjøre til,
Ihvad man vil,
Den er dog slet forsvaret.

2. Forgjæves aarle vi opstaar
Og plager os med Møje,
Vort Anslag dog alene gaar,
Som Herren det vil føje;
Og om dit Brød
Med Slid og Nød
Du har dig selv erhvervet,
Hvis Gud ej mild
Gav Held dertil,
Dit Arbejd var fordærvet.

3. Kun Himlens Konge gjør det saa,
At Rigerne saa Lykke,
Det altfor tit vi sande maa,
Naar uden ham de bygge;
Sligt Regiment
Bli'r ilde endt,
Hvor mægtigt saa det lader,
Men Held det Folk,
Hvis Hjertes Tolk
Er Tro paa Gud vor Fader!

4. Lyksalig er den Stad, det Land,
Hvor Gudsfrygt staar ved Roret,
Og hvert et Hus, hvis Styresmand
Gud leder selv i Sporet;
Agt derfor paa,
Din Tillid maa
Paa ham alene trøste;
Det Folk og Land,
Hvor glemt er han,
Vil dog det bedste brøste.

415.

Som: Ind i Haven Jesus gik.

Sving dig op, forsagte Sjæl,
Frejdig til vor Fader!
Skulde Barnet som en Træl
Gaa med Frygtens Lader?
Mærker du ej Fjendens List,
Hvordan Mørkets Kæmpe
Vil den Trøst, som Jesus Krist
Dig forhverved, dæmpe?

2. Rejs dit Hoved, tal og sig:
Fly, du gamle Slange!
Tænker du, din arge Svig
Atter skal mig fange?

Al din Lumskhed bli'r til Spot,
Ved min Frelsers Sejer
Jeg i Helgens Frydeslot
Sang og Sæde ejer.

3. Himlens lyse Stjærnesal,
Havets dybe Grunde,
Skov og Sø, med Bjærg og Dal,
Sang af tusend Munde,
Blomsters Hær og Agres Guld
Gjør mig vel til Mode,
Thi den hele Skabning huld
Tjener mig til gode.

4. Truer Djævel, Dom og Død,
Midt i al den Vaade
Skjærmer, som et Barn paa Skjød,
Mig Gud Faders Naade;
Jeg er hans, og han er min,
Ingen kan os skille,
Korsets Straaler ved hvert Trin
Gjør mit Hjærte stille.

5. Han, som mig sin egen Søn
Skjænket har saa kjærlig,
Paa min stærke Talsmands Bøn
Gjør min Udgang herlig;
Blev vor Sæd med Taarer lagt,
Høstens Time kommer,
Da vort Neg vi hjem faar bragt
I en Glædens Sommer.

6. Kristensjæl, kom det i Hu!
Kast med modigt Hjærte
Fra dig al din Frygt og Gru,
Og lad Trøstens Kjærte
Lyse klart paa Troens Vej,
Mens vi juble sammen:
Gud vor Fader svigter ej,
Han vil hjælpe! Amen!

416.

Mel. Hjærte, løft din Glædes Vinger.

Skulde jeg dog være bange?
Kristus hel
Er min Del,
Kan jeg mer forlange?
Hvem kan mig den Himmel røve,
Som Guds Søn
Gav i Løn
Dem, der hos ham tøve!

2. Gods og Gaver, selve Livet
Er ej mit,
Gud har frit
Alt til Laans mig givet;
Naar han kræver sit tilbage,
Har han Ret,
Mig kun slet
Sømmed det at klage.

3. Sorg og Glæde mig tilmaaler
Han, som veed
God Besked
Om hvad bedst jeg taaler;
Skyen, her jeg vandrer under,
Svinder snart,
Da staar klart
Maalet, did jeg stunder.

4. Frit vi tør, og uden Gruen,
Gud i Vold,
Bag hans Skjold,
Trodse Verdens Truen;
Møder os den sidste Fjende,
Mod hans Pil
Med et Smil
Tage vi og — vinde.

5. Os dog ingen Død kan døde,
Men dens Bud
Løser ud
Tusend Fold af Møde;
Lukker Dør for Sorgestimlen,
Saa vor Sti
Bliver fri
Ind til Fryd i Himlen.

6. Hyrde god og Glædens Kilde!
Du, hvis Navn
I hvert Savn
Gjør mit Hjærte stille!
Jesus, Frelser, for din Trone,
Der skal vi
Stemme i
Tak og Lovsang-Tone!

417.

Egen Tone.

En Vej eller anden
vor Herre veed Raad,
Maaske ikke min Vej,
Maaske ikke din Vej,
Og dog ad sin egen
Vor Herre veed Raad.

2. En Tid eller anden
vor Herre veed Raad,
Maaske ikke min Tid,
Maaske ikke din Tid,
Men dog til sin egen
Vor Herre veed Raad.

3. Forsag da ej længer,
vor Herre veed Raad,
Og han, til din Lykke,
Sit Ord ej vil rygge,
Derpaa kan du bygge:
Vor Herre veed Raad.

4. Skrid dristelig fremad!
Flux Bølgen bli'r delt,
Og Gangstien lavet
Fuldtryg gjennem Havet,
Vor Sorg der begravet,
Thi Herren veed Raad!

418.

Egen Tone.

Frelseren er mig en Hyrde god,
Hos ham skal jeg intet savne;
Lammet hviler ved Hyrdens Fod,
Nævnes med kjærlige Navne.

2. Saaret jeg flyed fra Ulvens Land,
Mit Blod til hans Fod er rundet;
Selv han bar mig til Kildens Rand;
Der har jeg Lægedom fundet.

3. Hovedet hviler jeg i hans Skjød,
Jeg læskes af Livets Vande,
Palmen kjøler mig Dagens Gløb,
Svaler min brændende Pande.

4. Skal jeg end vandre til Ormes Land
Og gaa gjennem Dødens Skygger,
Hos mig vandrer i Skyggen han,
Lyser, hvor Rædselen bygger.

5. Ud fra Forraadnelsens Hjem jeg gaar,
Forbarmelsens Haand mig kvæger;
Hos mig Kjærligheds Fyrste staar,
Rækker mig Saligheds Bæger.

419.

Som: Mig hjertelig nu længes.

De Døden alle Dage
Paa denne Verdens Ø
Som Høstmand mejer fage
Vor Herlighed som Hø,

Saa Græs og Liljer rene,
Der gro paa Mark og Eng,
Saa Rør og Roser væne,
Han fælder dem i Flæng.

2. Af Glans han ikke blindes,
Ham skuffer ingen List,
For alt det Guld, der findes,
Vi faar ej Times Frist;
I Vilde her vi vanke,
Det veed slet ingen om,
Hvad Stund han paa vil banke,
Og hvilken Sti han kom.

3. Men vi er i Guds Hænder,
Der har vi bedre Kaar,
Vi er ej Ormes Frænder
I Verdens Aadselgaard;
Blev vi med Adam hildet
I Slangens falske Garn,
Gud glemte ej sit Billed,
Han kjendes ved sit Barn.

4. Jeg veed, hvad alt opvejer,
Min Frelser lever vist,
Hvert Knæ for ham sig nejer,
Hans Navn er Jesus Krist;
Han Død har overvundet
Med Sejr i Korsets Strid,
Der har jeg Frelse fundet
Og Fred til evig Tid.

5. Om Støvet end sig vaander,
Naar Afskedstimen slaar,
I Jesu Navn jeg aander,
I det herfra jeg gaar;
Læg kun mit Lig i Mulde,
Det kan jeg smile ad,
Min Aand med Trøst til fulde
Hjem rejser til Guds Stad!

420.

Mel. Nu Blomstertiden kommer.

Nu ledet er min lille
I Herrens Lystgaard ind,
Der hvile dig du vilde
For Verdens Kastevind;
Nu kan for Gud du kvæde
I Klarhed som en Sol,
Hvor alt er Lys og Glæde
Om Lammets Kongestol!

2. Jeg under dig din Lykke
Og stunder did i Tro,
Hvor ingen Sorger trykke
Og ingen Torne gro;
Det bli'r et saligt Møde,
Naar vi skal kjendes grandt,
Hvor aldrig nogen døde,
Hvor alt er rent og sandt.

3. Der visner aldrig Løvet
I Edens Rosenvaar,
Hvad sygt her sank i Støvet,
Med Sundheds=Smil opstaar;
Der skal os intet skille,
Der se vi Livets Drot,
Som hjem dig hente vilde
Til Bolig paa sit Slot.

4. Ja, dyrebare lille,
I Herrens Haand sov sødt!
Han gjør min Sorrig stille,
Nu har ham selv du mødt,
Har selv nu hørt ham sige:
Kom hid til mig, I smaa!
Just eders er mit Rige.
Som end saa lidt forstaa!

Indhold.

Trykt hos Nielsen & Lydiche.

Tillæg
til Grundtvigs Festsalmer.
1893.

421.

Egen Tone. (K. 4).

Giv mig, Gud, en Salmetunge,
Saa for dig jeg ret kan sjunge,
  Højt og lydelig,
Saa jeg føle kan med Glæde,
Sødt det er om dig at kvæde
  Uden Skrømt og Svig!

2. , Himlene din Glans forkynde,
Lad hver Morgen mig begynde
  Dagen med din Pris!
Og, naar Aftenklokken ringer,
Lad min Sang paa Lærkevinger
  Stige ligervis!

3. Aldrig noksom dig kan love
Mand paa Mark og Fugl i Skove
  For din Miskundhed;
Lige god i Ny og Næde,
Gjør du, os til Gavn og Glæde,
  Mer end Engle veed!

4. Hvert dit Værk er stort Vidunder,
I din Visdom ingen bunder,
  Som af den har øst,
Kun en Daare tør det nægte,
At hos dig er al Ting ægte,
  Al Ting mageløst.

5. Græsset lig er hver en Synder,
Ender, før han ret begynder,
  Visner i sin Vaar,

Himle selv forgaa af Ælde,
Men i grundfast Guddomsvælde
Evig du bestaar.

6. Om end gjennem Dage haarde,
Blomstre skal i dine Gaarde
Hvert et Hjærteskud,
Bære Frugt paa gamle Dage,
Medens Bjærg og Skov gjentage:
Ejegod er Gud!

7. Ja, fra dine Drivehuse
I det fri, hvor Storme suse,
Poder plantes ud!
Og naar de som Sne er hvide,
Finest Frugt om Vintertide
Bære de for Gud.

422.

Egen Tone. (K. 195).

Lovsynger Herren, min Mund og mit Indre,
Sjungende Hjærte, tag Aanden i Favn!
Tonerne spille, som Stjærnerne tindre,
Trindt om Jehovas højhellige Navn!

2. Sjæl, kom i Hu, at hans Pris du forkynder
Tidlig og sent, for han evig er god,
Han, som forlader dig rundt dine Synder,
Raader paa al din Elendighed Bod.

3. Løskjøbt har han dig blandt Helvedes Fanger,
Kranser dig yndig, som Kongen sin Ven,
Skjænker dig alt, hvad dit Hjærte forlanger,
Sol-Ørnen lig bliver ung du igjen.

4. Højt, som til Himlen der findes fra
Jorden,
Voxe vor Herre lod Naaden i Hast,
Langt, som fra Syden der maales til
Norden,
Skilte fra os han vor Skam og vor Last.

5. Faderen tager vel Barnet til Naade,
Saa tager trælbaarne Syndere du,
Gud! for du kjender vor Skabelses Gaade,
Støvtraade-Værket du kommer i Hu.

6. Menneskeliv er som Græsset i Enge,
Blomsten vi ligne fra Isse til Fod,
Stormene hvine, og Bladene hænge,
Visnet, man veed ikke mer, hvor den stod.

7. Evigheds-Blomst derimod er din
Naade,
Fryder dem alle, som frygte din Magt,
Bliver end sent deres Afkom til Baade,
Som holde hart ved dit Bud og din Pagt.

8. Herren, vor Herre, han troner i
Himlen,
Enevoldskonge er han over alt;
Stjærnernes lig er om Højsædet Brimlen,
Høvdingeskaren, blandt Tjenere talt.

9. Lover ham, Engle, som herlig udrette
Ærende hans, alt som Ordene lød!
Priser ham, Kræfter, som flux iværksætte,
Hvad med et Vink kun den vældige bød!

10. Lovsynger Herren, hans Værker i
Klynge,
Verdener alle, thi Riget er hans!
Glæd dig, min Sjæl, til for evig at
synge
Skaberens Pris, hvor han troner i
Glans!

423.

Som: Vidunderligst af alt paa Jord. (K. 98).

Op al den Ting, som Gud har gjort,
Hans Herlighed at prise!
Det mindste, han har skabt, er stort
Og kan hans Magt bevise.

2. Gik alle Konger frem paa Rad
I deres Magt og Vælde,
De mægted ej det mindste Blad
At sætte paa en Nælde.

3. Ja, alle Engles store Kraft,
Som Himmel=Septer føre,
Har ingen Tid den Evne haft
Det mindste Støv at gjøre.

4. Det mindste Græs, jeg undres paa
I Skove og i Dale,
Hvor skulde jeg den Visdom faa,
Om det kun ret at tale!

5. Hvad skal jeg sige, naar jeg ser,
At alle Skove vrimle,
De mange Fuglesving, der sker
Op under Herrens Himle!

6. Hvad skal jeg sige, naar jeg gaar
Blandt Blomsterne i Enge,
Naar Fuglesangen sammenslaar
Som tusend Harpestrænge!

7. Hvad skal jeg sige, naar mit Sind
I Havets dybe Grunde
Kun dog saa lidt kan kige ind,
Og ser saa mange Munde!

8. Hvad skal jeg sige, naar jeg ser,
Hvor Stjærneflokken blinker,
Hvor mildt enhver imod mig ler
Og op til Himlen vinker!

9. Hvad skal jeg sige, naar jeg op
Til Gud i Aanden farer,
Og ser den store Kæmpetrop
Af blide Engleskarer!

10. Hvad skal jeg sige? — Mine Ord
Vil ikke meget sige;
O Gud, hvor er din Visdom stor,
Din Godhed, Kraft og Rige!

11. Op, stemmer alle Folk paa Jord
Med Fryde-Tone sammen:
Halleluja, vor Gud er stor!
Og Himlen svare: Amen!

424.

Egen Tone. (K. 96).

Himlen aabnes, Mørket svinder,
Herrens Sejersdag oprinder
Over Hus og Kirketag;
Naadens Port skal aldrig lukkes,
Livets Sol skal aldrig slukkes,
Sønnens Dag er Livets Dag.

2. Nu har Sjælen Sabbatstimer,
Nu til Bøn paa Jorden kimer
Kirkeklokkens Søndags-Røst.
Al Guds Engleflok med Amen
Slaar de gyldne Vinger sammen,
Lover Gud for Verdens Trøst.

3. Synd og Død med Gru og Plage,
Eders bitre Søgnedage
Komme ej min Glæde ved;
Venlig over Smerte-Haven,
Over Golgata og Graven
Denne Dag har lyst sin Fred.

4. Er den alvorsfuld og stille,
Maa min varme Taare trille,
Mens jeg jubler Jesu Navn:
Det er Salighed at græde,
Naar Guds Riges Haab og Glæde
Hilse mig i Jesu Favn.

5. O, Guds Rigdoms Dyb af Naade,
Mørkets Skræk og Verdens Gaade,
Jeg forstaar dig, thi jeg tror:
Himlens Port skal aldrig lukkes,
Livets Sol skal aldrig slukkes,
Livets Fyrste bid opfo'r!

425.

Som: Fra Himlen kom en Engel klar. (K. 93).

Her komme, Jesus, dine smaa,
Til dig i Betlehem at gaa;
Oplys enhver i Sjæl og Sind
At finde Vejen til dig ind!

2. Vi løbe dig med Sang imod
Og kysse Støvet for din Fod,
O salig Stund, o rige Nat,
Da du blev født, vor Sjæleskat!

3. Velkommen fra din Himmelsal
Til denne Verdens Taaredal,
Hvor man dig intet andet bød
End Stald og Krybbe, Kors og Død!

4. Men Jesus, ak, hvor gaar det til,
At dog saa faa betænke vil
Den inderlige Kjærlighed,
Som drog dig til vor Jammer ned!

5. O, drag os ganske til dig hen,
Vor søde, fromme Sjæleven,
At hver af os saa inderlig
I Troen maa omfavne dig!

6. Lad Verden ej med al sin Magt
Os rokke fra vor Daabes Pagt,
Men giv, at al vor Længsel maa
Til dig, til dig alene staa!

7. Saa skal det ske, at vi en Gang
Blandt alle Helgens Frydesang
I Himlens søde Paradis
Skal prise dig paa Englevis.

8. Her staa vi nu i Flok og Rad
Om dig, vort skjønne Hjærteblad;
Ak hjælp, at vi og alle maa
I Himlen for din Trone staa!

426.

Egen Tone. (K. 97).

Julen har bragt velsignet Bud,
Nu glædes gamle og unge,
Hvad Englene sang i Verden ud,
Nu alle smaa Børn skal sjunge.
Grenen fra Livets Træ staar skjønt
Med Lys som Fugle paa Kviste,
Det Barn, som sig glæder fromt og kjønt,
Skal aldrig den Glæde miste.

2. Glæden er Jordens Gjæst i Dag
Med Himmelkongen den lille,
Du fattige Spurv, flyv ned fra Tag
Med Duen til Julegilde!
Dans, lille Barn! paa Moders Skjød,
En dejlig Dag er oprunden,
I Dag blev vor kjære Frelser fød',
Og Paradisvejen funden!

3. Frelseren selv var Barn som vi,
I Dag han laa i sin Vugge,
Den Have, Guds Engle flyve i,
Vil Jesus for os oplukke;
Himmerigs Konge blandt os bor,
Han Juleglæden os bringer,
Han favner hver Barnesjæl paa Jord,
Og lover os Englevinger!

427.

Som: Takker Herren god og mild. (K. 32).

Guds enbaarne vandred om
Fattig klædt i Østen,
Hos ham Kraft til Lægedom
Var ej blot i Røsten;
Raktes ud hans runde Haand,
Løstes hvert et Sygdoms-Baand,
Stilledes al Pine.

2. Kvinden ved sin Krykkestav
Sagde bleg og krummet:
Lægedrik er Sundheds Grav,
Det har jeg fornummet,
Men kan jeg kun Sømmen naa
Af den Kappe, han har paa,
Da er jeg helbredet.

3. Det var ingen Feber-Drøm,
Vidner Sandheds-Aanden,

Brat ved Klædebonnets Søm
Bod hun fik for Vaanden.
Gjennem alle Tusendaar
Er i Dag han som i Gaar
Kristus mellem sine!

4. Han, som, naar han ser vor Tro,
Sletter Synde-Skylden,
Skjænker Sjælen Fred og Ro,
Læger Hjærte-Bylden,
Gjør og, naar han røres ret,
Sygdoms-Bylden løs og let,
Stækker al vor Pine.

5. Derfor under alle Vaand
Ringe os for Øre:
Sømmen af dit Klædebon,
Frelser, lad os røre!
Dèr er Kraft til Lægedom,
Tvivl mit Hjærte, ej derom!
Tro og tak vor Herre!

6. Tro kun fast det Livsens Ord,
Som til os han taler,
Naar han os ved Naadens Bord
Kvæger og husvaler!
Rørt er da med Troens Haand
Ikke blot hans Klædebon
Men hans ømme Hjærte.

428.

Egen Tone. (K. 198).

Op, Sion, at oplukke
Din Hjærte-Port og Dør,
Slaa Laas for Sorg og Sukke,
Og græd ej nu som før!

Din Længsel og Attraa,
Din Drot, som hjem dig henter,
Din Jesus, som du venter,
Gaar for din Dør at staa.

2. Dig vil jeg, Jesus, give
Mig med min Sjæl og alt,
Du skal min Ejer blive,
Du har mig og betalt.
Kom, Jesus, til mig ind!
Med Hjærte, Mund og Tunge
Hosianna vil jeg sjunge,
Kom, fyld min Sjæl og Sind!

429.

Egen Tone (K. 70), eller som: Jesus, Frelser og Befrier (K. 57).

Jesus! dine dybe Vunder
Og din smertefulde Død,
Som din Kjærligheds Vidunder,
Trøster mig i al min Nød;
Og naar Synd mig falder ind,
Strax den støder i mit Sind
Paa din Pine, som forbyder
Mig at skjæmte med Udyder.

2. Om mit Kjød og Blod vil skjænke
Sig med Syndens Lyste-Skaal,
Hvad du led, jeg monne tænke,
Strax jeg finder Ro og Taal:
Sætter Satan ind paa mig,
Som mit Skjold jeg viser dig,
Dine Saar og Blode-Strømme,
Strax maa han tilbage rømme.

3. Vil mig Verdens Aand udlokke
Paa sin rosenstrøde Vej,
Hvor man under Blomsterflokke
Ser de skjulte Slanger ej,

Om mit Sind til Verden staar,
Da jeg ser til dine Kaar,
Og naar kun paa dig jeg tænker,
Strax sig blotte Fjendens Rænker.

4. Saa mod alt, hvad Hjærtet krænker,
Give dine Vunder Kraft,
Naar min Sjæl sig i dem sænker,
Drager den ny Levesaft;
Deler jeg din Kval og Død,
Da forsvinder al min Nød,
Naar dit Blod i mig indflyder,
Glædens Kildespring frembryder.

5. Paa dit Kors mit Haab er grundet,
I din Grav jeg Hvile faar,
Thi din Død har Døden bundet,
Den har lægt mit Banesaar;
Del i dig er evig Trøst,
Freden bor i dines Bryst;
Og med dig det os er givet,
At staa op til Lys og Livet.

6. Har kun dig jeg i mit Hjærte,
Salighedens Kildespring,
Da jeg føler ingen Smerte,
Selv ved Dødens bitre Sting!
Skjuler jeg mig kun hos dig,
Røre kan ej Fjenden mig,
Døden har i dig jeg fundet
Sødt af Livet overvundet.

430.

Som: Det kimer nu til Julefest. (K. 20).

Gak under Jesu Kors at staa,
Hans sidste Ord at agte paa;
Fra Korsets Træ hans Naades Røst
Skal lyde dig til Liv og Trøst.

2. Han først for sine Fjender bad:
„O, kjære Fader, dem forlad,
Thi hvad de gjøre, veed de ej,
Saa blinde paa den brede Vej!“

3. O Jesus! bed du og for mig,
Du ser, hvor blind og skrøbelig
Jeg er i al min Vej, mit Værk;
Men ved din Bøn jeg bliver stærk.

4. Han dernæst til sin Moder saa',
Hvor jammerfuld hun monne staa,
Som stungen gjennem Sjæl og Liv
Med Mordersværd og Dræbekniv.

5. En anden Søn han hende gav
Til Lindring, Trøst og Støttestav:
„Johannes, tag dig hendes Sag
Som Moders an fra denne Dag!“

6. Om jeg, o Jesus, og skal staa
Forladt, forhadt med Korset paa,
Ja venneløs blandt Rov og Ran,
Send et Guds Barn, som ta'r mig an!

7. Den Røver, som sin Synd fortrød
Og trøsted sig i Kristi Død,
For hannem brød han Dødens Brod
Og gav i Paradis ham Lod.

8. Lad mig og i min sidste Stund
Det høre af din egen Mund:
„I Dag du være skal med mig
I Paradis, i Himmerig!“

9. Det fjerde Ord var grueligt,
Og aldrig hørte Himlen sligt:
„Min Gud, min Gud, hvi haver du
I denne Nød forladt mig nu!“

10. For min Skyld blev du saa forladt
Og af Guds Vrede tagen fat,
At aldrig jeg forlades skal
I Dødens grumme, dybe Dal.

11. „Jeg tørster!“ sagde han og fik
Af Eddike saa besk en Drik;
O, Jesus! mine Synders Maal
Du tømte af den bitre Skaal.

12. Da lød hans Ord: „Det er fuld-
bragt!“
Et bedre Ord blev aldrig sagt;
Nu staar mig aaben Himlens Port,
For mig har Jesus fyldestgjort.

13. Hans sidste Ord, hans sidste Raab
Var fuldt af Livets store Haab;
Han sagde: „Fader, i din Haand
Befaler jeg min Sjæl og Aand!“

14. Det Ord, det Ord sig trænger ind
Dybt i mit Hjærte, Sjæl og Sind;
Gid det og blive sidste Ord,
Jeg tale skal paa denne Jord!

431.

Egen Tone. (K. 199).

Stat op, min Sjæl, i Morgengry!
Lad Søvn og Sorg og Frygt nu fly,
Lad al din Klage blive borte,
Thi her er nyt fra Dødens Porte.
O salig Paaske-Morgenstund
Med Guld i Mund!

2. Afvæbnet nu og ødelagt
For evig er al Helveds Magt;
Thi han, som var af Døden fangen,
Er med Triumf af Graven gangen.

3. Stans, dybe Hjertesuk i Løn!
En Morgenrøde himmelskjøn
Sig hvælver over dem, som sove
I sorten Muld og under Vove.

4. Kom, Hjerte, med hvad dødt du har,
Hvad du med Sorg til Graven bar,
Gak med det alt til ham, som døde,
Men levende dig nu vil møde!

5. Guds Himmerige er jo dit;
Vent, Hjerte, vent endnu kun lidt,
Da Døden opslugt er til Sejer,
Og evigt Liv fuldt ud du ejer.

6. Syng, Menighed, syng Frydesang
Med Aanderøst og Hjerteklang,
Gak syngende din Ven i Møde,
Som kommer til dig fra de døde!
O salig Paaske-Morgenstund
  Med Guld i Mund!

432.

Som: Jesus, Frelser og Befrier. (K. 57).

Død! din Brod er end at finde
Efter første Paaskedag,
I mit Hjerte den er inde,
Det er en fortvivlet Sag;
Naar jeg synger om din Brod,
Siger, den har tabt sin Od,
Brat jeg ser din spodske Mine,
Fælt du ler, som Trolde grine.

2. I mit Hjerte, i mit Indre
Dèr er dog en Straale-Prik,
Hvor dit Sting er endnu mindre
End det mindste Myggestik;

Det er dèr, hvor i min Favn
Skreves Jesu Kristi Navn,
Ej med Blæk og ej med Haanden,
Med Ild=Tungen og Livs=Aanden!

3. Aandens Træk er vel saa fine,
Pergamentet og saa haardt,
At et Øjenpar som mine
Kommer dèr med Syn til kort;
Men at Navnet staar der dog
Skrevet ud af Livets Bog,
Det jeg mærke kan paa Freden,
Føle sødt med Kjærligheden.

4. Naar mig Døden vil forfærde,
Tordner: „jeg er Syndens Sold!
Hverken læge eller lærde
Frelser nogen af min Vold,"
Trygt jeg stoler paa det Navn,
Som mit Hjærte tog i Favn,
Dødens Pil og Brod det sløver,
Det al Torden overdøver.

5. Ja, trods alle Kristen=Grave,
Der staar skrevet i min Favn:
Evigt Liv Guds Naadegave,
Er i Jesu Kristi Navn;
Det kan trodse Dødens Brod,
Spørger kjækt: hvor er din Od?
Synger: Sjæl! for Dødens Pile
Du i mig kan finde Hvile.

6. Ja, selv midt i Dødens Porte
Liv der er i Jesu Navn,
Og trods alle Skygger sorte
Lys der er i Jesu Navn,
Og trods hver en Lukkesten,
Med lyslette Kjød og Ben
Vi i Jesu Navn skal møde
Salighedens Morgenrøde.

7. Da vi synge alle sammen:
Død! du er en daarlig Helt!
Helvede! nu har du Skammen,
Jesu Navn er sejersælt;
Med det Navn til Støttestav
Vi os rejste af vor Grav,
I det Navn med Støvets Tunge
Evig Gud ske Lov! vi sjunge.

433.

Som: Livsalig Paaskedag. (K. 74).

Triumf! nu er det vist,
Han er den sande Krist;
Den Jesus, vi tilbede,
Han Sted os vil berede
I Himmerig med Ære,
Hvor der er godt at være.

2. Far vel, vor Sjæle-Ven!
Du farer op igen
Til din og til vor Fader,
Som al vor Skyld forlader
Og bænker os med Ære,
Hvor der er godt at være.

3. Velan! paa Troens Grund
Vi bo en liden Stund,
Men Haabet kan ej svige,
Vi skal til dig opstige,
Hvor højt du bor med Ære,
Hvor der er godt at være.

4. Velkommen Engle to!
Et Par som Haab og Tro,
Et Par som Vaar og Sommer,
I vidne, Høsten kommer
At krone os med Ære,
Hvor der er godt at være.

5. O, hvad er stakket Nød
Mod Evigheden sød!
O, hvad er Jordens Møje
Mod Fryden i det høje,
Mod Herlighed og Ære,
Hvor der er godt at være!

6. O, Guds og Davids Søn!
Som er med os i Løn,
O Tak! fordi du kommer
I Herlighed som Dommer;
Du dømmer os til Ære,
Hvor der godt at være.

7. Du kommer klar i Sky
Som Sol i Morgengry,
Os gjæster Engle-Brimlen
Som Stjærnerne paa Himlen,
Os alle did at bære,
Hvor der er godt at være.

434.

Egen Tone. (K. 200).

Hvor er Ilden,
Som gjør Gavn og aldrig Skade?
    Hvor er Kilden
Til de ægte, varme Bade,
Som kan alle Syger læge,
Alle matte vederkvæge?
    Hvor er den?

2. Hvor er Ilden,
Som har ingen Luer kaade,
    Løbe-Ilden,
Som, naar den sig selv maa raade,
Netop gjøre det allerbedste,
Saa lyksaligt er det næste?
    Hvor er den?

3. Glædes-Ilden,
Som gjør Gavn og aldrig Skade,
Sommer-Kilden
Til de ægte, varme Bade,
Søg i Hjertens-Kjærligheden,
Som gjør Ørken til et Eden,
Dèr er den.

4. Dèr er Ilden,
Som fra Himlen ej blev stjaalet,
Alter-Ilden,
Som har evig Lys udstraalet,
Kilde er den i Guds Eden,
Blus og Bad til Saligheden,
Dèr er den!

5. Her er Ilden,
Kun af Løgn og Avind laſtet,
Himmel-Ilden,
Af vor Frelser os paakastet
Med de Tunger, som skal tænde
Alle Hjerter, som kan brænde,
Her er den!

6. Her er Ilden,
Som lyksaligt gjør det næste,
Løbe-Ilden,
Som løsladt gjør just det bedste,
I vor Daab det Bad ophеder,
Som for Banesaar helbreder,
Her er den!

7. Guddoms-Ilden
Hisset oppe og her neden,
Alter-Ilden
Ved Guds Bord hos Menigheden
Straaler ud fra Naade-Stolen,
Vor hos os som Naade-Solen,
Her er den!

435.

Egen Tone. (K. 201).

Gud Helligaand, vor Igjenføder
Til Børn af ham som os har skabt,
Til alt hvad Hedninger og Jøder
Ved Synd forbrød, ved Død har tabt!
Vær du vor Tolk, vær du vor Taler!
Vær du vor himmelske Husvaler,
Gjør du vor hele Skabning ny.

2. Det nye Liv, som hos os svulmer,
Hvor lysteligt at tænke paa!
Den lille Gnist, som i os ulmer
Fra Arilds Tid i Aske graa.
Se, hvor den flammer, hvor den tindrer,
Og brænder paa alt hvad som hindrer
Nylivets Vært i Herrens Lys!

3. Men farefuldt er Levneds-Løbet
Paa Vejen mellem Ilde to,
Hvor evigt Liv for Død er Kjøbet,
Og Støttestaven kun vor Tro,
Saa altid maa det gamle dødes,
Før sejersælt det ny kan fødes,
Som Frelseren af Grav opstod.

4. Ja, gjennem denne Skjærsilds Luer
Gaar Vejen til Jerusalem,
Den smalle Sti paa Myretuer
Til Livets Væld og Lysets Hjem,
Og over Porten til Guds-Staden
Med Flamme-Skrift skaar paa Guldpladen:
Bekjend din Tro! fornægt dig selv!

5. Det er den snævre Port for Sjælen,
For det i os, som siger „jeg“,
Hvis Ære med den dybe Knælen
Indlysende forliges ej;

Skjønt intet værd er hvad vi mister,
Os Egenkjærlighed dog frister
Til paa „os selv" at holde fast.

6. I Kampen hed, hvad kan husvale,
Undtagen, Helligaand! din Trøst
Som Himmel-Dug i dybe Dale,
Som Moder-Kjærlighedens Røst?
Vær du vor Tolk! vær du vor Taler!
Vær du vor himmelske Husvaler,
Gjør du vor hele Skabning ny!

436.

Egen Tone. (K. 202).

Kom Regn af det høje! lad Jorden oplives
Som Liliedal,
At hvad os vor Jesus har lovet, maa gives
I Tusende-Tal!
Du vilde det arme, fortørrede Mod
Forfriske og læske
Med himmelske Vædske
Af Paradis-Flod!

2. Kom Trøster i Trængsel, kom Sandsernes Styrke,
Mit Hjertes Behag!
Kom Vin, os at læske i Angestens Tørke
Med himmelske Smag,
Saa kan jeg til Bønnen frimodig gaa frem,
Og dagligen ile
Som flyvende Pile
Til Himmelen hjem!

3. Kom hellige Olie, Sjælenes Kræfter
At salve i mig,

At hvad jeg skal tænke og gjøre herefter,
Maa virkes ved dig,
At Aandens livsalige Frugter maa staa
I dejligste Grøde
Og dagligen døde
Den onde Attraa!

4. Kom Due, at Kjærligheds Varme kan findes
I inderste Aand,
Lad alt, hvad dig kjender, nu mere forbindes
I Kjærligheds Baand,
Fra dig ej at vende os ud eller ind,
Men redelig vandre
Og aldrig forandre
Det himmelske Sind!

5. Vor Børnerets Vidne! hjælp, Abba at sige
Med Hjærte og Mund,
Og tryk mig den Visbed at arve dit Rige
I inderste Grund!
Ja vis mig, saa tit du, o Saligheds Pant,
Om Himlen erindrer,
Hvor Kronen den tindrer,
Som Jesus os vandt!

437.

Som: O glade Budskab for mit Hjærte. (K. 203).

Blev Jorden atter tom og øde,
Saa Klippetind staar under Vand?
Oprinder mer ej Morgenrøde
Med Rosenkrans paa Himmelrand?
Og kvæges Jorden i sin Vaande
Slet ikke længer af Guds Aande?

2. Suk mer ej saa fortvivlet bange,
Men ti og lyt med Tro og Haab
Til Aandens Røst og Engles Sange
I Herrens Hus, ved Herrens Daab,
Hvor over Vandet Aanden svæver,
Og igjenfødt sig Livet hæver!

3. Hvi er ufølsom du for Røsten
Som Sol og Dug, som Sommerregn,
For Vederkvægelsen og Trøsten
I hver en Hjærtets Himmelegn,
Som bringer Ørken og det øde
Med Varmen Frugtbarhed og Grøde!

4. Lad op din Dør! lad ud din Due!
Luk op det Øje, Gud dig gav
Til, hvad du hører, at beskue
Ved Sol-Opgang af Aandens Hav!
Da ser du Stammer alle skyde
Og hver en Blomst sit Fængsel bryde.

5. Da ser du Lamper alle tændes
Med Bavne-Blus paa Klipper graa,
Da ser du Engle-Bud omsendes
Til hver en Kant og hver en Vraa
Med Glædskabs-Budet fra det høje,
Saa funkle maa hvert Sjæle-Øje.

6. Da ser igjen du Tunger gløde
Til Tegn for Aanden som en Ild,
Da ser du atter Liv af Døde
Og Rosenflor i Ørken vild,
Da ser du Jorden, som et Eden,
Opfyldt af Guddoms-Herligheden!

438.

Som: Kong Farao var. (K. 204).

Kun een Gang kom Moses med Kri-
stus i Strid,
Og det bragte Moses til Graven:

Til Ordet alene slog Moses ej Lid,
Til Eftertryk brugte han Staven,
Saa Haanden og Staven fik Æren paa
Jord
For Vandet, som sprang paa Guds le-
vende Ord
Af Stenen, af Klippen i Ørken.

2. For Resten, skjønt Moses og Kri-
stus er to,
Saa gaa dog for eet de i Aanden;
Thi Kristus er Herren, og Herren saa tro
Var Moses, som Mund finder Haanden;
Sig daglig stadfæster og Sandhedens Ord:
Hvo Moses foragter, han heller ej tror,
At Kristus opstod fra de døde.

3. At ej med sig selv ligger Sandhed i
Haar,
Slaar aldrig, som Løgn, sig paa Munden,
Det hører naturlig til Sandhedens Kaar,
Som aldrig forandres i Grunden;
Af Naade kan Sandhed bortgive sin
Ret,
Men ej kalde godt, hvad i Sandhed er slet,
Med Løgn ikke dele sin Lykke.

4. Som Loven og Dommen er Sand-
hedens Ret,
Er Jule-Bud Sandhedens Naade,
Og Kjærligheds-Aanden hos Sandhedens
Æt
I Salighed løser den Gaade:
At aldrig saa meget af Loven vi brød,
At jo, naar vi ærlig vor Ondskab fortrød,
Hos Dommeren selv vi fandt Naade.

5. Ej bøjer han Retten, det Sandhe
ej kan,
Men selv han sig Skylden paatager,

Saa Hjærtet, som spejder med kjærlig Forstand,
I Sandheden Naade opdager,
Ja, kjender i Sandhed den Herre igjen,
Som kaldes paa Jord alle Synderes Ven,
Skjønt Synden han dømmer til Døde.

6. Ja, Naaden i Sandhed med Jesus blev fød,
Opflammet af Kjærligheds Varme,
Vor Dommer sig selv gav forsmædelig Død
For Syndere usle og arme,
End bærer han Mærket i Haand og paa Fod,
Saa døved han med sit uskyldige Blod
Det Sværd, han var nødt til at farve.

439.

Egen Tone. (K. 96).

Vor Gud han er saa fast en Borg,
Han kan os vel bevare,
Han var vor Hjælp i al vor Sorg,
Vort Værn i al vor Fare;
Den gamle Fjende led
Er nu for Alvor vred,
Stor Magt og Argelist
Han samler mod os vist,
Ej Jorden har hans Lige.

2. Vor egen Magt den er kun svag,
Let kan os Fjenden fælde,
Men en antager sig vor Sag,
Omgjordet med Guds Vælde:
Det er den Herre Krist,
Og Sejer faar han vist,
Der er ej anden Gud,
Han drager med os ud,
Han Marken skal beholde.

3. Og myldred Djævle frem paa Jord
Og os opsluge vilde,
Vi frygte dog ej Fare stor,
De deres Trusler spilde;
Lad rase Mørkets Drot
Med Løgn og Mord og Spot,
Han har dog faa't sin Dom,
Da Krist til Jorden kom,
Et Ord ham nu kan fælde.

4. Det Ord de vel skal lade staa,
Og dertil Utak have,
Thi Herren selv vil med os gaa
Alt med sin Aand og Gave;
Og tage de vort Liv,
Gods, Ære, Barn og Viv,
Lad fare i Guds Navn,
Dem bringer det ej Gavn,
Guds Rige vi beholde.

440.

Egen Tone. (K. 205).

Gud skal al Ting mage,
Som mig alle Dage
Favner i sit Skød,
Han som mig udval'te,
Og blandt sine talte,
Førend jeg blev fød',
Han, som veed
Saa god Besked
Udi Livet og i Døden,
Hvad jeg har fornøden.

2. Gud skal al Ting mage,
Dig ved Haanden tage,
Naar du synke skal,
Naar du vil fortvi'le,
Finder ingen Hvile
Udi Modgangs Dal,

Gud da vil
Selv træde til,
Da skal al din Kummer endes,
Som et Straa forbrændes.

3. Gud skal al Ting mage,
Mægtig i de svage
Han sig altid ter,
Skulde eller kunde
Nogen gaa til Grunde,
Som paa Herren ser?
Allesteds
Da vel tilfreds,
Al Ting staar udi hans Hænder,
Al din Trang han kjender.

4. Gud skal al Ting mage,
Selv naar du skal smage
Dødens beske Skaal,
Da vil han det gjøre,
Han vil selv dig føre
Til det rette Maal;
Lad den Pagt
Kun staa ved Magt,
Naar du skal til Graven drage,
Gud skal Sjælen tage.

5. Gud skal al Ting mage,
Som den gamle Drage
Mægtig overvandt;
Fører han end sine
Gjennem Kors og Pine
Underlig iblandt,
Vær bered'
Til Strid og Fred,
Til at give og at tage,
Gud skal al Ting mage!

441.

Som: Herre, jeg har handlet ilde. (K. 206).

Gud! vi er i gode Hænder,
Dine Hænder, gode Gud!
Som alt ondt med Visdom vender,
Saa det godt maa falde ud,
Trods al Synd og Død og Pine,
Godt for dig og godt for dine.

2. Synd og Død og Helveds Plage,
Al vor Magt mod dem er Tant,
Kaldtes en af dem den svage,
Os dog brat den overvandt;
Helten under Korsets Mærke,
Han alene bandt de stærke.

3. Synd og Død og Helveds Plage,
Som med Ret ej kom ham ved,
Var Kors=Helten uden Mage,
Bandt dem med sin Kjærlighed;
Aldrig mer de dem kan skade,
Som i Jesu Navn dem hade.

4. Vor Gud Fader i det høje!
Kjærlighedens Kildevæld!
Det stod evig for dit Øje,
Klaret nu i Tidens Kvæld,
Og for evig Støvets Tunge
Lystelig derom skal sjunge.

5. Gud! vi er i dine Hænder,
Kjærlighedens Hænder to,
Sandhed du og Naade sender
Til med Fred hos os at bo,
Vige maa for dem tilbage
Synd og Død og Helveds Plage.

6. Ja, din Sandhed er os naadig,
Og din Naade, den er sand,

Og din Aand er eneraadig
I Forjættelsernes Land,
Med din Ret, din Fred og Glæde
Evig han er her til Stede.

7. Dine Hænder, sang de ældste,
Er din Søn og Helligaand,
Og med dem vor Sjæl du frelste,
Løste vore Trællebaand,
Og af dem paa Barneſæde
Evig mættes vi med Glæde.

442.

Som: Tag det sorte Kors fra Graven. (K. 75).

Jesus, hvor er du dog henne?
Hjærtet søger dig omsonst,
Selv hvor dig Apostel-Penne
Tegned af med himmelsk Kunst,
Som en Hjælper af al Nød,
Herre over Liv og Død,
Som du gik og stod her nede,
Nem at finde, god at bede.

2. Alle Dage, har du lovet,
Være vil med dine du,
Paa dit Ord jeg alt har vovet,
Ak, men hvor er du da nu?
Du, som højt i Himlen bor!
Er der vel en Plet af Jord,
Hvor man, ude eller inde,
Dig lyslevende kan finde?

3. Ordet er dit Kjendemærke,
Aandeligt dit Klædebon,
Men hvor findes Ord saa stærke
Som Gud-Faders Liv og Aand?

Mindre kan dog ej forslaa
Til for dig paa Jord at gaa,
Mindre Kraft ej nogen Sinde
Synd og Død kan overvinde.

4. Kunde end med Nød og næppe
Findes her dit Guddoms-Ord,
Satte du da under Skjæppe
Selv dit Lys paa denne Jord?
Livets Lys fra Himlens Sal
Her i Dødens Skyggedal
I dit Hus jo paa Guldstage
Skinne klart maa alle Dage!

5. Sejer! Glæde over Glæde!
Nu det store Lys opgaar,
Jesus, du var selv til Stede,
Nu jeg ser det, hvor og naar:
Selv du spurgte: troer du?
Sagde selv: kom mig i Hu!
Du os døber, læsker, mætter,
Med dit Ord, som alt udretter!

6. Med det „Troens Ord“ i Barmen
I dit Bad gjenfødes vi,
Ved dit Bord er Hjærte-Varmen
Fra din Faders Bryst deri;
Af det Ord, som alle veed,
Fødes Haab og Kjærlighed,
Med det Ord, fuld nemt at finde,
Synd og Død vi overvinde!

7. Jesus! ja, du er til Stede,
Hvor vi knæle i dit Navn,
De umyndige og spæde
Kjærlig tager du i Favn,
Med dit Ord, som, Død til Trods,
Lever, lyder end til os;
I dit Ord, med Støv fortrolig,
Ydmyg du hos os gjør Bolig!

8. Gud ske Lov for al den Glæde!
Frelser! Tak for Livets Ord,
Ved vor Daab til dine spæde,
Til de voxne ved dit Bord!
Alle har vi nu som een
Med dig fælles Kjød og Ben,
Længes alle selv i Eden
Efter Himmel-Herligheden!

443.

Som: Vor Fader udi Himmerig. (K. 122).

Mit Lys i Mørke, Jesus sød,
Min Hjælp og Trøst i Liv og Død!
Jeg er paa Jord en fremmed Gjæst,
Og Faders Hus mig huger bedst,
Men trang for mig paa mangen Vis
Er Rejsen til Guds Paradis.

2. Det er mit rette Fædreland,
Men vild og grum er Dødens Strand,
Min Sjæl er mat, mit Hjærte tungt,
Mit Blod, om gammelt eller ungt,
Dog isner i mit Bryst, saa snart
Jeg føler nær min Hedenfart.

3. Kun hvem du mætter, Herre, ej
Forsmægter paa den øde Vej;
Kun ved dit Lys og med din Stav
Vi overspringe kan vor Grav,
Og Hjærtet, som mod Død skal staa,
Kun med dit Blod kan roligt slaa.

4. O vær du, hvad du dig har kaldt,
Min Mad, mit Lys, min Vej, mit alt!
Ledsag og styrk og trøst min Sjæl,
Naar jeg er mød og træt, da dvæl,
Ja favn mig fast, o Jesus sød,
Og bær mig til min Faders Skjød!

5. Luk med dit Ord mig Døren op
Til Salen over Stjærnetop!
Og naar din Røst fra Purpursky
Opvækker Støv til Liv paa ny,
Ifør mig da, som du har sagt,
En Klædning lig din Kroningsdragt!

444.

Egen Tone. (K. 207).

Jesus, min Drot,
Klippe og Slot,
Som ikke Fjenden kan tage,
Alt fra min Daab han var mit Haab,
Hørte mit Raab,
Hører det Nætter som Dage.

2. Verden, din Gunst,
Veed jeg, er Dunst,
Vexler, som Skyerne driver,
Een Ting kun her for mig har Værd,
Herre, mig lær:
Tage med Tak hvad du giver!

3. Stadig til dig
Støtter jeg mig,
Saaret af Synden des værre,
Balsam fuldgod blev mig dit Blod,
Du gav mig Bod,
Broder, min Gud og min Herre!

4. Jesus i Raad,
Jesus i Daad,
Jesus, min Hjælper i Nøden!
Frelsermand bold, du er mig Skjold,
Værge og Vold,
Du er mit Liv end i Døden!

445.

Som: Guds Fred er mer end Englevagt. (K. 161).

Saa liflig lyder intet Ord
I Sang og Klang paa denne Jord,
Ej heller tænkes kan i Løn,
Som Jesus, Guds enbaarne Søn.

2. Du, banges Haab, som søge Bod!
Bønfaldende en Hjælper god!
O, hvad er deres Lykke lig,
Som søge og som finde dig!

3. Du Sjælens Lys og Sindets Trøst!
Du Hjertets Længsel, Liv og Lyst!
Den Glæde ingen kan forstaa,
Den er langt mer, end vi attraa.

4. Hvad ingen Lyd og intet Tegn
Udtrykke kan i Støvets Egn,
Det er du allerede her,
For hvem dig inderlig har kjær.

5. Saa gak da med et stille Sind,
Min Sjæl! i Hjerte-Kamret ind,
Og spørg og lyt og søg og led
Og vent med Tro og Kjærlighed!

446.

Som: Hvo veed hvor nær mig er min Ende. (K. 134).

Ej Olien og Vie-Vandet,
Ej Skjærs-Ild giver Sjælen Bod,
En Draabe kun, slet intet andet,
Min Frelser af dit Rosens-Blod,
Da det udrandt, har Sandhed sagt:
Nu er Forsoningen fuldbragt!

2. Dermed du Naade mig forjætted,
Derpaa du blidt opgav din Aand,
Dermed min Regning du udsletted,
Derpaa du sprængte Dødens Baand!
O, bliv nu hos mig, højt paakaldt,
Mit Liv, min Kraft, min Fryd, mit alt

447.

Egen Tone. (K. 208).

Verden, o Verden! hvi frister du mig
Endnu under Haarene hvide?
Kjender dig nogen, han kjøber ej dig,
Paa hvem kun en Daare mon lide;
Du skuffed enhver,
Som havde dig kjær,
Du tidlig og silde dem skuffed for vist,
Og grovest til sidst.

2. Hvad er dit Liv uden Rist eller Ro,
Din Lyst uden Grænse og Hvile?
Sejre du saar, men kun Stride opgro,
Dit Smil skyder gloende Pile;
Din Glæde er Vind,
Din Glans kun et Skin,
Og Magten og Æren, du roser dig af,
Som Skummet paa Hav.

3. Hvad er din Fred, uden Liv eller Lyst,
For Bladet, som ej sig kan røre?
Øde og tomt er det verdslige Bryst,
Naar Stormen og Striden ophøre,
Et udtørret Hav,
En vindaaben Grav!
Du veed det, o Verden, du priser din Fred
Og gyser derved.

4. Kjærlige Frelser! end kalder du mig,
Din Røst og din Trøst er de rette,
Ungdom og Styrke fortrylle ej dig,
Du kalder de gamle og trætte;

Det faldende Løv
Du falder fra Støv,
Og fører dit Følge i lysende Fjed
Til Liv og til Fred.

5. Kjærlige Frelser! du ser min Attraa
Til hvad der er evig det bedste,
Mellem min Sjæl og hvad brat skal forgaa
Et svælgende Dyb du befæste,
Saa Verden, jeg ser,
Mig frister ej mer,
Men Himlen, jeg haaber, mig vorder saa kjær,
At Hjærtet er dèr!

448.

Som: Lær os Frelser, Livets Væld. (K. 68).

Hvor i Verden findes Trøst
For det knuste Hjærte,
Naar det drages i mit Bryst
Med den stumme Smerte?
Da som Is er gode Ord,
Men som Ild de onde,
I et Helvede paa Jord
Gaar min Sjæl til Grunde.

2. Gud ske Lov! der er dog Trøst,
Trods den store Vaande:
I vor Skabers Fader-Røst,
Kjærlighedens Aande,
Med den rette Trøstermand
Jesus den os sender,
Hjærtet, over al Forstand,
Vor er i hans Hænder.

3. Naar Guds Aand i Jesu Navn
Siger til mit Hjærte:
Hvil dig i min Faders Favn!
Dèr er ingen Smerte,

Himmerig er i hans Røst,
Helvede maa vige,
Hjærtet faar en evig Trøst,
Som er uden Lige.

449.

Som: Gud Helligaand, vor Igjenføder. (K. 201).

Søg Herren, hvor han er at finde,
Og kald paa ham, hvor han er nær!
Han i sit „Ord til os“ er inde
For alle og for hver især;
Ved Fonten og ved Nadver=Bordet
Tiltales vi af Guddoms=Ordet,
Som gjør, alt hvad det lyder paa.

2. Ved i dit Hjærtes Vilderede
Vor Herre bane Vej og Sti,
Og bed du ham for dig at bede,
Saa Del du tage kan deri!
Alt, hvad vi gjør, alt, hvad vi sige,
Er uden ham i Sandheds Rige
Kun Løgn og Tant og Synd og Skam.

3. Bekjend din Synd for Gud i Himlen!
Bekjend din Tro for en og hver!
Vend ærlig Ryg til Verdens=Vrimlen,
Til denne Verdens Aand især!
Thi han, du kjækt skal forudsætte,
Er Mørkes, Løgns og Døds Uvætte,
Hvis Liv er Skrømt, hvis Lys er Skin.

4. Betro din Gud alt hvad du ejer,
Betro dig selv med Flid til ham,
Stol paa hans Kamp og paa hans Sejer,
Giv ham al Æren, bær din Skam!
Er det din Agten og din Tragten,
Da Villien du faar og Magten
Af ham, som virker alt i alt.

5. Guds=Aanden, som i Jesus=Navnet
Fra Faderen i Løn udgaar,

Han kommer kun, hvor han er savnet,
Han raader kun, hvor Rum han faar;
Kun hvem der paa vor Herres Maade
Er, hvad han er, alt af Guds Naade,
Han er i Sandhed et Guds Barn.

6. Men hvem der kan til Gud i Himlen
Af Hjærtet bede „Fader vor",
Har uden Tant og uden Svimlen
Guddommelige Barnekaar;
Det Ord „Gud Fader" paa vor Tunge,
Det „Abba", kun Guds Børn kan sjunge,
Er i vor Mund Guds Vidnesbyrd.

450.

Egen Tone. (K. 210).

Det koster ej for megen Strid,
En himmelsindet Kristen-Sjæl at blive;
Er vor Natur end ikke mild og blid,
Naar den i Kristi Død sig hen skal give,
Saa giver Gud den gudhengivne Aand
Dog Overhaand.

2. Gjør som et Barn, og læg dig ned
I Jesu Skjød og naadefulde Arme,
Han skal dig, som sit Barn, med Kjærlighed
Da ved sit Frelserhjærte gjennemvarme.
Mon det er svart, naar man er ham saa nær,
At faa ham kjær?

3. Gud intet ondt dig gjøre vil,
Men al din Ve, den gjør din egen Vilje;
Byd Gud dit arme, bange Hjærte til,
Han skal det snart med Trøst og Glæde stille,
Giv Gud din Vilje, al din Vilje snart,
Saa er det klart!

4. I Troen søg dit Hjærtes Ro,
Naar Trængsels Nat og Mørkhed dig
vil dække,
Din Fader kan du altid sikkert tro,
Lad dig kun ingen Vind og Fare skrække!
Ja, ser det surt og mørkt i hver en Krog,
Saa tro kun dog!

5. Saa skal dit Lys igjen opgaa,
Og Solen skinne efter Nattens Skygge,
Hvad du har tro't, skal synlig for dig staa,
Paa Gud du kan frimodig altid bygge!
En Kristen i en salig Tilstand staar,
Ihvor det gaar.

6. Op, op min Aand, i Haab og Tro,
Saa sød en Gud dig fuldt at overgive!
Gak ind, min Sjæl, og nyd den søde Ro,
Din Jesus skal din Trang saa let for-
drive;
Med al din Nød dig i hans Arme kast,
Han holder fast!

451.

Som: Nu rinder Solen op. (K. 211).

Halleluja! jeg har
Min Jesum funden,
Hans Naades Glans er klar
I mig oprunden,
Nu ser jeg Vejen til
Guds Fryde-Bolig,
Nu kan, nu skal, nu vil
Jeg vandre trolig.

2. Fremad paa Livets Vej,
Oplyste Sjæle!
I maa i Sandhed ej
I Verden dvæle,

Enhver for Gud sig til
Den Sag forpligte,
At vi til Himlen vil
Alene sigte.

3. Fremad, og strider mod
De onde Tanker,
Som sig i eders Blod
Om Sjælen sanker,
Endog den mindste Lyst
Ret at bekrige,
Bekræfter Haabets Trøst
Til Himmerige.

4. Det er en liden Tid,
Saa har jeg vunden,
Saa er den ganske Strid
Med et forsvunden,
Saa kan jeg hvile mig
I Rosensale,
Og uafladelig
Min Jesum tale.

5. Jeg ser dig nok, min Krans,
I Himmerige,
For dine Perlers Glans
Maa Solen vige,
Og naar jeg tænker paa,
Hvo dig fortjente,
Saa veed jeg, at jeg maa
Dig vist forvente.

452.

Egen Tone. (K. 212).

Herren siger: er I trætte,
falder Byrden eder svær,

Kommer til mig! jeg kan lette,
Jeg vil lempe fjærn og nær;
Hvile=Aaret
Er med mig til Verden baaret.

2. Mildt er Aaget, jeg paalægger,
Saa det frit kan tages paa,
Byrden, som til alle rækker,
Let er den som Fjer og Straa;
Thi med Pagten
Følger Aanden, følger Magten.

3. Ja, med Aaget, som er Pagten
Om Forsagelse og Tro,
Følger Aanden, Guddomsmagten,
Himmelbrev paa Sjælero;
Hvilen, Freden
Findes i Guds=Kjærligheden.

4. Jesus er den gode Hyrde,
Menigheden er hans Hjord,
Kjærligheden er hans Byrde,
Moderskjød for Hvile=Aar;
Sødt det læres:
Byrde hans til Hvile bæres.

5. Gak da til den gode Hyrde,
Hver en syndig Sjæl husvild!
Under Navn af Aag og Byrde
Hvile han dig byder til,
Himmel=Freden,
Livet i Guds=Kjærligheden.

6. Skilt fra Løgn og Død og Mørke,
Skilt er Sjælen fra Uro,
Lærer, midt i Verdens Ørke
Livets Træ kan frodig gro,
Inderst inde
Livets Flod kan rolig rinde.

453.

Som: Her vil ties, her vil bies. (K. 120 og 121).

Frygter ikke!
Mod inddrikke
Skal vi af det Naadens Ord,
Møde kjække
Hvad os skrække
Vil fra Herrens favre Spor,
Visse paa, hvad han har sagt:
Ham Gud Fader gav al Magt.

2. Skal vi frygte
For det Rygte,
At vor Gud kun lidt formaar,
At vor Skaber
Slaget taber,
Hvor kun Skygger mod ham staar?
Var end Faren nok saa stor,
Større er hans Almagts Ord.

3. Naades-Røsten
Det er Trøsten,
Gjør alt, hvad den lyder paa,
Frygten flygte!
Aldrig frygte
Vi, som fast paa Klippen staa,
Høre af Guds Mund det Ord:
Frem med dig! mit Folk paa Jord!

4. Frygt ej Ørke,
Frygt ej Mørke,
Ej den ondes Øjekast!
Frygt ej Nøden,
Frygt ej Døden,
Frygt ej Verdens Løgn og Last!
Han, som siger: frygter ej!
Viser Frygten brat sin Vej.

5. Aands-Udraabet:
Han er „Haabet",
Det gjør klar den dunkle Sag;
Lige kjække
Synes begge:
Frygt og Haab, som Nat og Dag,
Frygten gruer dog i Løn
For det Haab, som er Guds Søn.

6. Haabet stige,
Frygten vige
I vor Herres Jesu Navn
Mens vi skride,
Til vi glide
Ind i Kjærlighedens Havn!
Dèr er Freden Haabets Frugt,
Dèr er Frygten udelukt.

7. Herren være
Pris og Ære,
Lov og Tak evindelig
For hans mange:
„Vær ej bange"
Paa vor Vej til Himmerig!
Han er med os fra vor Daab,
Hos os Herlighedens Haab.

454.

Egen Tone. (K. 213).

Paa Guds Naade
I al Vaade
Stole vi og bygge fast;
Den ej glipper,
Om end Klipper
Og med dem Skyhimlen brast.

2. Hos os raade
Skal Guds Naade
Først og fremmest, først og sidst,

Som os givet
Den med Livet
Er i Herren Jesus Krist.

3. Ene raade
Skal Guds Naade
For vor Fromhed og vor Dyd,
Om Guds Øje
Fra det høje
Hvile skal paa os med Fryd.

4. Af Guds Naade
Alle Traade
Spindes til vor Helgen=Dragt;
Den alene
Kan forene
Aand og Støv i Hjærtepagt!

455.

Egen Tone. (K. 209).

Uforsagt, vær paa Vagt!
Jesus haver det alt fuldbragt.
Han har vundet det store Slag,
Satan bundet til Dommedag,
Aabnet os Himmerigs Port.

2. Uforsagt, vær paa Vagt!
Jesus haver det alt fuldbragt.
Snart han kommer at hente sin Brud
Fra det fremmede Land til sin Gud,
Hjem til sin himmelske Fred.

3. Uforsagt, vær paa Vagt!
Jesus haver det alt fuldbragt.
Har du kun Olie i dit Kar,
Brænder end Lampen ej lys og klar,
Kan du ham møde med Fryd.

4. Uforsagt, vær paa Vagt!
Jesus haver det alt fuldbragt.
Aldrig han fældes med Magt eller List,
Bier han længe, han kommer dog vist,
Glæder dig saa desto mer.

5. Uforsagt, vær paa Vagt!
Jesus haver det alt fuldbragt.
Han kan dig trøste i al din Ve,
Han er dig nær, skjønt ej du kan se
Jesus, din trofaste Ven.

6. Klokken slaar, Tiden gaar,
Evigheden os forestaar;
Lad os da bruge den kostbare Tid,
Tjene vor Herre med al vor Flid,
Saa skal vi nok komme hjem!

456.

Egen Tone. (K. 214).

Uforsagt, hvordan min Lykke
End i Verden blive maa,
Det er dog et Mesterstykke,
Som jeg daglig pønser paa:
Naar jeg kun i Naaden staar,
Uforsagt, ihvor det gaar!

2. Uforsagt, naar andre plager
Med Bekymring deres Sind;
Naar jeg kun min Gud behager,
Gaar jeg rolig ud og ind.
Naar jeg kun i Naaden staar,
Uforsagt, ihvor det gaar!

3. Uforsagt, naar andre sukker
Under deres bange Kaar,
Jeg paa Herrens Naade pukker,
Resten sørger jeg ej for.
Naar jeg kun i Naaden staar,
Uforsagt, ihvor det gaar!

4. Uforsagt, naar andre skrækkes,
Frygte for den onde Dag,
Ved Guds Naade trygt jeg dækkes,
Ham befaler jeg min Sag.
Naar jeg kun i Naaden staar,
Uforsagt, ihvor det gaar!

5. Uforsagt, naar andre gruer
For at dø, jeg gruer ej;
Jeg min Krone hisset skuer,
Skulde jeg da grue? Nej!
Naar jeg kun i Naaden staar,
Uforsagt, ihvor det gaar!

6. Søde Gud, lad mig din Naade
Altid have her! — Du maa
Gjærne for min Lykke raade,
Naar det vel mig hist maa gaa.
Naar jeg kun i Naaden staar,
Uforsagt, ihvor det gaar!

457.

Som: Tag det sorte Kors fra Graven. (K. 75).

Mens vi vaager, mens vi sover,
Sæt, o Gud! det alt i Værk,
Som dig, til at undres over,
Viser i vor Svaghed stærk!
Gjør af Støv et Aands-Palads,
Fast som Guld og klart som Glas!
Gjør, at op til Solglans svulmer
Gnisten, som i Asken ulmer!

2. Da skal Øjet evig funkle,
Tungen kvæde, som den maa:
Klarest du er i det dunkle,
Størst og stærkest i det smaa,
Faderligst mod dem, som klart
Skæmmed deres Æt og Art,

Gladest over dem, som døde,
Anden Gang du maatte føde.

3. Det er Sangen af de døbte,
Som fik Liv ved Kristi Død,
Sangen af de dyrekjøbte,
For hvem han sit Blod udgød,
Sangen af det faldne Kjøn,
Som af Guds vildførte Søn,
Sangen af de stummes Tunge,
Som Guds Aand har lært at sjunge.

458.

Som: Vor Fader udi Himmerig. (K. 122).

Vor Herre Jesus, Gud og Mand,
Som holdt for mig til Døden Stand,
Til Korsets Død med Spe og Spot,
Og gjorde derved al Ting godt,
Hør for din Pines Skyld min Bøn,
Og vær mig huld i Lys og Løn!

2. En Gang jeg i den sidste Nød
Skal drages med den bitre Død,
Til Øjet brister under Bryn,
Og mig forgaar al Sans og Syn,
Til stum slet intet jeg forstaar,
Og bristefærdigt Hjærtet slaar.

3. Naar Mennesker ej hjælpe kan,
O, vær da hos mig, Gud og Mand!
Vær du mit Syn, vær du min Sans,
Vær du mit Lys med Himmelglans!
Gjør stakket Dødens bitre Kval,
Og Vejen kort til Glædens Sal!

4. De onde Aander fra mig driv!
Vær du min Aand, vær du mit Liv!
Og naar du løser Støvets Baand,
Tag Sjælen, Herre, i din Haand

Til Hvile sød! mit Støv i Mag
Sig hvile og til Dommedag!

5. Og lad mig da med Fryd opstaa,
Tal selv min Sag, naar Dom skal gaa!
Paa Synden min ej mere tænk,
I Naade evigt Liv mig skjænk!
Ja, kom i Hu din gode Pagt,
Og gjør det alt, som du har sagt!

6. Til evig Tid lad fryde mig
Dit: sandelig, jeg siger dig,
Hvo paa mig tror, som skrevet staar,
Med ham i Rette ej jeg gaar,
Den bitre Død han smager ej,
Men trodser den paa Livets Vej!

7. Halleluja! vor Frelser god,
Som mild for os udgød dit Blod!
Din Naades Ord du gaar ej fra,
Dit Løfte er et trofast Ja,
Thi Ja og Amen er i dig
Gud Faders Ord evindelig!

459.

Egen Tone. (K. 215).

Det Livsens Ord vi bygge paa:
Trods Orme, Vind og Vove
Af Muld skal Døninger opstaa
Og Frelseren højlove,
Naar Luren drøner saa i Sky,
At Stjærner falde, Bjærge fly.

2. Naar Herren under Hovedguld
Fra Himlen aabenbares,
For i sit hele Helgenkuld
Paa Jorden at forklares,
Alt, hvad med ham var et i Aand,
Opstaar i Lysets Klædebon.

3. Saa pris, min Sjæl, den Herres Navn,
Som endte Dødens Dage,
Som kom fra Graven, os til Gavn,
Med Lys og Liv tilbage,
Som med sit Ord, før vi det veed,
Opvækker Støv til Herlighed!

460.

Egen Tone. (K. 54).

De Toner ej klage saa saare!
De Taarer ej rinde saa stride!
Mens Legemet ligger paa Baare,
Er Sjælen hos Englene blide.

2. Hvad hviske dèr Englene hulde?
Hvad er det, som Herren mon love?
De fromme, som bo under Mulde,
De er ikke døde, de sove.

3. Det Korn, som i Jorden nedlægges,
Ej Vinterens Sne skal forøde,
Ved Vaarsolens Komme det vækkes
Til Høstens velsignede Grøde.

4. De smuldrende Lemmer, som hvile
I Gravene øde og tomme,
Til dem skal en Evighed smile
I Kredsen af Englene fromme.

5. Saa tag da, o Grav, under Lagen
Det trætte, som blunder, i Gjemme!
Naar Natten maa vige for Dagen,
Skal Herren sit Billed ej glemme.

6. Da Jorderigs Grundvolde bæve,
Af Himmel=Basunen opkaldte,
Nyskabte fra Graven sig hæve
Forklarede Herrens udvalgte.

Indhold.

Trykt hos Nielsen & Lydiche.